

~~N° 482/R.F./14/1896~~

~~Tr. 22469~~

LUCIAN

Num. 15285.

322644

DIALOGII MORȚILOR.

CU NOTE EXPLICATIVE ȘI CU UN DICȚIONAR.

CARTE DIDACTICĂ, ÎNȚOCMITĂ

DE

C. LITZICA.

Absolvent al Școlii Normale Superioare din București.
Licențiat în Litere.

69906

875 Lucian 7 Dialogii Morților 07/075

371.671.11 : 373 = 75

BUCURESCI

TIPOGRAFIA CURȚII REGALE, F. GÖBL FII

19, Strada Regală, 19.

1896.

CONTRAT 1955

1956

1961

PC23/10%

BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITĂȚII
BUCUREȘTI
COTA 15285

B.C.U. Bucuresti

C20669

PREFATA

Lipsa unui manual care să ofere elevilor puțința de a lucra și care să-i scutească de dicționarele străine, imposibile de mînuit pentru un elev din cl. IV-a, acésta e cauza care ne-a hotărît să publicăm edițiunea de față. De la început declarăm că am voit să facem o carte care să înlesnească elevilor citirea unui autor grec, și nici de cum o operă cu pretenții de originalitate. Pe terenul literaturilor clasice s-a lucrat foarte mult, încît cu greu mai poate spune cine-va lucruri nouë, și aceasta, de sigur, *nu* într'o carte de școală. Singura noastră dorință e ca manualul de față să corespundă cît de puțin scopului pentru care a fost compus.

Remâne să arătăm modul cum am lucrat. Stabilirea în mod critic a textului grec a fost prima noastră grijă, însă o grijă cu totul *perso-*

nală, de-am putea zice așa, și din care nu se străvede absolut nimic în manualul acesta. Luând ca punct de plecare edițiunea critică a lui Fritzsche, am cercetat cu deamănuntul toate coniecturile propuse, și am ajuns la stabilirea unui text, care de sigur nu e însuși textul original, așa cum a fost scris de Lucian, dar care are, credem, calitatea de a fi înlăturat toate obscuritățile și lacunele pe care 17 veacuri le-au introdus în manuscrisele autorului nostru, așa că elevii au de luptat numai cu un text grec, nu și cu un text obscur prin corupțiuni. În această parte a lucrării ne-am folosit în special de minunata edițiune școlară a dd. Tournier și Desrousseaux, precum și de un lung articol al acestuia din urmă, publicat în *Revue Philologie*, t. IX. N-am crezut însă că ar fi bine să dăm și observațiuni critice, motivând variantele pe care le-am ales, fiindcă elevii n'ar fi putut trage nici un folos din ele, iar planul nostru a fost de a face o edițiune școlară.

Cît privește notele explicative, programul oficial ne arăta calea de urmat. Elevii cl. IV-a nu cunosc decît declinarea regulată și conjugarea verbelor regulate în — ω ; prin urmare notele pur morfologice trebuie să ocupe cel mai întins loc. Toate formele neregulate, care nu s-au învățat în cl. III, toate verbele în — μ , etc..., toate au fost elucidate în note.

Observațiunile referitoare la sintaxă sunt mai puține; numai fenomenele principale din sintaxa greacă au fost semnalate, și pentru ca să nu aibă aerul unor lucruri căzute din senin, le-am pus în

legătură, pe cît am putut, fie cu fenomene analoge din sintaxa latină, fie cu fenomene din cea romînă. Iar în privința redactării notelor, repetăm, nu am căutat originalitatea ci claritatea și folosul. De aceea, dacă o parte a notelor e a noastră, o altă parte e străină, luată din diferite manuale, și de multe ori luate așa cum erau acolo, întru cît am fost de părere că e de preferit să redați un lucru *bine* într'o formă străină, de cît *rău* într'o formă care ar vrea să fie a ta.

În afară de edițiunea lui Fritzsche și a lui Tournier și Desrousseaux, pomenite mai sus, am mai avut mereu sub ochi pe următoarele: Dialogues des Morts de Lucien, par M. Ditandy (1877, Eugène Belin); Dialogues des Morts, par J. Geoffroy (Delalain); Lucien, Dialogues des Morts, par R. Pessonneaux (Ar. Colin); Ausgewählte Schriften des Lucian, von K. Jacobitz (Teubner, 1883); Scritti scelti di Luciano, dal prof. Ign. Bassi (Paravia, Torino, 1893); Il sogno e dialoghi dei Morti. d. Silvio Pellini e Domenico Re (Vittorio, Milano, 1892); Lucian's dialogues, transl. with notes by Howard Williams (London, George Bell, 1893); în plus am consultat absolut tot ce s-a publicat prin reviste asupra lui Lucian, în ultimii 10 ani. Nu mai enumerăm toată bibliografia, fiind-că lista prea ar fi lungă.

Notița asupra lui Lucian am făcut-o cît s-a putut mai puțin biografică, din două motive: 1°, viața lui Lucian ne e puțin cunoscută, și 2°, fiind-că amănuntele biografice ori-cît de multe ar fi, nu pot ușura cîtuși de puțin priceperea unei scrieri

literare. Am încercat în schimb să dăm o mică schiță analitică a Dialogilor, așa că elevii citind-o să aibă tot-deauna în minte subiectul, iar sub ochi un fel de fir roșu, care să-î îndrumeze în mijlocul tuturor greutăților de traducere, pe care le întîmpină tot-deauna un începător. În fine am adăogat un mic vocabular la sfîrșit, cuprinzînd toate cuvintele care se întîlnesc în text, precum și toate numele proprii, cu necesarele explicațiuni mitologice ori legendare luate tot-deauna din izvoarele cele mai bune. Scopul ne-a fost de a cruța elevilor greutatea consultării dicționarelor străine.

În resumat: Dacă dd. profesori pot în ori-ce moment face apel la o edițiune savantă, francesă ori germană, era nevoie ca și elevii — la noi — să aibă o edițiune pe care s-o poată utiliza cu folos, și așa o edițiune am voit să facem. Până la ce punct am isbutit? Cunoscătorii vor decide; iar noi le vom fi recunoscători dacă vor voi să ne semnaleză — pe ori și ce cale — toate erorile, fie de fond, fie de metodă, pe care le vor întîlni.

Iulie, 1896.

C. L.

INTRODUCERE

VIATA ȘI OPERILE LUI LUCIAN.

Unul din popoarele cele mai bine înzestrate de natură cu calități distinse a fost vechiul popor al Grecilor, care și-a încercat puterile în toate ramurile de activitate omenescă și pretutindeni a lăsat urme neperitoare; încît chiar azi, după două mii de ani, dacă știința noastră e mai înaintată de cât a Grecilor, toți însă admirăm strălucitele lor producțiuni artistice și literare.

Literatura ellina propriu zisă, a trăit atît cît a durat și libertatea Greciei. Timp de mai multe veacuri a înflorit și a strălucit, producînd o serie întregă de opere frumoase, cum sînt Iliada și Odyseia lui Homer, odele lui Pindar, tragediile lui Eschyl, Sophocle, Euripide, comediile lui Aristo-

fane, istoria lui Thucydide și multe altele. Punctul cel mai înalt de frumusețe a fost în veacul V-lea și IV-lea a. C.; din veacul al treilea pe de o parte libertatea Greciei merge sfârșindu-se și pe de alta producțiunile literare sunt tot mai slabe. Cât timp ținu domnia macedoneană, tot mai apărea ici și colo câte un scriitor original, iar în timpul domniei romane decăderea a fost desăvârșită.

Lucian, de care ne ocupăm noi, a trăit prin veacul al II-lea, p. C., deci e un scriitor din decadentă; cu toate acestea scrierile lui au o valoare foarte mare, fiind-că el a știut să scape încet, încet de toate defectele timpului, de oratorie de frazele cele umflate și goale ca niște beșici de săpun, iar pe de altă parte, a imitat ca limbă operile literare produse în veacurile anterioare; din această pricină el este unul dintre fruntașii aticiști, adică imitatori ai Aticilor.

Lucian s'a născut pe la 125 p. C. în Samosata, un oraș în Siria, deci era străin, nu de neam grec; însă a învățat în școalele grecești și din limba greacă el și-a făcut o a doua limbă maternă, pe care a cultivat-o cu foarte mult drag și pricepere. Având de la natură o inteligență vioaie, aprinsă, înclinată mai ales în spre rîs și batjocură, toate scrierile cele mai de seamă, pe care ni le-a lăsat, au caracterul satiric. El a ridiculizat și și-a bătut joc de tot: De filosofie și de filosofi mai ales, apoi de preinșii retori și de retorica lor, de religiune și de toate poveștile ei mitologice, de viciile și de desfrînarea oamenilor, de literatura

cea proastă, în fine de absolut tot ce-i cădea la îndemână și unde putea găsi materie de rîs. De aceea scrierile lui, pe lângă valoarea lor literară, mai au și o importanță istorică, fiind-că din ele putem cunoaște foarte bine societatea în mijlocul căreia a trăit.

Lucian a scris mult; mai toate scrierile lui sunt în prosă, numai vre-o două, trei în versuri. Caracterul tuturilor e satira ca fond și dialogul ca formă; el a întrebuintat dialogul, fiind-că a înțeles foarte bine că batjocura și rîsul dacă țin prea mult pe același ton, sfîrșesc prin a obosi; de aceea a căutat să varieze și mai ales să însuflețiască scrierile lui. Cel mai bun mijloc pentru aceasta era, fără îndoială, dialogul; fiind-că cititorul în loc de a avea o simplă descriere ori povestire înaintea lui, are o mică dramă ori comedie; sufletul, îi e coprins de acțiunea desfășurată și nu mai are timp să simtă oboseala ori plictiseala unei satire prea lungi.

Printre operele mai de valoare ale lui Lucian putem cita: Dialogii zeilor, Plîngerile lui Jupiter, Vieți la mezat, Cocoșul său Visul, Charon și în fine Dialogii morților, de care ne vom ocupa aici.

Dialogii Morților nu sunt o scriere unică, avînd un singur subiect, ci o adunare de mai multe scrieri mititele, — cea mai mare e de patru cinci pagini — toate în formă de dialog și în care Lucian a biciuit toate viciile din timpul său și din toate timpurile.

Dialogul I și II ne arată fie-care în parte și pe

scurt ceia ce e întreagă scriere intitulată *Dalogii Morților*.

În Dalogul I Diogene dă lui Pollux diferite în-sărcinări; să spue lui Menip să moară mai repede fiind-că dacă în viață, pe pământ sunt multe lucruri ridicole, apoi în infern sunt încă și mai multe; să mai spuie filosofilor să nu fie șarlatani și să nu mai înșele lumea; bogaților să nu mai adune bani, fiind-că în infern n'aū ce face cu ei; frumoșilor, să nu-și mai îngrijească așa de mult trupul, fiind-că în infern toți sunt la fel: oase goale; săracilor, să nu le pară rău că n'aū bani, fiind-că în infern toți sunt egali.

E ușor de văzut și de înțeles că toate aceste sfaturi ale lui Diogene nu sunt în realitate de cât o batjocură a tuturilor acelor lucruri, cărora omul le dă atîta preț în viață, cum e aparența de om serios și învățat, frumusețea, puterea, bogăția, etc.

În Dial. II aceeași idee e dezvoltată și cu mai multe exemple ilustrată. Pe marginea lacului Acheron, din granița Iadului, stă o ceată de morți, pe care Charon luntrașul morții, are să-i treacă dincolo peste apă. Fie-care din morți însă a venit aducînd cu dînsul tot ce a avut în viață, și fiind-că luntrea-i mică, Charon dă ordin ca morții să lase pe țerm tóte lucrurile netrebuin-ciose. Singurul care n'are nimic de lepădat e filosoful Menip. În colo toți lasă câte-ceva: Frumosul, frumusețea; regele mărirea și gloria și cruzimea și trufia; atletul puterea și carnea și cununile de laur; bogatul bogăția și desfrîul și renumele nea-

mului și podoabele; soldatul armele și trofee; filosoful șarlatania și minciunile și seriositatea aparentă și barba cea lungă și deasă; în fine fiecare om trebuie să lepede defectele și slăbiciunile pe care le-a avut în viață. Acest dialog e unul din cei mai reușiți ai lui Lucian, atât pentru frumusețea-i literară, pentru verva satirică, cât și pentru faptul că într'însul s'au rezumat adevăruri eterne și aceleași vicii, pe care le biciuește Lucian, se regăsesc și astăzi și-ar putea să formeze obiectul unei satire. Vedem din acest dialog, că persoana iubită a lui Lucian e filosoful cinic Menip, pe care-l vom mai găsi; el singur reprezintă pe omul cinstit, curat la suflet și la minte, dușman al viciului și al minciunei.

Dial. III și IV au de scop, să lovească în tradițiile religioase grecești. Dial. III e o ceartă foarte hazlie între Menip și între bătrînul luntraș Charon. Acesta din urmă cere de la Menip obolul, costul transportului în infern. Menip refuză să plătească, dintr'o cauză foarte simplă: n'are bani. De aci gîlceava mare, din care tot Menip ese învingător.

Dial. IV e o socoteală între același Charon și între Mercur; din el se poate vedea foarte bine modul cum procede Lucian când vrea să ridiculizeze legendele mitice. Zeii Grecilor erau asemenea cu oamenii, dar cu deosebirea că erau mai mari, mai puternici, mai frumoși; aveau și ei calități și defecte dar într'un grad mai pronunțat de cît oamenii. Așa însă cum ni-i presintă Lucian, zeii

nu mai aŭ puterea și mărirea de mai 'nainte, sunt reduși la proporțiuni mai mici, omenești, calitățile lor dispar, defectele es mai la iveală și prin aceasta ei devin ridicoli, mai ridicoli chiar de cît oamenii.

În Dial. V, o convorbire dintre Menip și câinele Cerber, se ridiculizează filosofia, în persoana celui mai mare filosof grec, a lui Socrate. Lucian e nedrept aici; Socrate n'a fost un om fricos, un șarlatan, care voia să înșele lumea; dacă ne e prezentat așa, pricina e că Lucian voia cu orî-ce chip să batjocorească pe filosofi și atunci orî ce mijloc era bine venit.

Dial. VI e o satiră dublă; întâi a prostiei omenești, care crede în oracole și în augurii; al doilea, o satiră în contra aceloră, care profită de această prostie și înșală lumea pretinzînd că pot prevedea și prezice viitorul.

Tot slăbiciuni omenești sunt batjocorite în dial. VII, anume dragostea de bani și de desfrîu în persoana renumiților regi Midas, Cresus și Sardanapal. Tot odată în acest dialog se vede lămurit caracterul lui Menip, care, după cum am spus, este persoana iubită a lui Lucian. Menip aici nu se mulțumește să rîdă și să-și bată joc, el biciuește fără milă; e sătul de mizeriile omenești, se revoltă cu indignare contra lor, ba această indignare merge chiar pînă la ură, după cum spune singur.

„Frumusețea-î bun netrainic“; acesta e subiectul dial. VIII. Menip umblă prin infern și vede că din

persoanele mitice renumite pentru frumusețea lor, cum e Elena, Leda, Narcis, doar hîrce goale aū mai rēmas. Se miră de poeți cum de cāntă frumusețea, care trece așa de repede, fără nici o urmă și cum nu-și dau ei seama de nimicnicia lucrului.

Dial. IX e o batjocură foarte fină a unei legende mitice, a legendei lui Tantal, care pentru crimele comise era condamnat să stea în mijlocul unui lac și să sufere de sete, fiind-că nu putea lua apă. Lucian scoate la iveală o contrazicere : Numai trupul poate fi chinuit de sete; dar trupul după moarte se distruge, ca trup, și ceia ce rēmane e numai sufletul, care n'are nevoie de apă, și prin urmare pedeapsa dată lui Tantal era un non sens. E de observat că tocmai asta este calea pe care o urmează Lucian cît privește mitologia : El ne arată partea urită, criminală din mitologia greacă, ori partea ridicolă, cum e în cazul de față.

Dar Lucian nu se mărginește numai la legendele mitologice, el atacă și legendele eroice, cum e de pildă în dial. X și XIV. În cel dintâiu el rîde de eroul Nireu, pe care Homer ni-l descrie ca o minune de frumusețe, dar, care după moarte e asemenea cu toți cei-l'alți ; iar în dialog. XIV de Ajax și de Agamemnon, ambii renumiți pentru vitejia lor, în rēsboiul Troian.

În fine Lucian ne dă și satire de moravuri biciuind cu învierșunare un obicei care se lățișe foarte mult pe timpul său, anume vînătoarea de moșteniri. Ori de cîte ori vre-un bătrîn bogat n'avea copii, apoi parasiți, oameni lacomi și fără căpătâiu se adunau în jurul lui, îl adulau, îl în-

grija, ca să lase moștenitori. Ca să pună mîna pe avere, acești paraziți nu se sfaiau de nimic, toate mijloacele le erau bune de la simpla minciună pînă la asasinatul cel mai murdar. De niște ast-fel de oameni își bate Lucian joc în dial. XI, XII și XIII.

După cum vedem din acest resumat al dialogilor, Lucian a satirizat cu o egală pricepere și destoinicie toate defectele și viciile, toate părțile ridicole, fie din viață, fie din literatură, fie din religia Grecilor de pe timpul seului. Pretutindenii s'au făcut apărătorul adevărului contra minciunei, a bunului simț contra șarlataniei filosofice, a virtuții contra viciului.

Scrierile lui se disting printr'o limbă ușoară, gîgăse, printr'un stil nesilit, fără frase greoaie, vesel, glumeț în perfect acord cu ironia cea fină, care e presărată pretutindenii.

Nu trebuie însă să credem că aceste calități pomenite mai sus se găsesc fără distincție în toate scrierile lui. Decăderea literaturii eline în veacul II-lea p. C. era, cum am spus, deplină. Nu se producea nimic nou, nimic original. Toți imitați operele frumoase produse mai înainte, dar le imitați prost, și neavînd de la natură puteri destule ca să producă scieri cu idei mari, frumoase, își îndreptau toată atenția asupra formei, asupra stilului, crezînd că o scriere e cu atît mai frumoasă, cu cît stilul va fi mai scilivisit și mai umflat. Acest defect *al oratoriei* se vede și în primele scieri ale lui Lucian; dar cu timpul

dispare, și în *Dialogii Morților* Lucian ni se arată ca un artist desăvârșit.

Am spus că Lucian s'a născut pe la 125 p. C.; a călătorit mult prin Grecia, prin Italia, prin Gallia s'a stabilit în Athena pe la 165, unde a stat multă vreme; pe la finele vieții sale a ocupat funcțiuni înalte în Egipt, unde probabil a și murit sub domnia lui Commod.

Lucian era de origine
 din Caria numai ei su
 în Caria se vede de adevărat
 și erme conștente de mare
 și ermi și pe deasupra să
 și erme într-o limbă schilbă
 de

ABREVIATIUNI.

abl.	= ablativ.	m.	= măi.
abs.	= absolut.	ms. și masc.	= masculin.
ac.	= acest, această.	med.	= mediū.
acus.	= acusativ.	n. pr.	= nume propriū.
adj.	= adjectiv.	nedef.	= nedefinit.
adv.	= adverb.	num.	= numeral.
aor.	= aorist.	opt.	= optativ.
art.	= articol.	p.	= pentru.
c.	= cu.	part.	= participiū.
cf.	= compară.	pas.	= pasiv.
compar.	= comparativ.	perf.	= perfect.
constr.	= construște.	pers.	= persoana.
d. l.	= de la.	pl.	= plural.
dat.	= dativ.	pr. și pres.	= present.
decl.	= declinare.	pred. și predic.	= predicat.
Dict.	= Dicționar.	prep.	= prepozițiune.
expres.	= expresiune.	pron.	= pronume.
f.	= foarte.	propos.	= propozițiune, — Ț.
f-că	= fiind-că.	rom.	= rominește.
gen. și genet.	= genetiv.	sg.	= singular.
gr. și grec.	= grecește.	subinț.	= subințeles.
imper. și imperat.	= imperativ.	subj. și subjonc.	= subjonctiv.
ind.	= indicativ.	superl.	= superlativ.
inf.	= infinitiv.	tempor.	= temporal.
interog.	= interogativ.	tr.	= tradu.
în l. d.	= în loc de.	v.	= vezȚ.
lat.	= latinește.	verb.	= verbal.
liter.	= literal.	viit.	= viitor.
loc. adv.	= locuțiune adverbială.		

LUCIAN.

DIALOGUL I.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.¹

ΔΙΟΓ. ὦ Πολύδευκες, ἐντέλλομαί σοι, ἐπειδὴν τάχιστα² ἀνέλθῃς,³—σὸν γὰρ ἔστιν,⁴ σίμαι, ἀναβιῶναι⁵ αὔριον — ἦν που ἴδῃς⁶ Μένιππον⁷ τὸν κύνα, — εὔροις δ' ἂν⁸ αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κράνειον⁹ εἰληθεροῦντα ἢ ἐν Λυκείῳ τῶν ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων¹⁰ καταγελῶντα — εἰπεῖν¹¹ πρὸς αὐτόν, ὅτι¹² σοί, ὦ Μένιππε, κελεύει ὁ Διογένης, εἴ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασται,¹³ ἦκειν ἐνθάδε πολλῶ πλείω¹⁴ ἐπιγελασό-

1. V. ac. nume la Dict. — 2. ἐπειδὴν τάχιστα = *indatã ce.* — 3. ἀνέλθῃς: subj. aor. 2, d. 1. ἀνέρχομαι. — 4. σὸν... ἔστιν = *e rîndul teã; tuum est.* — 5. ἀναβιῶναι: inf. aor. 2, d. 1. ἀναβιῶ. — 6. ἴδῃς: subj. aor. 2, d. 1. ὁράω. — 7. Μένιππον: v. Dict. — 8. εὔροις ἂν = *l-aĩ putea gãsi; εὔροις: opt. aor. 2, d. 1. εὐρίσκω.* — 9. κατὰ τὸ Κράνειον = *prin Craneium*; v. Dict. — 10. φιλοσόφων *depinde de καταγελῶντα, f-cã ac. verb se construește cu gen.; în rom. a rîde de cine-va.* — 11. εἰπεῖν: inf. aor. 2, d. 1. λέγω; *depinde de ἐντέλλομαι.* — 12. ὅτι. Ac. conjuncțiune ar putea lipsi fără ca sensul să se schimbe. — 13. σοί.... καταγεγέλασται = *aũ fost batjocurite de tine. Dat. pe lingã un verb pasiv, aratã persoana care face acțiunea; corespunde abl. lat. cu ab pe lingã verb. pas.; ὑπὲρ γῆς = lucrurile de pe pãmînt, f-cã Diogene e în infern, decĩ sub pãmînt.* — 14. πλείω: compar. d. 1. πολὺς; *stã la acus. pl. neutru.*

μενον· ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ¹ σοὶ ἔτι ὁ γέλωσ καὶ πολὺ τὸ² „τίς γὰρ ὄλωσ οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον;“ ἐνταῦθα δὲ³ οὐ παύσῃ βεβαίως⁴ γελῶν⁵ καθάπερ ἐγὼ νῦν, καὶ μάλιστα ἐπειδὴν ὄρας τοὺς πλουσίους καὶ σατράπας καὶ τυράννους οὕτω ταπεινοὺς καὶ ἀσήμους, ἐκ μόνῃς οἰμωγῆς διαγιγνωσκομένους, καὶ⁶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀγεννεῖς εἰσι μεμνημένοι⁷ τῶν ἄνω⁸. Ταῦτα λέγε αὐτῷ, καὶ προσέτι, ἐμπλησάμενον⁹ τὴν πῆραν ἤκειν¹⁰ θέρμων τε πολλῶν¹¹ καὶ εἴ που εὔροι¹² ἐν τῇ τριόδῳ Ἐκάτης¹³ δεῖπνον ἢ ὦδον ἐκ καθαρσίου¹⁴ ἢ τι τοιοῦτον.

1. ἐν ἀμφιβόλῳ (subiñt. ἐστὶ) = *e indoelnic.* — 2. καὶ πολὺ τὸ = *și dese ori ți-a venit gândul că...*; τὸ servește ca art. pe linga întreaga propos. τίς γὰρ. τὸν βίον, luată substantival. — 3. ἐνταῦθα δὲ. In gr. tot-deauna propos. se leagă între ele prin diferite particole, care adese ori se corespond; așa: ἐκεῖ μὲν = pe de o parte acolo (pe pământ), ἐνταῦθα δὲ = pe când aici (in infern). — 4. βεβαίως = *fără grijă*. Se opune la expresia de mai sus ἐν ἀμφιβόλῳ. — 5. οὐ παύσῃ γελῶν = *nu veți sfârși de râs*. — 6. καὶ: subiñt. ἐπειδὴν ὄρας. — 7. μεμνημένοι: part. perf. pas. d. I. μιμήσκω; sē construește cu gen. — 8. τῶν ἄνω = *de cele de sus, de pe pământ*. — 9. ἐμπλησάμενον, part. aor. med. d. I. ἐμπλήσῃμι. = *după ce-și va fi umplut*. Să se observe că aoristul la ind. și la part. arată că o acțiune oare-care s'a întâmplat într'un moment din trecut; pe când aoristul subj. optat. imper. și inf. arată numai începutul acțiunei, fără să se determine timpul. — 10. ἤκειν depinde de λέγε = (*spune-ți*) *să vie*. — 11. θέρμων πολλῶν, obiect la ἐμπλησάμενοι. — 12. καὶ εἴ που εὔροι (v. m. sus εὔροις) = *și de va găsi cum-va*. — 13. Ἐκάτης. v. Dicț. — 14. ὦδον ἐκ καθαρσίου. La jertfele de expiațiune, de curățire, s. ex., cu ocaziunea unei boale, să întrebuintău ouă, pe care lumea le așeză pe stradă, în fața caselor.

ΠΟΛ. Ἄλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὦ Διόγενης. Ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα,¹ ὁποῖός τις ἐστὶ τὴν ὄψιν;²

ΔΙΟΓ. Γέρων, φαλακρός, τριβώνιον ἔχων πολύθυρον,³ ἅπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον⁴ καὶ ταῖς ἐπιπτουχαῖς τῶν βράχιων ποικίλον· γελᾷ δ' αἰεὶ καὶ τὰ πολλὰ⁵ τοὺς ἀλαζόνας τούτους φιλοσόφους ἐπισκώπτει.

ΠΟΛ. Ῥάδιον εὔρεῖν ἀπὸ γε τούτων.⁶

ΔΙΟΓ. Βούλει καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντείλωμαί τι τοὺς φιλοσόφους;

ΠΟΛ. Λέγε· οὐ βαρὺ γάρ⁷ οὐδὲ τοῦτο.

ΔΙΟΓ. Τὸ μὲν ὄλον⁸ παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα ληροῦσι⁹ καὶ περὶ τῶν ὄλων¹⁰ ἐρίζουσι καὶ κέρατα¹¹ φύουσιν

1. ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα = *dar ca să știți cit mai bine*; εἰδῶ subj. d. I. *οἶδα*. — 2. τὴν ὄψιν = *la față*. E un acus. de *relațiune*, și coresponde expresiunilor noastre: (*bun*) *la suflet*, (*pestrîț*) *la mațe*. — 3. πολύθυρον = (*liter.*) *cu multe uși*; *cu multe deschideri*, *foarte găurit*. — 4. ἀναπεπταμένον: part. perf. pas. d. I. *ἀναπετάνωμι*. — 5. τὰ πολλὰ: locut. adv. = *de cele mai multe ori*, *de ordinar*. — 6. ἀπὸ γε τούτων = *cel puțin după aceste semne*. — 7. οὐ βαρὺ γάρ, (subint.) ἐστὶ, *ca și mai sus după ῥάδιον*. — 8. τὸ μὲν ὄλον = *în scurt, în două vorbe*. — 9. ληροῦσι... ἐρίζουσι... φύουσιν... ποιῶσι... διδάσκουσιν: sunt tot dat. pl. d. I. part. pr. și nu pers. 3-a pl. d. I. ind. pr. cu care seamănă ca formă. Depind de *παύσασθαι*, f-că acest verb se construște în gr. cu part. nu cu inf. ca în rom. — 10. περὶ τῶν ὄλων = *despre toate lucrurile, despre univers*. — 11. κέρατα... *χροκοδείλους*. Filozofii de care-și bate joc aici Diogene, aveau obiceiul să se păcălească unii pe alții, prin silogisme false, numite sofisme. Κέρατα φύουσιν = *făcînd să crească altora carne*; e o alușiune la următoarea sofismă:

ἀλλήλοις καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι καὶ τὰ τοιαῦτα ἄπορα ἔρωτᾶν¹ διδάσκουσι τοὺς νέους.

ΠΟΛ. Ἦν δὲ μὴ προσέχωσι² τὸν νοῦν, ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον εἶναι³ φάσκωσι, κατηγοροῦντα τῆς σοφίας αὐτῶν;

ΔΙΓ. Σὺ δὲ⁴ οἰμώζειν αὐτοῖς παρ' ἐμοῦ⁵ λέγε.⁶

ΠΟΛ. Καὶ ταῦτα, ὦ Διόγενες, ἀπαγγεῶ.

ΔΙΟΓ. Τοῖς πλουσίοις δ', ὦ φίλτατον Πολυδεύκιον,⁷ ἀπάγγελλε ταῦτα παρ' ἡμῶν τί, ὦ μάταιοι, τὸν χρυσὸν

Un lucru pe care nu l-ai pierdut, îl ai încă; tu n-ai pierdut carnea; deci tu ai carne. Κροκοδείλους face aluzie la următoarea invențiune a filosofilor: Un părinte stă, cu copilul lui, pe marginea unui riū; un crocodil ese din apă, fură copilul și apoi spune părintelui: Ți-l dau îndărăt, dacă vei ghici ce anume am de gând să fac: să ți-l dau orî nu? Dacă tata copilului răspunde: Să mi-l dai, atunci crocodilul zice: N-ai ghicit; am de gând să-l mănânc, și-l mănâncă. Dacă părintele răspunde: Să nu mi-l dai, crocodilul zice: ai ghicit, am de gând să nu ți-l dau, și tot îl mănâncă. — 1. τὰ τοιαῦτα ἄπορα ἔρωτᾶν = a face ast-fel de întrebări încurcate. — 2. ἦν δὲ μὴ προσέχωσι... φάσκωσι. Pres. subj. cu conjunct. ἦν exprimă un fapt particular (nu general), care poate să se întemple în viitor. Aici sensul este: Dar dacă, lucru ce se prea poate, ei nu vor da atențiune vorbelor mele, ei vor spune... 3. ἐμὲ ἀμαθῆ... εἶναι. După verbele care însumă 3 spune, a declara, a crede, etc... obiectul direct în rom. se exprimă printr'o propos. obiectivă; în gr. însă, ca și în lat. prin acus. c. inf. Predic. stă la inf. iar subiect. se în acus. Aici pred. (nominal) este εἶναι ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον; iar subiect. inf. εἶναι este acus. ἐμὲ = că eu sunt. — 4. δὲ leagă răspunsul lui Diogene de întrebarea lui Pollux, care a început cu ἦν δὲ; v. p. 2. n. 3. — 5. παρ' ἐμοῦ = din partea mea. — 6 οἰμώζειν λέγε, locut. proverb. corespunde cu al nostru spune-le să se spînzure. — 7. Πολυδεύκιον e un diminutiv de la Πολυδεύκης. În gr. ca și în rom. diminutivele au un sens drăgălaș; tr. drăguțul meu Pollux.

φυλάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς λογιζόμενοι τοὺς τόκους καὶ τάλαντα ἐπὶ τάλαντοις συντιθέντες,¹ οὓς χρή ἓνα ὀβολόν² ἔχοντας ἤκειν³ μετ' ὀλίγον;⁴

ΠΟΛ. Εἰρήσεται⁵ καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς τε καὶ ἰσχυροῖς λέγε, Μεγίλλω τε τῷ Κορινθίῳ καὶ Δαμοξένω τῷ παλαιστῆ, ὅτι παρ' ἡμῖν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη οὔτε τὰ χαροπὰ ἢ μέλανα ὄμματα ἢ ἐρύθημα ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔτι ἐστὶν ἢ νεῦρα εὐτονα ἢ ὦμοι καρτεροί, ἀλλὰ πάντα μία Μύκονος,⁶ φασί,⁷ κρανία γυμνὰ τοῦ κάλλους.

1 συντιθέντες: part. pres. d. l. συντίθημι. — 2. ὀβολόν. Obolul era o monedă care valora cam 15 bani. După credința celor vechi, morții ca să ajungă în locașul infernului trebuia să treacă peste Acheron, cu luntrea lui Charon, căruia îi plătia un obol pentru transport (v. Dial. III). De aceea la înmormântare Grecii puneau în gura morților un obol. Această credință se mai găsește și la noi pe alocurea; la dînsa face aluzie poetul nostru Coșbuc când zice în Moartea lui Fulger:

Și-n mîna care purta scut

Ți-ău pus un ban.

și mai jos:

Iar banu-i vamă peste riū.

3. οὓς χρή...ἤκειν După verbele impersonale, propos. care în rom. e *subiectivă*, în grec. ca și în lat. se exprimă prin acus. cu inf. Aici οὓς ἤκειν la un loc e subiectul lui χρή, iar οὓς singur e subiect. inf. ἤκειν. Deci, tocmai ca în lat., și în grec. construcțiunea acus. c. inf. poate servi ca subiect (pe lângă verbele impersonale) și ca obiect (pe lângă verbele sentiendi et declarandi). v. p. 4, n. 3. — 4. μετ' ὀλίγον. = *după puțină vreme*. — 5. εἰρήσεται: viit. II. med. d. l. λέγω. Să se observe construcțiunea: predic. stă la sg. iar subiect. e un neutru pl. Ac. e regula acordului în gr. — 6. πάντα μία Μύκονος (subint.) ἔστι. = liter. *toate sunt o Myconos*. E o expresiune proverbială, care se spune despre lucruri deosebite, adunate din întemplantare la un loc. Cum am spune noi: Tot o mîncare.

ΠΟΛ. Οὐ χαλεπὸν οὐδὲ ταῦτα εἰπεῖν¹ πρὸς τοὺς καλοὺς καὶ ἰσχυροὺς.

ΔΙΟΓ. Καὶ τοῖς πένησιν, ὦ Λάκων,² — πολλοὶ δ' εἰσὶ καὶ ἀχθόμενοι τῷ πράγματι³ καὶ οἰκτίροντες τὴν ἀπορίαν — λέγε μήτε δακρύειν μήτε οἰμῶζειν διηγησάμενος τὴν ἐνταῦθα ἰσοτιμίαν⁴ καὶ ὅτι ὄφονται⁵ τοὺς ἐκεῖ πλουσίους οὐδὲν⁶ ἀμείνους αὐτῶν⁷ καὶ Λακεδαιμονίους δὲ τοῖς σοῖς ταῦτα, εἰ δοκεῖ,⁸ παρ' ἐμοῦ ἐπιτίμησον, λέγων ἐκλελύσθαι αὐτούς.⁹

ΠΟΛ. Μηδὲν, ὦ Διόγενες, περὶ Λακεδαιμονίων λέγε· οὐ γὰρ ἀνέξομαι¹⁰ γε. Ἄ δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους ἔφησθα,¹¹ ἀπαγγελῶ.

ΔΙΟΓ. Ἐάσωμεν τούτους, ἐπεὶ σοὶ δοκεῖ· σὺ δὲ οἷς¹² προεῖπον¹³ ἀπένεγκον¹⁴ παρ' ἐμοῦ¹⁵ τοὺς λόγους.

Dar e și un joc de cuvinte, care stă în faptul următor: Myconos e o insulă din Cyclade, renumită în vechime pentru chelia locuitorilor ei. Așa că: πάντα μία Μύκωνος inseamnă: toate cele de-aici sunt la fel, și, toate sunt o mare chelie, făcând alusiune la hîrcele cele goale ale morților. — 7. φασί = vorba ceia; se pune tot-deauna când se citează un proverb; v. φημί — 1. εἰπεῖν: inf. aor. 2. d. 1. λέγω. — 2. Λάκων, v. Dict. — 3. τῷ πράγματι = din pricina acestui lucru. Verbul ἄχθομαι se construște cu dat. — 4. τὴν ἐνταῦθα ἰσοτιμίαν = egalitatea de aici. — 5. ὄφονται: viit. d. 1. ὄραω. — 6. οὐδὲν = întru nimic. — 7. ἀμείνους αὐτῶν. Numele obiectului cu care comparăm pe un altul, se pune saū în nomin. cu ἧ (= de cât), saū în gen. Aici avem αὐτῶν = de cât ei; ἀμείνους comparat. d. 1. ἀγαθός. — 8. εἰ δοκεῖ = de găsești cu cale. — 9. ἐκλελύσθαι αὐτούς, acus. c. inf. E o explicare a lui ταῦτα; tr.: anume, că s-au molesit. v. p. 4, n 3. — 10. ἀνέξομαι: viit. med. d. 1. ἀνέχομαι. — 11. ἔφησθα: pers 2-a sg. imperf. d. 1. φημί. — 12. οἷς se raportă la un subînț. τούτοις. — 13. προεῖπον: aor. 2, d. 1. προλέγω. — 14. ἀπένεγκον: imperat. aor. 1-ū d. 1. ἀποφέρω. — 15. παρ' ἐμοῦ, v. p. 4, n. 5.

DIALOGUL II.

ΧΑΡΩΝ, ΕΡΜΗΣ,¹ ΚΑΙ ΝΕΚΡΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ.

* ΧΑΡ. Ἀκούσατε, ὡς ἔχει ὑμῖν τὰ πράγματα.² Μικρὸν μὲν ἡμῖν, ὡς ὁράτε, τὸ σκαφίδιον καὶ ὑπόσαθρόν³ ἐστὶ⁴ καὶ διαρρεῖ τὰ πολλὰ,⁵ καὶ ἦν τραπῆ⁶ ἐπὶ θάτερα,⁷ οἰχθήσεται⁸ περιτραπέν,⁹ ὑμεῖς δὲ ἅμα τοσοῦτοι ἦκατε¹⁰ πολλὰ ἐπιφερόμενοι ἕκαστος.¹¹ Ἦν οὖν μετὰ τούτων ἐμβῆτε,¹² δέδια¹³ μὴ ὕστερον μετανοήσητε,¹⁴ καὶ μάλιστα ὅποσοι νεῖν¹⁵ οὐκ ἐπίστασθε.

ΝΕΚΡΟΣ. Πῶς οὖν ποιήσαντες¹⁶ εὐπλοήσομεν;

1. Χάρων, Ἑρμῆς: v. Dict.— 2. ὡς ἔχει... τὰ πράγματα = *cum staŭ lucrurile*; ἔχω însoŭit de un adverb însamnă: sunt într'o anume stare; ex: ἔχω καλῶς = sunt bine, sunt sănătos. Pentru pred. sg. v. p. 5, n. 5.— 3. ὑπόσαθρον = *cam șubreddă*. — 4. ἐστὶ trebuie construit cu dat. ἡμῖν și are sensul de *a avea*, întocmai ca și dat. posesiv în lat: est mihi liber = am o carte. — 5. τὰ πολλὰ: acus. adverb; e în loc de τὰ πλεῖστα = *prin cele mai multe locuri*. (Să nu sê confunde cu expres tempor. τὰ πολλὰ; v. p 3, n. 5.) — 6. τραπῆ: subj. aor. 2, d. 1. τρέπω. — 7. ἐπὶ θάτερα (*crasă p. τὰ ἔτερα*) = *când pe-o coastă, când pe cealaltă*. — 8. οἰχθήσεται: viit. d. 1. οἰχομαι. — 9. περιτραπέν: part. aor. 2, d. 1. περιτρέπω, v. n. 6. — 10. ἦκατε pres. cu sens d, perf. = *aŭi venit*. — 11. ἐπιφερόμενοι ἕκαστος = *aducând fie-care cū sine*. Nuanța cu sine e exprimată prin forma medie a verbului. — 12. ἐμβῆτε: subj. aor. 2, d. 1. ἐμβάινω; compus din ἐν și βάινω. — 13. δέδια: perf. 2, d. 1. δεῖδω; are sens de pres. — 14. μὴ... μετανοήσητε = *să nu vă căiți cum-va*. — 15. νεῖν inf. d. 1. νέω. — 16. πῶς οὖν ποιήσαντες... = *cum să facem dar ca să...*

XAP. Ἐγὼ ὑμῖν φράσω¹ γυμνοῦς² ἐπιβαίνειν χρή τὰ περιττὰ ταῦτα πάντα ἐπὶ τῆς ἡόνος καταλιπόντας³ μόλις γὰρ ἂν καὶ οὕτω⁴ δέξαιτο⁵ ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον. Σοὶ δέ, ὦ Ἑρμῆ, μελήσει⁶ τὸ ἀπὸ τούτου⁷ μηδένα παραδέχεσθαι αὐτῶν, ὅς ἂν μὴ φιλὸς ἦκη⁸ τὰ ἔπιπλα, ὥσπερ ἔφην,⁹ ἀποβαλῶν.¹⁰ Παρὰ δὲ τὴν ἀποβάθραν ἐστῶς¹¹ διαγίνωσκε αὐτοὺς καὶ ἀναλάμβανε γυμνοῦς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων.

ERM. Εὐ λέγεις, καὶ οὕτω ποιήσομεν.¹² — Οὔτοσι¹³ τίς ὁ πρῶτός ἐστι;

MEN. Μένιππος ἔγωγε.¹⁴ Ἀλλ' ἰδοῦ, ἦ πῆρα μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τὸ βᾶκτρον ἐς τὴν λίμνην ἀπερρίφθων¹⁵ τὸν τριβῶνα δὲ οὐδ'¹⁶ ἐκόμισα εὐ ποιῶν.¹⁷

1. φράσω viit. d. I. φράζω.— 2. γυμνοῦς... χρή: acus. c. inf. Subiect. inf. e subintj. ὑμᾶς. v. p. 5, n. 3.— 3. καταλιπόντας: part aor. 2, d I. καταλείπω.— 4. καὶ οὕτω = *chiar așa fiind*. — 5. ἂν δέξαιτο: condiționalul. Acest ἂν să nu se confunde cu conjuncțiunea ἂν, care însemnează *dacă*. — 6. μελήσει: viit. d. I. μέλει, verb. impers.— 7. τὸ ἀπὸ τούτου = *de acum înainte*.— 8. ὅς ἂν μὴ... ἦκη = *ori-care n-ar veni ușor îmbrăcat*.— 9. ἔφην: imperf. d. I. φημί.— 10. ἀποβαλῶν: part. aor. 2, d. I. ἀποβάλλω. — 11. παρὰ τὴν ἀποβάθραν ἐστῶς (part. perf. d. I. ἵστημι) = *așezându-te în picioare lângă punte*. — 12. ποιήσομεν: Mercur vorbește în plural, ca să-și dea aer mai important. — 13. οὔτοσι, are mai mare putere de arătat, de cât simplul οὔτος; tr. = *hei! asta, de-aci*. Constr. ὁ πρῶτος οὔτοσι τίς ἐστι; — 14. ἔγωγε: e mai precis de cât simplul ἐγώ. Răspunsul lui Menip cam seamănă cu expresia noastră populară: *D'apoi eu sunt cutare*.— 15. ἀπερρίφθων: per. 3-a pl imperat. perf. pas. d. I, ἀπορρίπτω. Observă nuanța: noi n-avem în rom. imperat.perf.; Grecii însă aveaū, și nuanța proprie acestei forme este că nu mai încapе îndoială asupra execuțiunei poruncеi; ordinul s'a și împlinit înainte de a fi fost exprimat. — 16. οὐδ'(ε) = *nici măcar*. — 17. εὐ ποιῶν = *și bine am făcut*; expres. f. usitată.

ERM. Ἐμβαίνει, ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄριστε,¹ καὶ τὴν προεδρίαν² παρὰ τὸν κυβερνήτην³ ἔχε ἐφ' ὑψηλοῦ,⁴ ὡς⁵ ἐπισκοπῆς ἅπαντας. Ὁ καλὸς δ' οὗτος τίς ἐστι;

ΧΑΡΜΟΛΕΩΣ. Χαρμόλεως⁶ ὁ Μεγαρικὸς ὁ ἐπέραςτος.

ERM. Ἀπόδουθι⁷ τοιγαροῦν τὸ κάλλος καὶ τὴν κόμην τὴν βαθεῖαν⁸ καὶ τὸ ἐπὶ τῶν παρείων ἐρύθημα καὶ τὸ δέρμα ὅλον. Ἐχει καλῶς,⁹ εὖζωνος εἴ: ἐπίβαινε ἤδη.¹⁰ Ὁ δὲ¹¹ τὴν πορφυρίδα οὐτοσί καὶ τὸ διάδημα, ὁ βλοσυρός, τίς ὢν τυγχάνεις;¹²

ΛΑΜΠ. Λάλπιχος Γελῶν τύραννος.

ERM. Τί οὖν, ὦ Λάμπιχε, τσαῦτα ἔχων πάρει;¹³

ΛΑΜΠ. Τί οὖν;¹⁴ ἐχρήν,¹⁵ ὦ Ἐρμῆ, γυμνὸν ἦκειν τύραννον ἄνδρα;¹⁶

1. ἀνδρῶν ἄριστε = *optime virorum*. Ἀνδρῶν e fără articol, f-că se exprimă o idee generală. — 2. προεδρίαν = *locul de onoare*; προεδρία era locul rezervat în teatru persoanelor distinse. — 3. παρὰ τὸν κυβερνήτην: v. p. 8, n. 11. — 4. ἐφ' ὑψηλοῦ = *sus*; ἐφ' vine din ἐπὶ. — 5. ὡς cu subjonc. are sens final = *pentru-ca*: — 6. Χαρμόλεως: formă atică de decl. II-a. — 7. ἀπόδουθι imp. aor. 2, d. I. ἀποδόμαι. — 8. τὴν κόμην τὴν βαθεῖαν = *părul cel des*. Să pot întrebuița două construcțiuni spre a exprima ac. idee: ἡ βαθεῖα κόμη, expresia obișnuită; ἡ κόμη ἡ βαθεῖα, unde prin repetiția articolului în fața adj. se pune și mai în evidență puterea calificativului. — 9. ἔχει καλῶς = *așa-i bine*. v. p. 7, n. 2. — 10. ἤδη = *acum*. — 11. ὁ δὲ (subînț.) ἔχων = *dar tu cu...* — 12. τίς ὢν τυγχάνεις = *liter. cine te întimpli fiind, cine ești*. În asemenea expresii, foarte dese, când verbul τυγχάνω e însoțit de un partic., τυγχάνω rămâne netradus, iar partic. se traduce ca și când ar sta în timpul și modul lui τυγχάνω. — 13. πάρει d. I. πάρεμι. — 14. τί οὖν = *d'apoi cum?* — 15. ἐχρήν: imperf. d. I. χρή. — 16. γυμνὸν ... ἄνδρα: acus. c. inf. v. p. 5, n. 3.

ERM. Τύραννον μὲν οὐδαμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα¹ ὥστε ἀπόθου² ταῦτα.

ΛΑΜΠ. Ἴδού σοι³ ὁ πλοῦτος ἀπέρριπται.

ERM. Καὶ τὸν τύφον ἀπόρριψον, ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπεροφίαν βαρήσει⁴ γὰρ τὸ πορθημεῖον συνεμπεσόντα.⁵

ΛΑΜΠ. Οὐκοῦν ἀλλά⁶ τὸ διάδημα ἔασόν με ἔχειν⁷ καὶ τὴν ἐφεστρίδα.

ERM. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες.⁸

ΛΑΜΠ. Εἶεν. τί ἔτι; πάντα γὰρ ἀφεῖκα⁹, ὡς ὄραξ.

ERM. Καὶ τὴν ὠμότητα καὶ τὴν ἄνοιαν καὶ τὴν ὕβριν καὶ τὴν ὀργήν, καὶ ταῦτα ἄφες.

ΛΑΜΠ. Ἴδού σοι¹⁰ φιλὸς εἰμι.

ERM. Ἐμβαινε ἤδη. Σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολὺσαρκος τίς εἶ;

ΔΑΜ. Δαμασίας ὁ ἀθλητής.

ERM. Ναί, ἔοικας¹¹ οἶδα γὰρ σε πολλάκις ἐν ταῖς παλαιστραῖς ἰδών.¹²

1. τύραννον... μάλα. Virgula desparte răspunsul lui Mercur în două părți, compuse din câte 3 vorbe, care se corespund perfect: τύραννον μὲν οὐδαμῶς e partea întâia; lui τύραννον ἰὶ corespunde în partea 2-a νεκρὸν, lui μὲν, δὲ iar negațiunei οὐδαμῶς, puse la fine spre a o scoate mai la iveală, ἰὶ corespunde afirmațiunea puternică μάλα, pusă la finele părții a 2-a.

2. ἀπόθου: imperat. aor. 2, med. d. 1. ἀποιέθημι. — 3. σοι: e un dat. commodi; s-ar putea traduce: *ca să-ți fac plăcere*. Corespunde pronumelui nostru *mi* într'o expresiune ca aceasta: și unde mi-l luă făt-frumos pe smeū. — 4. βαρήσει: viit. d. 1. βαρέω; trebuie tradus aici cu condițion. pres. = *ar îngreui* v. p. 5, n. 5. — 5. συνεμπεσόντα: par. aor. 2, d. 1. συνεπιπίπτω. Stă la neutru pl. f-că se rapoartă la subst. abstracte care preced; aceea e regula acordului în grec. — 6. οὐκοῦν ἀλλά = *dar cel puțin*. — 7. μέ ἔχειν: acus. c. inf. v. p. 4, n. 3. — 8. ἄφες: imperat. aor. 2, d. 1. ἀφίημι. — 9. ἀφεῖκα: perf. d. 1. ἀφίημι. — 10. σοι: V. n. 2. — 11. ἔοικας = *semeni*. — 12. οἶδα... ἰδών (part. aor. 2, d. 1. ὄραω) = *știu, mi-aduc aminte că te-am văzut*. V. Dicțion. la vorba Ἐρμῆς.

ΔΑΜ. Ναί, ὦ Ἑρμῆ· ἀλλὰ παράδεξαί με γυμνόν¹ ὄντα.

ΕΡΜ. Οὐ γυμνόν, ὦ βέλτιστε,² τοσαύτας σάρκας περιβεβλημένον³ ὥστε ἀπόδουθι⁴ αὐτάς, ἐπεὶ⁵ καταδύσεις τὸ σκάφος τὸν ἕτερον⁶ πόδα ὑπερθείς⁷ μόνον⁸ ἀλλὰ καὶ τοὺς στεφάνους⁹ τούτους ἀπόρριψον καὶ τὰ κηρύγματα¹⁰.

ΔΑΜ. Ἴδού σοι γυμνός, ὡς ὄρας, ἀληθῶς εἰμι καὶ ἰσοστάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς.

ΕΡΜ. Οὕτως ἄμεινον,¹¹ ὥστε ἔμβαινε — Ἐμβαινε καὶ σὺ τὸν πλοῦτον ἀποθέμενος,¹² ὦ Κράτων, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ¹³ προσέτι καὶ τὴν τρυφήν, μηδὲ τὰ ἐντάφια κόμιζε μηδὲ τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα, κατάλιπε¹⁴ δὲ καὶ γένος καὶ δόξαν,¹⁵ καὶ εἴ ποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξε καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφάς, μηδέ, ὅτι μέγαν

1. γυμνόν: f-că atletîi sã luptaũ goĩ.— 2. βέλτιστε: superl. d. I. ἀγαθός.— 3. περιβεβλημένον: part. perf. pas. d. I. περιβάλλω = *de oare-ce ești acoperit*. — 4. ἀπόδουθι: v. p. 9, n. 7.— 5. ἐπεὶ = *fiind-că alt-fel*. — 6. ἕτερον: ἕτερος nu însemnează *altul* (alius) ci *unul din doi* (alter). — 7. ὑπερθείς: part. aor. 2, d. I. ὑπερτίθημι. — 8. μόνον: nu e acus. ms. concordat cu πόδα, ci e neutru luat adverb. = *numai*. — 9. στεφάνους: coroanele de laurî, cu cari se încununau învingătorii de la jocuri.— 10. κηρύγματα = *vestirea biruințelor*. Un crainic anunța în public numele biruatorului.— 11. ἄμεινον (subînt. ἐστί); ἄμεινον e compar. neutru d. I. ἀγαθός; întrebuintat cã adverb. — 12. ἀποθέμενος: part. aor. 2, med. d. I. ἀποτίθημι = *după ce vei fi lepădat*. V. p. 2, n. 9.— 13. καὶ... δὲ = *și încă* — 14. κατάλιπε: imperat. aor. 2, d. I. καταλείπω.— 15. καὶ γένος καὶ δόξαν, fără articole; fraza are mai multă vioiciune = *lasă-n colo neam și faimă*.

τάφον ἐπὶ σοί¹ ἔχωσαν,² λέγε· βαρυνεῖ γὰρ ταῦτα καὶ³
μνημονευόμενα.

ΚΡΑΤ. Οὐχ ἐκὼν μὲν, ἀπορρίψω δέ· τί γὰρ ἂν καὶ
πάθοιμι;⁴

ΕΡΜ. Βαβαῖ. Σὺ δὲ ὁ ἔνοπλος τί βούλει;⁵ ἢ τί τὸ
τρόπαιον τοῦτο φέρεις;

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ. Ὅτι ἐνίκησα, ὦ Ἐρμῆ, καὶ ἠρίστευσα
καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με.

ΕΡΜ. Ἄφες ὑπὲρ γῆς τὸ τρόπαιον· ἐν Ἄιδου⁶ γὰρ
εἰρήνη⁷ καὶ οὐδὲν⁸ ὄπλων δεήσει.⁹ Ὁ σεμνὸς δὲ οὗτος
ἀπὸ γε τοῦ σχήματος¹⁰ καὶ βρενθυόμενος, ὁ τὰς ὄφρυς
ἐπηρκῶς,¹¹ ὁ ἐπὶ¹² τῶν φροντίδων τίς ἐστίν, ὁ τὸν βα-
θὺν πώγωνα καθειμένος;¹³

MEN.¹⁴ Φιλόσοφος τις, ὦ Ἐρμῆ, μᾶλλον δὲ¹⁵ γόης

1. ἐπὶ σοί = *pentru tine, în cinstea ta.* — 2. ἔχωσαν :
aor. d. l. χώννουμι. — 3. καὶ = *chiar numai.* — 4. τί γὰρ ἂν
καὶ πάθοιμι (optat. aor. 2, d. l. πάσχω) = *căci ce-ași mai putea
face?* — 5. βούλει d. l. βούλομαι. Pers. 2-a sg. în — εἰ nu în
— η. Tot așa ὄψει. — 6. ἐν Ἄιδου = *in infern.* Ἐν σὲ con-
struește cu dat.; Ἄιδου fiind un gen. trebuie să subînțelegem
o altă vorbă la dat d. ex.: ἐν οἴκῳ Ἄιδου în casa lui Hades;
v. ac. nume la Dict. — 7. εἰρήνη. subînț. ἐστί. — 8. οὐδὲν
= *întru nimic.* — 9. δεήσει = viit. d. l. δεῖ, impers. σὲ
construește cu gen. — 10. ἀπὸ γε τοῦ σχήματος = *cel
puțin după aparență.* — 11. ἐπηρκῶς part. perf. d. l. ἐ-
παίρω. — 12. ἐπὶ τῶν φροντίδων = *cufundat în gânduri.*
13. καθειμένος : part. perf. med. d. l. καθήμι = *care a lă-
sat să-i crească.* Filosofii de pe vremea lui Lucian purtau
barbă mare, ca să arate mai serioși. — 14. Menipp până aci
tăcuse din gură; acum însă ia cuvântul ca să riză de filosof
care-i tot de o meserie cu dinsul. — 15. μᾶλλον δὲ = *sau
mai bine. mai degrabă.*

τερατείας μεστός· ὥστε ἀπόδυσον καὶ τοῦτον ὄψει γὰρ
πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ σκεπόμενα.

ΕΡΜ. Ἀπόθου² σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον, εἶτα καὶ ταυτί³
πάντα. ὦ Ζεῦ, ὅσῃν μὲν τὴν ἀλαζονείαν κομίζεις, ὅσῃν
δὲ ἀμαθίαν καὶ ἔριν καὶ κενοδοξίαν καὶ ἐρωτήσεις ἀπό-
ρους καὶ λόγους ἀκανθώδεις καὶ ἐννοίας πολυπλόκουσ,
ἀλλὰ καὶ ματαιοπονίαν⁴ μάλα πολλὴν καὶ λῆρον οὐκ
ὀλίγον καὶ ὕβλους καὶ μικρολογίαν νῆ Δία, καὶ ἡδυπά-
θειαν δὲ καὶ ἀναισχυντίαν καὶ ὀργὴν καὶ τρυφήν καὶ
μαλακίαν/οὐ λέληθε⁵ γάρ με, εἰ καὶ⁶ μάλα περικρύπτεις
αὐτά. Καὶ τὸ ψεῦδος δὲ ἀπόθου καὶ τὸν τυφον καὶ τὸ
οἴεσθαι⁷ ἀμείνων εἶναι⁸ των ἄλλων· ὡς εἴ γε ταῦτα
πάντα ἔχων ἐμβαίης,⁹ ποῖα πεντηκόντορος δέξαιτο ἄν σε;

ΦΙΛ. Ἀποτίθεμαι¹⁰ τοίνυν αὐτά, ἐπεὶ περ οὕτω κελεύεις.

ΜΕΝ. Ἀλλὰ καὶ τὸν πώγωνά τοῦτον ἀποθέσθω,¹¹ ὦ
Ἑρμῆ, βαρύν τε ὄντα¹² καὶ λάσιον, ὡς ὄραξ· πέντε μναῖ
τριχῶν¹³ εἰσι τοῦλάχισον.¹⁴

1. ὄψει: viit. d. 1. ὄραω. v. p. 12, n. 5. — 2. ἀπόθου
v. p. 10, n. 2. — 3. ταυτί: pl. neutr. d. 1. οὗτοσι. — 4. μα-
ταιοπονίαν... λῆρον... μαλακίαν: toate aceste acus. sunt obi-
ecte directe ale verb. κομίζεις. — 5. λέληθε perf. 2 d. l. λα-
θάνω; are sens de pres. Subiect. seῦ e un neut. pl. subint.
ταῦτα = aceste toate nu-mi scapă din vedere. v. p. 5, n. 5. —
6. εἰ καὶ = măcar că. — 7. τὸ οἴεσθαι: inf. d. l. οἴομαι,
luat ca subst. = credința că... — 8. ἀμείνων εἶναι. Con-
strucția regulată după οἴεσθαι, a crede, ar fi acus. c. inf. σε
ἀμείνονα εἶναι; dar de oare ce σε, subiect inf. este același cu
subiect. propos. princip. ἀπόθου (σὺ), să face o atracțiune între
ele, și din ac. causă predicat. nomin. ἀμείνονα să pune și el la
nomin. — 9. ἐμβαίης: opt. aor. 2, d. l. ἐμβαίνω. — 10. ἀπο-
τίθεμαι: ind. pres. med. d. l. ἀποτίθημι. — 11. ἀποθέσθω:
3-a pers. sg. imp. aor. 2, med. d. l. ἀποτίθημι. — 12. ὄντα = fi-
ind-că e. — 13. τριχῶν (nom. sg. θρῆξ), gen. de măsură = de păr.
14. τοῦλάχισον: crasă, pentru τὸ ἐλάχιστον = cel puțin.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· ἀπόθου σὺ καὶ τοῦτον.

ΦΙΛ. Καὶ τίς ὁ ἀποκείρων ἔσται;¹

ΕΡΜ. Μένιππος οὗτος! λαβῶν² πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν³ ἀποκόψει αὐτὸν ἐπικόπῳ⁴ τῇ ἀποβάθρᾳ χρησάμενος.

ΜΕΝ. Οὐκ, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλὰ πρίονά μοι ἀνάδος⁵ γελοϊότερον γὰρ τοῦτο.⁶

ΕΡΜ. Ὁ πέλεκυς ἱκανός.⁷—Εὖ γε. Ἀνθρωπινώτερος νῦν ἀναπέφηνας.⁸

ΜΕΝ. Βούλει⁹ μικρὸν ἀφέλωμαι¹⁰ καὶ τῶν ὄφρῶν;¹¹

ΕΡΜ. Μάλιστα¹²· ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας ἐπήρκεν, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ¹³ ἀνατείνων ἑαυτόν.¹⁴ Τί τοῦτο;¹⁵ καὶ σακρῦεις, ὦ κάθαρμα, καὶ πρὸς τὸν θάνατον¹⁶ ἀποδειλιᾶς; ἔμβηθι¹⁷ δ' οὖν.

ΜΕΝ. Ἐν ἔτι τὸ βαρύτατον¹⁸ ὑπὸ μάλης¹⁹ ἔχει.

ΕΡΜ. Τί, ὦ Μένιππε;

1. ἔσται: viit. d. 1. εἰμί. — 2. λαβῶν: part. aor. 2, d. 1. λαμβάνω. — 3. τῶν ναυπηγικῶν = *dintre cele care servesc la construirea năvilor*. — 4. ἐπικόπῳ = *drept tăetoare*. — 5. ἀνάδος: imperat. aor. 2, d. 1. ἀναδίδωμι. — 6. γελοϊότερον γὰρ τοῦτο, subint. ἂν εἴη = *căci ar fi...* — 7. ἱκανός, subint. ἐστί. — 8. ἀναπέφηνας: perf. 2, d. 1. ἀναφαίνω. — 9. βούλει: v. p. 12, n. 5. — 10. ἀφέλωμαι: subj. aor. 2, med. d. 1. ἀφαίρω. Are sens activ = *să tăiu*. v. p. 2, n. 9. — 11. τῶν ὄφρῶν = *din sprîncene*. — 12. μάλιστα; in răspunsuri e tot-deauna o afirmațiune puternică = *da, da*. — 13. οὐκ οἶδ' (α) ἐφ' (in l. d. ἐπι) ὅτῳ = *nu știu din ce pricină*; ὅτῳ e o altă formă pentru ὅτινι, dat. pron. inter ὅστις; stă la genul neut. — 14. ἀνατείνων ἑαυτόν = *fulduindu-se*. — 15. τοῦτο: subint. ἐστί. — 16. πρὸς τὸν θάνατον = *în fața morții*. — 17. ἔμβηθι: imperat. aor. 2, d. 1. ἐμβαίνω. — 18. τὸ βαρύτατον: apositione pe lingă ἐν. — 19. ὑπὸ μάλης sub-si-oară, adică ascuns.

MEN. Κολακείαν, ὧ Ἑρμῆ, πολλὰ¹ χρησιμεύσασαν αὐτῷ ἐν τῷ βίῳ.

ΦΙΛ. Οὐκοῦν καὶ σύ, ὦ Μένιππε, ἀπόθου τὴν ἐλευθερίαν καὶ παρρησίαν καὶ τὸ ἄλυπον καὶ τὸ γενναῖον² καὶ τὸν γέλωτα· μόνος γὰρ οὖν τῶν ἄλλων γελᾷς.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς,³ ἀλλὰ καὶ ἔχε⁴ ταῦτα, κοῦφα⁵ γὰρ καὶ πάνυ εὐφορα πάντα καὶ πρὸς⁶ τὸν κατάπλουον χρήσιμα. Καὶ ὁ ῥήτωρ⁷ δὲ σὺ ἀπόθου τῶν ῥημάτων τὴν τοσαύτην ἀπεραντολογία καὶ ἀντιθέσεις καὶ παρισώσεις καὶ περιόδους καὶ βαρβαρισμούς καὶ τᾶλλα⁸ βάρη τῶν λόγων.

ΡΗΤ. Ἦν ἰδοῦ, ἀποτίθεμαι.

ΕΡΜ. Εὖ ἔχει⁹ ὥστε λύε¹⁰ τὰ ἀπόγεια, τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα,¹¹ τὸ ἀγκύριον ἀνεσπάσθω,¹² πέτασον¹³ τὸ ἰστίον, εὐθύνε, ὦ πορθιμεῦ, τὸ πηδάλιον· εὐπλοῶμεν.¹⁴

1. πολλὰ: acus. neut. pl. luat ca adv. = *la multe*. —
 2. ἄλυπον... γενναῖον: adj. neut. întrebuintate ca subst. abstracte. — 3. μηδαμῶς, nu neagă ultimele vorbe ale filosofului, că Menipp singur ar ride, ci e o negațiune imperativă; tr. *ba să nu le arunci* — 4. ἔχε: pres. arată de ordinar acțiunea continuă, = *să le ai mereu*. — 5. κοῦφα γὰρ... χρήσιμα: în totul sunt 3 propos. și la fie-care din ele se subînțelege verbul ἐστί.— 6. πρὸς = *pentru*.— 7. καὶ ὁ ῥήτωρ...: aci Mercur să adresează la un alt mort, un orator— 8. τᾶλλα: crasă pentru τὰ ἄλλα.— 9. εὖ ἔχει v. p 7, n. 2. Aci se subînțelege τὰ πράγματα: v. p. 5, n. 5 = *lucrurile stau bine*. — 10. λύε: se adresează la Charon, s-a pus prezentul, deși ne-am așteaptă la aor. V. mai jos πέρασον. — 11. ἀνελώμεθα subj. aor. 2, med. d. 1 ἀναίρω.— 12. ἀνεσπάσθω: imperat. perf. pas. d. 1 ἀνασπάω; v. p. 8, n. 15. — 13. πέτασον: imperat. aor. 2, d. 1. πετάννυμι. S-a pus aor. f. că acțiunea de a întinde pînza ține numaî câte-va momente pe când îndată după asta, εὐθύνε stă la pres. căci cîrmuirea corabiei durează mult, în tot timpul călătoriei.— 14. εὐπλοῶμεν: subj. cu sens de imperat.

Τί οἰμώζετε, ὦ μάταιοι, καὶ μάλιστα ὁ φιλόσοφος σὺ ὁ ἀρτίως τὸν πώγωνα¹ δεδηλωμένος;²

ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ Ἐρμῆ, ἀθάνατον ὄμην³ τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν⁴.

MEN. Ψεύδεται· ἄλλα γὰρ ἔοικε λυπεῖν αὐτόν.

ERM. Τὰ ποῖα;

MEN. Ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελεῖ δειπνα⁵ μηδὲ ἕξαπατῶν τοὺς νέους ἐπὶ τῇ σοφίᾳ⁶ ἀργύριον λήφεται⁷. ταῦτα λυπεῖ⁸ αὐτόν.

ΦΙΛ. Σὺ γάρ,⁹ ὦ Μένιππε, οὐκ ἀχθῆ ἀποθανών;¹⁰

MEN. Πῶς,¹¹ ὅς ἔσπευσα ἐπὶ τὸν θάνατον¹² καλέ-

1. τὸν πώγωνα : acus. de relațiune = *la barbă* ; v. p. 3, n. 2. — 2. δεδηλωμένος : exagerațiune, ca să producă un mai mare efect comic. — 3. ὄμην : imperf. d. I. οἶμαι. — 4. τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν : acus. c. inf. ; ὑπάρχειν = *a fi*. Idea nu-î de loc clară. Filosoful zice că plînge, f-că credea că sufletul e nemuritor. Ar urma din vorbele lui, că în luntrea lui Charon s'a convins că sufletul e muritor. D'apoî Charon transportă tomul *suflete* în infern, prin urmare numai faptul că filosoful e și el în luntre, însemnează că sufletul e nemuritor și decî n-avea de ce plînge. — 5. δειπνήσει. . . δειπνα ; un verb. intrans. cum e δειπνέω, a cîna, poate avea în grec. ca și în lat. un obiect direct, format din rădăcina verbului ; cf. expresiunea latină *vitam vivere*. — 6. ἐπὶ τῇ σοφίᾳ = *în schimb pe știința lui*. — 7. λήφεται : viitor. d. I. λαμβάνω ; forma e medie, dar sensul activ. — 8. ταῦτα λυπεῖ : v. p. 5, n. 5. — 9. γάρ = *așa dar*. — 10. ἀποθανών : part. aor. 2. d. I. ἀποθνήσκω = *că ai murit*. — 11. πῶς : subînț. *ân ἀχθοίμην* = *cum să-mi pară rău*. — 12. ἔσπευσα (aor. d. I. σπεύδω) ἐπὶ τὸν θάνατον : alusie la moartea de bună-voie a lui Menipp.

σαντος μηδενός;¹ Ἀλλὰ μεταξύ λόγων,² οὐ κραυγή τις ἀκούεται ὡσπερ τινῶν ἀπὸ γῆς βούωντων;

ΕΡΜ. Ναί, ὦ Μένιππε, οὐκ ἀφ' ἑνός γε χωρίου, ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες³ ἄσμενοι γελῶσι πάντες ἐπὶ⁴ τῷ Λαμπίχου θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν καὶ τὰ παιδία νεογνά ὄντα ὁμοίως κάκεϊνα⁵ ὑπὸ τῶν παίδων βίλλεται⁶ ἀφθόνοις τοῖς λίθοις⁷. ἄλλοι δὲ Διόφαντον τὸν ῥήτορα ἐπαινοῦσιν ἐν Σικυῶνι ἐπιταφίους λόγους διεξιόντα⁸ ἐπὶ Κράτωνι τουτάρ'. Καὶ νῆ Δία γε⁹ ἡ Δαμασίου μήτηρ κωκύουσα ἐξάρχει τοῦ θρήνου¹⁰ ταῖς γυναιξίν· σὲ δέ, ὦ Μένιππε, οὐδεὶς δακρύει, καθ' ἡσυχίαν¹¹ δὲ κείσαι¹² μόνος.

1. καλέσαντος μηδενός, e un genet. abs. care corespunde perf. cu abl. absol. lat. = *desi nu m-a chemat nimeni*. O propos. subord. circumst. din rom. sã exprimã în grec. prin genet. abs. când subiectul propos. subord. nu e nici subiect nici obiect în propos. princip. Genit. abs. sã face ast-fel: Conjunct. sã omite, subiectul sã pune la genet. iar verbul la partic. corespunzător, acordã du-se ca un atribut cu subiectul. —
2. μεταξύ λόγων = *printre vorbe*, adică: *pe când vorbim*. —
3. συνελθόντες: partic. aor. 2, d. 1. *συνέρχομαι*. — 4. ἐπὶ = *din pricina*. — 5. κάκεϊνα: *crasã*, pentru *καὶ ἐκεῖνα*. — 6. ὑπὸ ... βίλλεται: ὑπὸ *și* cu genet. pe lângã un verb. pas. aratã persoana care face acțiune; v. p. 1, n. 13. — 7. ἀφθόνοις τοῖς λίθοις = *cu nenumãrate pietre*; ἀφθόνοις e determinativ, nu calificativ; sensul este: cu pietre care sunt în mare număr. — 8. ἐπιταφίους ... διεξιόντα (part. pres. d. 1. *διέξιμι*) *pronunțând un discurs funebru*. — 9. γε, trebuie unit cu *καὶ* = *și chiar*. — 10. ἐξάρχει τοῦ θρήνου = *dã semnul bocetului*; θρήνος era un cântec de jale — bocet — cântat, după înmormântare, de femeî care erau une-orî din familia mortului, alte-orî însă plătite ca sã b cească. Aici *γυναῖξί* sunt, tocmai aceste femeî. — 11. καθ' ἡσυχίαν = *liniștit*. — 12. κείσαι pers. 2-a d. 1. *κείμαι*.

MEN. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκούσῃ τῶν κυνῶν¹ μετ' ὀλίγον² ὠρουμένων οἴκτιστον³ ἐπ' ἐμοὶ καὶ τῶν κοράκων τυπτομένων⁴ τοῖς πτεροῖς, ὁπότεν συνελθόντες θάπτωσί με.

ERM. Γεννάδας εἶ, ὦ Μένιππε. Ἀλλ' ἐπεὶ καταπεπλεύκαμεν⁵ ὑμεῖς μὲν ἄπιτε⁶ πρὸς τὸ δικαστήριον⁷ εὐθεῖαν⁸ ἐκείνην προϊόντες,⁹ ἐγὼ δὲ καὶ ὁ πορθιμεὺς ἄλλους¹⁰ μετελευσόμεθα.¹¹

MEN. Εὐπλοεῖτε, ὦ Ἑρμῆ· προϊόμεν¹² δὲ καὶ ἡμεῖς.¹³ Τί οὖν ἔτι καὶ μέλλετε;¹⁴ Πάντως¹⁵ δικασθῆναι δεήσει, καὶ τὰς καταδίκας φασὶν¹⁶ εἶναι βαρείας,¹⁷ τροχοὺς καὶ λίθους καὶ γῦπας¹⁸ δειχθήσεται¹⁹ δὲ ὁ ἐκάστου βίος ἀκριβῶς.

1. ἀκούσῃ τῶν κυνῶν = *vei auzi căinii*; verbul ἀκούω se construește cu genet. — 2. μέτ(α) ὀλίγον: v. p. 5, n. 4. — 3. οἴκτιστον: superl. neut. d. l. οἰκτρός, e întrebuintat adverbial. — 4. τῶν κοράκων τυπτομένων: depinde de ἀκούσῃ = *corbii, lovindu-și...* — 5. καταπεπλεύκαμεν: perf. d. l. καταπλέω — 6. ἄπιτε: imperat. d. l. ἄπειμι (a pleca). — 7. δικαστήριον: tribunalul din infern. v. Dict. la vorba Διαικός. — 8. εὐθεῖαν ἐκείνην, subint. ὁδόν = *drumul cela drept*. — 9. προϊόντες: partic. pres. d. l. πρόεμι. — 10. ἄλλους = *pe alții*; cu articol, τοὺς ἄλλους, ar însemna: pe ceilalți. — 11. μετελευσόμεθα: viit. d. l. μετέρχομαι. — 12. προϊόμεν: subj. d. l. πρόεμι. — 13. ἡμεῖς sunt mortii, cari au debarcat împreună cu Menipp. — 14. τί... μέλλετε = *dar ce mai stați?* — 15. πάντως = *cu ori-ce chip*. — 16. φασὶν: pers. 3-a pl. d. l. φημί. — 17. τὰς καταδίκας εἶναι βαρείας: acus. c. inf. — 18. τροχοὺς, λίθους, γῦπας: aluzie la chinurile lui Ἰξίων Σίσυφος și Τίτωσ. v. aceste nume la Dict. — 19. δειχθήσεται: viit. pas. d. l. δείκνομαι.

DIALOGUL III.

ΧΑΡΩΝ, ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΗΣ.

ΧΑΡ. Ἀπόδος,¹ ὦ κατάρρατε, τὰ πορθμεῖα.ΜΕΝ. Βόα, εἰ τοῦτό σοι, ὦ Χάρων, ἦδιον.²ΧΑΡ. Ἀπόδος, φημί,³ ἀνθ' ὧν⁴ σε διεπόρθμευσα.ΜΕΝ. Οὐκ ἂν λάβοις⁵ παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος.⁶

ΧΑΡ. Ἔστι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων;

ΜΕΝ. Εἰ μὲν καὶ ἄλλος τις,⁷ οὐκ οἶδα, ἐγὼ δ' οὐκ ἔχω.ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἄγξω σε νῆ τὸν Πλούτωνα, ὦ μιαρρέ,
ἦν μὴ ἀποδῶς.⁸ΜΕΝ. Κἀγὼ⁹ τῷ ξύλῳ¹⁰ σου¹¹ πατάξας¹² διαλύσω
τὸ κρανίον.ΧΑΡ. Μάτην οὖν ἂν εἶην τοσοῦτον πλοῦν πεπλευκῶς;¹³

1. ἀπόδος: imper. aor. 2, d. 1. ἀποδίδωμι. — 2. εἰ τοῦτο σοι ἦδιον (comparat. d. 1. ἡδύς) = *dacă-ți face plăcere*; se subînțelege *esté*. — 3. φημί, întărește și mai mult imperativul = *plătește-ți zic*. — 4. ἀνθ' ὧν: (subînt. τὰ χρήματα) ἀντὶ ὧν = *banii în schimbul cărora*. — 5. οὐκ ἂν λάβοις (opt. aor. 2, d. 1. λαμβάνω) = *nu poți căpăta*. — 6. παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος *de la cel ce n-are*; expresia e generală. — 7. καὶ ἄλλος τις (subînt. *esté*) = *dacă mai este vre-unul, afară de mine*. — 8. ἀποδῶς: subj. aor. 2, d. 1. ἀποδίδωμι; s-a pus subj. din cauza particulei ἦν care se construște tot-deauna cu ac. mod. — 9. κἀγὼ: crasă pentru καὶ ἐγώ. — 10. τῷ ξύλῳ: dat. instrumental — 11. σου trebuie unit cu κρανίον = *capul tei*. — 12. πατάξας: aor. d. 1. πατάσσω. — 13. εἶην πεπλευκῶς: perf. perifrastic, în l. d. πεπλευκοίμι, d. 1. πλέω. — πλοῦν, obiect intern: v. p. 16, n. 5.

MEN. Ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδότω,¹ ὅς με παρέδωκέ² σοι.

ΕΡΜ. Νῆ Δι' ὠνάμην³ γε, εἰ μέλλω καὶ ὑπερεκτίνειν⁴ τῶν νεκρῶν.

ΧΑΡ. Οὐκ ἀποστήσομαί⁵ σου.

MEN. Τούτου γε ἕνεκα καὶ νεωλκήσας τὸ πορθμειῶν παρόμενε. Πλὴν ἀλλ⁶ ὁ γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λάβοις;

ΧΑΡ. Σὺ δ' οὐκ ἤδεις ὡς κομίζεις δέον;⁷

MEN. Ἦιδεῖν μὲν, οὐκ εἶχον⁸ δέ. Τί οὖν;⁹ ἐχρῆν¹⁰ διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν;¹¹

ΧΑΡ. Μόνος οὖν ἀυχήσεις προῖκα πεπλευκέναι;¹²

MEN. Οὐ προῖκα, ὦ βέλτιστε· καὶ γὰρ ἦντλησα καὶ τῆς κώπης συνεπελαβόμεν¹³ καὶ οὐκ ἔκλαον μόνος τῶν ἄλλων¹⁴ ἐπιβατῶν.

1. ἀποδότω: pers. 3-a sg. imperat. d. l. ἀπόδος; v. p. 19, n. 1.—
 2. παρέδωκε: aor. 1-a d. l. παραδίδωμι; e de observat cã acest verb are la aor. 1 desiniunța — κα ἰn locul obicinuitei — σα; tot așa și verbul τίθημι — 3. ὠνάμην: aor. 2, med. d. l. ὀνίμημι. — 4. μέλλω ὑπερεκτίνειν: μέλλω cu un infinitiv formează un fel de viit. peritracic = *am să plătesc*. — genet. τῶν νεκρῶν e cerut de prepos. ὑπὲρ din ἰnfinit.— 5. ἀποστήσομαι: viit. med d. l. ἀφίστημι. — 6. πλὴν ἀλλ(ά) = *dar de alt-fel*. — 7. ἤδεις ὡς... δέον. Construcția regulată după οἶδα ar fi acus c. inf.; însă verbul care depinde de οἶδα se pune la particip. nu la inf.; de aceea avem aici part. δέον (d. l. δεῖ) și nu inf. δεῖν. Participiul poate sta singur sau precedat de ὡς, ca ἰn cazul de față, fără să se schimbe sensul — ἤδεις de la οἶδα, cu sens de imperf. — κομίζεις cu acus. subînt. σέ, formează un acus. c. inf. depinzând de δέον. — 8. εἶχον: imperf d. l. ἔχω. — 9. τί οὖν = *ce-i cu asta?* — 10. ἐχρῆν: imperf. d. l. χρῆ. — 11. ἀποθανεῖν: inf. aor. 2, d. l. ἀποθνήσκω. — 12. πεπλευκέναι: d. l. πλέω. — 13. συνεπελαβόμεν (aor. 2, med. d. l. συνεπιλαμβάνω) τῆς κώπης = *am pus mina la vîslă* — 14. μόνος τῶν ἄλλων = *singur între ceilalți*.

XAP. Οὐδὲν ταῦτα πρὸς πορθμέα¹ τὸν ὀβολὸν ἀποδοῦναί² σε δεῖ· οὐ θέμις³ ἄλλως γενέσθαι.⁴

MEN. Οὐκοῦν ἀπάγαγέ⁵ με αὐθις ἐς τὸν βίον.

XAP. Χάριεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ἐπὶ τούτῳ⁶ παρὰ τοῦ Αἰακοῦ προσλάβω.⁷

MEN. Μὴ ἐνόχλει οὖν.

XAP. Δεῖξον,⁸ τί ἐν τῇ πήρᾳ ἔχεις.

MEN. Θέρμους, εἰ θέλεις, καὶ τῆς Ἐκάτης τὸ δεῖπνον.

XAP. Πόθεν τοῦτον ἡμῖν, ὦ Ἐρμῆ, τὸν κύνα⁹ ἤγαγες;¹⁰ Οἶα¹¹ δὲ καὶ ἐλάλει παρὰ¹² τὸν πλοῦν, τῶν ἐπιβατῶν ἀπάντων καταγελῶν καὶ ἐπισκώπτων καὶ μόνος ἄδων οἰμωζόντων ἐκείνων.¹³

ERM. Ἄγνοεῖς, ὦ Χάρων, ὄντινα ἀνδρὰ διεπόρθμευσας, ἐλεύθερον¹⁴ ἀκριβῶς, κούδενός¹⁵ αὐτῷ μέλει.¹⁶ Οὗτός ἐστιν ὁ Μένιππος.

XAP. Καὶ μὲν ἂν σε λάβω ποτέ — 17

MEN. Ἄν λάβῃς, ὦ βέλτιστε· οἷς δὲ οὐκ ἂν λάβοις.

1. οὐδὲν ταῦτα πρὸς πορθμέα (subinj. ἐστὶ) = *astea nu sunt nimic pentru luntraș, astea-s mofturî pentru mine.* —
 2. ἀποδοῦναι (inf. aor. 2, d. 1 ἀποδίδωμι) σέ: acus. c. inf. —
 3. θέμις (subinj. ἐστὶ) = *nu-î chip*. — 4. γενέσθαι: inf. aor. 2, d. 1. γίγνομαι. — 5. ἀπάγαγε: imperat aor. 2, d. 1. ἀπάγω. —
 6. ἐπὶ τούτῳ = *pentru asta*. — 7. προσλάβω: subj. aor. 2 d. 1. προσλαμβάνω. — 8. δεῖξον: d. 1. δείκνυμι. — 9. τὸν κύνα = *pe câinele asta* & în semn de dispreț; dar e și un joc de cuvinte: Menipp e filosof *cinic* și în gr. un filosof *cinic* sê numia κύων, cîne; Charon, fărã sã știe, dã lui Menipp numele cel potrivit. — 10. ἤγαγες: aor. 2, d. 1. ἄγω. — 11. οἶα = *ce mai lucrurî!* (exclamativ). — 12. παρὰ = *în timpul*. — 13. οἰμωζόντων ἐκείνων = *pe când ei sê văetau*. È un genet. absol. v. p. 17, n. 1. — 14. ἐλεύθερον, la acus. f-cã depinde de *διεπόρθμευσας*. — 15. κούδενός, cra-ã pentru καὶ οὐδενός; e de gen masc. — 16. μέλει (impers.) = *nu-î pasã de nimeni*. — 17. ἂν σέ λάβω ποτέ... = *de te-oii prinde vre-o datã...* Reticientã.

DIALOGUL IV.

ΕΡΜΗΣ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝ.

ΕΡΜ. Λογισώμεθα, ὦ πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ,¹ ὅποσα² μοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ³ αὐθις ἐρίσωμεν περὶ αὐτῶν.

ΧΑΤ. Λογισώμεθα, ὦ Ἑρμῆ· ἄμεινον⁴ γὰρ ὠρίσθαι τι⁵ καὶ ἀπραγμονέστερον.⁶

ΕΡΜ. Ἄγκυραν ἐντειλαμένῳ⁷ ἐκόμισα πέντε δραχμῶν.⁸

ΧΑΡ. Πολλοῦ⁹ λέγεις.

ΕΡΜ. Νῆ τὸν Ἄϊδωνέα, τῶν πέντε¹⁰ ὠνησάμην, καὶ τροπωτῆρα¹¹ δύο ὀβολῶν.

ΧΑΡ. Τίθει¹² πέντε δραχμὰς καὶ ὀβολοὺς δύο.

ΕΡΜ. Καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἰστίου¹³ πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον.¹⁴

ΧΑΡ. Καὶ τούτους προστίθει.

1. εἰ δοκεῖ = *de găsești cu cale, dacă vrei*. E o formulă de politețã; v. p. 6, n. 8. — 2. ὅποσα subinj. χρήματα = *câți bani*. — 3. ὅπως μὴ = *ca să nu*. — 4. ἄμεινον: comparat. d. l. ἀγαθός; subinj. ἐστὶ. — 5. ὠρίσθαι (perf. pas. d. l. ὀρίζω) τι = *să se hotărască suma*. — 6. ἀπραγμονέστερον: (comp. d. l. ἀπράγμων. — 7. ἐντειλαμένῳ (d. l. ἐντέλλομαι); subinj. σοί. — 8. πέντε δραχμῶν = *ac cincî drachme*; e un genet. de preț, ca mai jos δύο ὀβολῶν și δύο δραχμῶν. — 9. πολλοῦ, genet. de preț = *scump*. — 10. τῶν πέντε: cele 5 drachme pomenite mai sus; este tot genet. de preț, cerut de ὠνησάμην. aor. 1, med d. l. ὀνόμαϊ. — 11. τροπωτῆρα: depinde de ἐκόμισα, ca și ἀκέστραν, κηρόν, etc... de mai jos. — 12. τίθει: imperat. pres. d. l. τίθημι = *pune la socoteală*. — 13. ὑπὲρ τοῦ ἰστίου = *pentru dres pînza corăbii*. — 14. κατέβαλον: aor. 2, d. l. καταβάλλω.

ΕΡΜ. Καὶ κηρὸν ὡς¹ ἐπιπλάσαι τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνεωγότα,² καὶ ἥλους δὲ³ καὶ καλώδιον, ἀφ' οὗ⁴ τὴν ὑπέραν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα.

ΧΑΡ. Καὶ ἄξια⁵ ταῦτα ὠνήσω.

ΕΡΜ. Ταῦτά ἐστιν, εἰ μὴ τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν⁶ ἐν τῷ λογισμῷ. Πότε δ' οὖν ταῦτα ἀποδώσειν⁷ φῆς;⁸

ΧΑΡ. Νῦν μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ἀδύνατον,⁹ ἦν δὲ λοιμός τις ἢ πόλεμος καταπέμψη ἀθρόους τινάς¹⁰, ἐνέσται¹¹ τότε ἀποκερδᾶναι¹² παραλογιζόμενον¹³ τὰ πορθμεῖα.

ΕΡΜ. Νῦν οὖν ἐγὼ καθοδοῦμαι¹⁴ τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολάβοιμι;¹⁵

ΧΑΡ. Οὐκ ἔστιν¹⁶ ἄλλως, ὦ Ἑρμῆ. Νῦν δὲ ὀλίγοι, ὡς ὄρας, ἀφικνοῦνται ἡμῖν· εἰρήνη γάρ.¹⁷

ΕΡΜ. Ἄμεινον οὕτως, εἰ καὶ¹⁸ ἡμῖν παρατείνοιτο ὑπὸ σοῦ τὸ ὄφλημα. Πλὴν ἄλλ'¹⁹ οἱ μὲν παλαιοί, ὦ Χάρων, οἴσθα²⁰ οἷοι παρεγίγνοντο, ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματος

1. ὡς = *pentru ca să*. — 2. τὰ ἀνεωγότα (part. perf. 2, d. l. ἀνοίγω) = *părțile deschise, crăpăturile*. — 3. καὶ ... δὲ = *și afară de asta*. — 4. ἀφ' οὗ (din ἀπὸ οὗ) = *din care*. — 5. ἄξια = *ieftine*; *care fac baniți dați pe ele*. — 6. διέλαθεν: aor. 2, d. l. διαλανθάνω. — 7. ἀποδώσειν (d. l. ἀποδίδωμι); subinf. σέ; a us. c. inf. — 8. φῆς, d. l. φημί. — 9. ἀδύνατον: subinf. ἐστί. — 10. ἀθρόους τινάς = *pe mai mulți grămadă*. — 11. ἐνέσται: pers. 3-a sg. vi t. d. l. ἐνεμι. — 12. ἀποκερδᾶναι: inf. aor. d. l. ἀποκερδαίνω; subinf. ἐμέ: acas. c. inf. — 13. παραλογιζόμενον: *să rapoartă la ἐμέ, subinf. = socotind greșit*. Charon nădăjduia să înșele pe Aiac la socoteala banilor. — 14. καθοδοῦμαι: viit. d. l. καθέζομαι. — 15. ὡς ἂν ... ἀπολάβοιμι (d. l. ἀπολαμβάνω) = *doar o să ru-teu căpăta*. — 16. οὐκ ἔστιν = *nu-î chip*. — 17. εἰρήνη γάρ, subinf. ἐστί. — 18. εἰ καὶ = *chiar dacă*. — 19. πλὴν ἄλλ'(ά): v. p. 20, n. 6. — 20. οἴσθα: pers. 2-a sg. d. l. οἶδα.

ἀνάπλευ¹ καὶ τραυματίαι οἱ πολλοί·² νῦν δὲ ἢ φαρμάκῳ
 τις³ ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποθανῶν⁴ ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ
 ὑπὸ τρυφῆς ἐξωδηκῶς⁵ τὴν γαστέρα καὶ τὰ σκέλη,⁶
 ὠχροὶ ἅπαντες καὶ ἀγενεῖς, οὐδὲν ὅμοιοι ἐκείνοις. Οἱ δὲ
 πλεῖστοι⁷ αὐτῶν διὰ χρήματα ἤκουσιν ἐπιβουλεύοντες
 ἀλλήλοις.

XAP. Ἐοίκασι⁸ πᾶν γὰρ περιπόθητά ἐστι ταῦτα.⁹

ERM. Οὐκοῦν¹⁰ οὐδ' ἐγὼ δόξαιμι¹¹ ἂν ἀμαρτάνειν
 πικρῶς ἀπαιτῶν τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ.¹²

1. ἀνάπλευ : după decl. II-a attică. — 2. οἱ πολλοί, cu sens de superl. = *cei mai mulți*. — 3. τις, subint. παρα- γίνεται. — 4. ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποθανῶν = *ucis de către copilul seῦ*; ἀποθανῶν are aici rol de verb pasiv, ceia ce explică pe ὑπὸ cu genet; v. p. 17, n. 6 — 5. ἐξωδηκῶς: part. perf. d. I. ἐξοιδέω. — 6. τὴν γαστέρα καὶ τὰ σκέλη: v. p. 3, n. 2. — 7. πλεῖστοι: superl. d. I. πολός. — 8. εοίκασι = *așa par*. — 9. ταῦτα = τὰ χρήματα. — 10. οὐκοῦν = *atunci*, *dacă-i așa*. — 11. δόξαιμι(ι): opt. aor. d. I. δοκέω. — 12. παρὰ σοῦ = *de la tine*.

DIALOGUL V.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΚΕΡΒΕΡΟΣ.¹

MEN. ὦ Κέρβερε — συγγενῆς γὰρ εἰμί σοι, κύων²
 καὶ αὐτὸς ὢν — εἰπέ³ μοι πρὸς τῆς Στυγὸς⁴ ὄϊος⁵ ἦν ὁ

1. Κέρβερος: v. ac. nume la Dict. — 2. κύων: joc de cuvinte; v. p. 21, n. 9. — 3. εἰπέ: imper. aor. 2, d. I. λέγω — 4. πρὸς τῆς Στυγὸς = *în numele Styxului*; v. Dict. — 5. ὄϊος = *ce fel*.

Σωκράτης, ὁπότε κατήγει¹ παρ' ὑμᾶς· εἰκὸς² δὲ σὲ θεὸν ὄντα μὴ ὑλακτεῖν³ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπίνως φθέγγεσθαι, ὁπότε⁴ ἐθέλοις.⁴

ΚΕΡΒ. Πόρρωθεν μὲν, ὦ Μένιππε, ἐφύκει⁵ ἀτρέπτῳ τῷ προσώπῳ⁶ προσιέναι⁷ οὐ πλύν⁸ δεδιέναι⁹ τὸν θίνατον δοκῶν καὶ τοῦτο ἐμφῆναι¹⁰ τοῖς ἔξω τοῦ στομίου ἐστῶσιν¹¹ ἐθέλων· ἐπεὶ δὲ κατέκυψεν εἴσω τοῦ χάσματος καὶ εἶδε¹² τὸν ζόφον, κἀγὼ¹³ ἔτι διαμέλλοντα αὐτὸν τῷ κωνεῖῳ¹⁴ κατέσπασα τοῦ ποδός,¹⁵ ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε καὶ τὰ ἑαυτοῦ παιδία¹⁶ ὠδύρετο καὶ παντοῖος ἐγίγνετο.¹⁷

ΜΕΝ. Οὐκοῦν σοφιστῆς ὁ ἀνθρώπος ἦν καὶ οὐκ ἀληθῶς κατεφρόνει τοῦ πράγματος¹⁸;

ΚΕΡΒ. Οὐκ,¹⁹ ἀλλ' ἐπεὶπερ ἀναγκαῖον ὄν αὐτὸ ἐώρα,²⁰

1. κατήγει : pers. 3-a sg. d. l. κάτεμι — 2. εἰκὸς (part. neut. d. l. ἔοικα.) δὲ, subinj. ἐστὶ = *doar e firesc.* — 3. σὲ... ὑλακτεῖν: acus. c. inf. — 4. ὁπότε(ε) ἐθέλοις = *când vreî.* — 5. ἐφύκει : m. mult. c. perf. d. l. ἔοικα. — 6. ἀτρέπτῳ τῷ προσώπῳ: compl. d. mod. — 7. προσιέναι: inf. d. l. πρόσσεμι. — 8. οὐ πλύν = *de loc.* — 9. δεδιέναι: inf. d. l. δέδια. — 10. ἐμφῆναι: inf. aor. d. l. ἐμφαίνω. — 11. ἐστῶσιν: dat. pl. part. perf. d. l. ἕστημι. — 12. εἶδε: aor. 2, d. l. ὄραω. — 13. κἀγὼ : *crasă, pentru και ἐγώ.* — 14. τῷ κωνεῖῳ : dat. causal; depinde de διαμέλλοντα; cucuta are de efect că slăbește puterea picioarelor, în eit omul nu mai poate umbla — 15. τοῦ ποδός = *de picior.* — 16. τὰ ἑαυτοῦ παιδία : Socrate lăsase în urma lui doi copii mici. — 17. παντοῖος ἐγίγνετο = *să făcea-n tot felul; nu știa ce mai face* — 18. τοῦ πράγματος, depinde de κατεφρόνει; = *moartea.* — 19. οὐκ : subinj. κατεφρόνει. — 20. ἀναγκαῖον ὄν αὐτὸ ἐώρα (imperf. d. l. ὄραω); verbul ὄραω, ca și οἶδα (v. pag. 20, n. 7), nu cere acus. c. inf. cum ar fi regulat, ci acus. c. un participiū; aici avem partic. ὄν. d. l. εἰμί.

κατεθρασύνετο ὡς δῆθεν οὐκ ἄκων πεισόμενος¹ ὁ πάντως² ἔδει παθεῖν,³ ὡς θαυμασομένων τῶν θεατῶν.⁴ Καὶ ὅλως⁵ περὶ πάντων γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν⁶ τοῦτ' ἂν ἔχοιμι,⁷ ἕως τοῦ στομίου τολμηροὶ καὶ ἀνδρεῖοι, τὰ δ' ἔνδοθεν ἔλεγχος ἀκριβής.⁸

MEN. Ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατεληλυθέναι⁹ ἔδοξα;

ΚΕΡΒ. Μόνος, ὦ Μένιππε, ἀξίως τοῦ γένους,¹⁰ καὶ Διογένης πρὸ σοῦ,¹¹ ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσῆεῖτε¹² μηδ' ὠθοῦμενοι, ἀλλ' ἐθελούσιοι, γελῶντες, οἰμώζειν παραργεῖλαντες¹³ ἄπασιν.

1. πεισόμενος : part. viit. d. I. πάσχω.—2. πάντως = *nu-mai de cît, fără doar și poate*.—3. παθεῖν: inf. aor. 2, d. I. πάσχω.—4. ὡς θαυμασομένων... θεατῶν: genet. abs. (v. p. 17, n. 1), cu sens. final = *pentru ca să*.—5. ὅλως = *în general*.—6. εἰπεῖν (d. I. λέγω)... ἂν ἔχοιμι = *ași putea spune următorul lucru*.—7. ἕως τοῦ στομίου... ἀκριβής: e o explicare a lui τοῦτο.—τολμηροὶ καὶ ἀνδρεῖοι, subinf. εισί.—τὰ δ' ἔνδοθεν = *putarea lor după ce intră în infern*.—8. σοι, se rapoară la ἔδοξα.—9. κατεληλυθέναι: inf. perf. d. I. κατέρχομαι.—10. ἀξίως τοῦ γένους, subinf. κατελήλυθας = *într'un mod vrednic de neamul tei adică, de neamul cinicilor*.—11. πρὸ σοῦ = *înainte de ta*.—12. ἐσῆεῖτε: imperf. d. I. ἔσεμι.—13. παραργεῖλαντες: part. aor. d. I. παραργέλλω; v. p. 4, n. 6.

DIALOGUL VI.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΑΜΦΙΛΟΧΟΣ ΚΑΙ ΤΡΟΦΩΝΙΟΣ.¹

MEN. Σφῶ μέντοι,² ὦ Τροφώνιε καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ

1. Ἀμφίλοχος, Τροφώνιος: v. Dict. — 2. μέντοι = *dar în fine*. Lucian ne introduce deodată în mijlocul convorbirei.

ὄντες¹ οὐκ οἶδ' ὅπως² ναῶν κατηξιώθητε καὶ μάντις
δοκεῖτε, καὶ οἱ μάλιστα τῶν ἀνθρώπων³ θεοὺς ὑμᾶς
ὑπειλήφασιν⁴ εἶναι.⁵

ΑΜΦΙΛ. Τί οὖν ἡμεῖς αἴτιοι,⁶ εἰ ὑπ' ἀνοίας⁷ ἐκείνοι
τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν;

MEN. Ἄλλ' οὐκ ἂν ἐδόξαζον,⁸ εἰ μὴ ζῶντες⁹ καὶ
ὑμεῖς τοιαῦτα ἑτερατεύεσθε ὡς¹⁰ τὰ μέλλοντα¹¹ προει-
δότες καὶ προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς δεομένοις.

ΤΡΟΦ. ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχος μὲν οὕτοσί¹² ἂν
εἰδεῖη,¹³ ὃ τι αὐτῷ ἀποκριτέον¹⁴ ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐγὼ δὲ
ἤρως εἰμὶ καὶ μαντεύομαι, ἦν τις κατέλθῃ¹⁵ παρ' ἐμέ.
Σὺ δ' εἰκας οὐκ ἐπιδεδημηκέναι Λεβαδεία τὸ παράπαν.¹⁶
οὐ γὰρ¹⁷ ἂν ἠπίστεις¹⁸ σὺ τούτοις.

1. ὄντες: part. d. 1. εἰμὶ = *deși sunteti*. — 2. οὐκ οἶδ' (α) ὅπως = *nu știu cum de...* — 3. τῶν ἀνθρώπων: genet. partitiv. — 4. ὑπειλήφασιν: perf. d. 1. ὑπολαμβάνω. — 5. ὑμᾶς εἶναι: acus. c. inf. — 6. αἴτιοι, subinj. ἐσμέν = *suntem de vină*. — 7. ὑπ(ὸ) ἀνοίας = *din prostie*. — 8. ἂν ἐδόξαζον: condiționalul. — 9. ζῶντες: d. 1. ζάω = *pe când trăiași*. — 10. ὡς = *ca și când*. — 11. τὰ μέλλοντα = *viitorul*; servește de compl. drept pe lingă *προειδότες* (part. d. 1. πρόοιδα) și pe lingă *προειπεῖν* (inf. aor. 2, d. 1. προλέγω). — 12. οὕτοσί: v. p. 8, n. 13. — 13. εἰδεῖη: optat. d. 1. οἶδα. — 14. ἀποκριτέον (adj. verbal d. 1. ἀποκρίνομαι), subinj. ἐστί. In gr. sunt două adj. verb.: unul în -- τὸς, și arată posibilitatea, altul în -- τέος și arată necesitatea; deci aici = *ce trebuie să fie răspuns*. In privința construcțiunii e de observat că adj. verbal în -- τέος se construște întocmai ca gerunziul latin: numele agentului se pune la dat., iar numele acțiunei la nom.; în cazul de față, αὐτῷ este dat. agentului, iar ὃ τι este subiect. gramat. în nom.; trad: *ce trebuie să răspundă*. — 15. κατέλθῃ: subj. aor. 2, d. 1. κατέρχομαι. — 16. τὸ παράπαν = *nici de loc*. — 17. γὰρ, subinj. ἄλλως = *căci alt-fel*. — 18. ἂν ἠπίστεις: v. n. 8.

MEN. Τί φῆς; εἰ μὴ ἐς Λεβιάδειαν γὰρ¹ παρέλθω, καὶ ἐσταλμένος² ταῖς ὀθόναϊς³ γελοίως, μᾶζαν ἐν ταῖς χεροῖν ἔχων⁵ ἐσερπύσω⁴ διὰ τοῦ στομίου ταπεινοῦ ὄντος⁶ ἐς τὸ σπήλαιον, οὐκ ἂν δυναίμην εἰδέναι,⁷ ὅτι νεκρὸς εἶ ὡσπερ ἡμεῖς μόνῃ⁸ τῇ γοητεία διαφέρων; Ἀλλὰ πρὸς τῆς μαντικῆς,⁹ τί δὲ ὁ ἥρωος ἐστίν; Ἄγνοῶ γὰρ.

ΤΡΟΦ. Ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ θεοῦ σύνθετον.¹⁰

MEN. Ὁ¹¹ μῆτε ἀνθρωπὸς ἐστίν, ὡς φῆς,¹² μῆτε θεός, καὶ συναμφοτέρον ἐστι; Νῦν οὖν ποῖ σου τὸ θεῖον ἐκεῖνο ἡμίτομον¹³ ἀπελήλυθε;¹⁴

ΤΡΟΦ. Χρᾶ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτία.

1. γὰρ = *adică*. — 2. ἐσταλμένος: part. perf. pas. d. l. στέλλω. — 3. ταῖς ὀθόναϊς: articolul se pune tot-deauna când e vorba de o persoană sau de un lucru bine cunoscut, sau de care s-a pomenit mai înainte; în cazul de față s-a pus articolul, f-că *toată lumea* știa că cei ce consultau oracolul lui Trofoniu trebuiau să se îmbrace cu niște pînze de ien. — 4. μᾶζαν... ἔχων: la consultarea oracolului se aduceau diferite daruri, mai ales de ale mîncării. — χεροῖν stă la dual. — 5. ἐσερπύσω (d. l. ἐσερπύζω) e la subj. aor. ca și παρέλθω, din cauza lui εἰ μὴ. — 6. ὄντος = *fiind-că e*. — 7. εἰδέναι: inf. d. l. *οἶδα*. — 8. μόνῃ τῇ γοητεία = *numai prin șarlatanie*; s-ar putea zice și: μόνον τῇ γοητεία. — 9. πρὸς τῆς μαντικῆς = *în numele ghicitoriei*. E e parodie a jurămintului πρὸς θεῶν; v. p. 24, n. 4. — 10. ἐξ ἀνθρώπου... σύνθετον (adj. verb. d. l. συντίθημι): constr. (ὁ ἥρωος ἐστὶ) τί σύνθετον ἐξ ἀνθρώπου καὶ θεοῦ. — 11. ὁ: să rapoartă la un subiect. πρᾶγμα = *un lucru, care...* — 12. ὡς φῆς = *după ceia ce spuî*. — 13. τὸ θεῖον ἐκεῖνο ἡμίτομον = *ceaialtă jumătate, care e dumnezeiască*; f-că cea omenească a murit și e în infern. — 14. ἀπελήλυθε: perf. d. l. ἀπέρχομαι.

MEN. Οὐκ οἶδα,¹ ὦ Τροφώνιε, ὅ τι καὶ² λέγεις· ὅτι μέντοι ὅλος εἶ νεκρός,³ ἀκριβῶς ὁρῶ.

1. οὐκ οἶδα = *nu pricep.* — 2. ὅ τι καὶ = *ce anume.* —
3. ὅλος εἶ νεκρός = *estî un mort întreg,* (*nu pe jumătate*).

DIALOGUL VII.

ΚΡΟΙΣΟΣ, ΠΛΟΥΤΩΝ ΜΕΝΙΠΠΟΣ, ΜΙΔΑΣ ΚΑΙ
ΣΑΡΔΑΝΑΠΑΛΛΟΣ.¹

ΚΡΟΙΣΟΣ. Οὐ φέρομεν, ὦ Πλούτων, Μένιππον τουτονί² τὸν κύνα παροικοῦντα· ὥστε ἢ ἐκεῖνόν ποι μετάστησον³ ἢ ἡμεῖς μεταικήσομεν ἐς ἕτερον τόπον.

ΠΛΟΥΤ. Τί δ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται⁴ ὁμόνεκρος ὢν;

ΚΡΟΙΣ. Ἐπειδὴν ἡμεῖς οἰμώζωμεν καὶ στένωμεν ἐκείνων μεμνημένοι⁵ τῶν ἄνω,⁶ Μίδας μὲν οὗτοσί τοῦ χρυσοῦ, Σαρδανάπαλλος δὲ τὴν πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δὲ Κροῖσος τῶν θησαυρῶν,⁷ ἐπιγελαῖ καὶ ἐξονειδίξει ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν, ἐνίοτε δὲ καὶ⁸ ἄδων ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς,⁹ καὶ ὅλως λυπηρός ἐστι.

1. Κροῖσος, Μίδας, Σαρδανάπαλλος: v. Dict. — 2. τουτονί: acus. d. l. οὗτοσί; v. p. 8, n. 13. — 3. μετάστησον: d. l. μεθίστημι. — 4. τί... ἐργάζεται: *verbul ἐργάζομαι sê construește cu două acus., unul al persoanei și altul al lucrului: a face ceva cuiva.* — 5. μεμνημένοι: part. perf. d. l. μμνήσκομαι = *când ne aducem aminte.* — 6. τῶν ἄνω: v. p. 2, n. 7 și 8. — 7. χρυσοῦ... τρυφῆς... θησαυρῶν: *după fie-care din aceste genet. sê subînțelege μεμνημένος.* — 8. ἐνίοτε δὲ καὶ = *ba une-ori chiar.* — 9. ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς = *vaetele noastre; s-ar putea zice și τὰς οἰμωγὰς ἡμῶν, dar nu τὰς ἡμῶν οἰμωγὰς.*

ΠΛΟΥΤ. Τί ταῦτά φασιν,¹ ὦ Μένιππε;

MEN. Ἀληθῆ,² ὦ Πλούτων· μισῶ γὰρ αὐτοὺς ἀγενεῖς καὶ ὀλέθρους ὄντας, οἷς οὐκ ἀπέχρησε βιῶναι³ κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες⁴ ἔτι μέμνηται καὶ περιέχονται τῶν ἄνω· χαίρω τοιγαροῦν ἀνιῶν⁵ αὐτούς.

ΠΛΟΥΤ. Ἄλλ' οὐ χρὴ· λυποῦνται γὰρ οὐ μικρῶν⁶ στερόμενοι.

MEN. Καὶ σὺ⁷ μωραίνεις, ὦ Πλούτων, ὁμόψηφος ὦν ταῖς τούτων στεναγμοῖς;⁸

ΠΛΟΥΤ. Οὐδαμῶς ἀλλ' οὐκ ἂν ἐθέλοισι⁹ στασιάζειν ὑμᾶς.¹⁰

MEN. Καὶ μὴν, ὦ κάκιστοι¹¹ Λυδῶν καὶ Φρυγῶν καὶ Ἀσσυρίων,¹² οὕτω γινώσκετε ὡς οὐδ' ὡς παυσομένου¹³ ἔνθα γὰρ ἂν ἴητε,¹⁴ ἀκολουθήσω ἀνιῶν καὶ κατὰδων καὶ καταγελᾶν.

ΚΡΟΙΣ. Ταῦτα οὐχ ὕβρις;¹⁵

1. τί ταῦτά φασιν (d. l. φημί) = τί ἐστὶ ταῦτα ἃ φασιν: *ce sunt lucrurile astea pe care le spun ei?* — 2. ἀληθῆ: subinț. ἐστί. — 3. βιῶναι: inf. unuī aor. 2, ἐβίον, d. l. βιώω, neintrebuintat la pres. — 4. ἀποθανόντες: part. aor. 2, d. l. ἀποθνήσκω = *după ce aŭ murit.* — 5. χαίρω... ἀνιῶν = *mă bucur chinuindu-i*; verbele care arată un sentiment, se construiesc cu part.; v. m. jos λυποῦνται στερόμενοι. — 6. μικρῶν, depinde de στερόμενοι, care cere genet. — 7. καὶ σὺ = *și tu?* (ca și Midas, Ceresus și Sardanapal.) — 8. στεναγμοῖς: dat cerut de ὁμόψηφος — 9. οὐκ ἂν ἐθέλοισι = *n-ași vrea.* — 10. στασιάζειν ὑμᾶς: acus. c. inf. — 11. κάκιστοι: superl. d. l. κακός. — 12. Λυδῶν... Ἀσσυρίων: genet. partitive, cerute de superl. — 13. ὡς οὐδ' (ἐ) ὡς παυσομένου μου = *că nici așa (cu toată porunca lui Platon) nu voi înceta*; v. p. 17, n. 1. — 14. ἂν ἴητε (subjunc. d. l. εἴμι) = *ați merge.* — 15. ὕβρις: subinț. ἐστί.

MEN. Οὐκ, ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν,¹ ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσκυνεῖσθαι ἀξιούντες καὶ ἐλευθέρους ἀνδράσιν ἐντροφῶντες καὶ τοῦ θανάτου τὸ παράπαν² οὐ μνημονεύοντες· τοιγαροῦν οἰμώξεσθε³ πάντων ἐκείνων ἀφηρημένοι.⁴

ΚΡΟΙΣ. Πολλῶν γε, ὦ θεοί, καὶ μεγάλων κτημάτων.⁵

ΜΙΔ. Ὅσου μὲν ἐγὼ χρυσοῦ.

ΣΑΡΔ. Ὅσης δὲ ἐγὼ τρυφῆς.

MEN. Εὖ γε, οὕτω ποιεῖτε· ὀδύρεσθε⁶ μὲν ὑμεῖς, ἐγὼ δὲ⁷ τὸ Γνώθι σαυτὸν⁸ πολλάκις συνείρων⁹ ἐπάσομαι¹⁰ ὑμῖν· πρέποι γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπαδόμενον.¹¹

1. ἦν: imperf. d. 1. εἶμι; v. p. 5, n. 5.—2. τὸ παράπαν: v. p. 27, n. 16.—3. οἰμώξεσθε: viit. med. d. 1. οἰμώζω; cu sens activ. —4. ἀφηρημένοι: part. perf. pas. d. 1. ἀφαιρέω; cere genet. —5. πολλῶν.. κτημάτων, subinț. ἀφήρημαι; tot acest verb. sē subințelege și in cele 2 propos. următoare. —6. ὀδύρεσθε: imperat.—7. μὲν... δέ: v. p. 2, n. 3. —8. τὸ Γνώθι (imperat. aor. 2, d. 1. γγνώσκω) σαυτὸν = *maxima*: *Cunoaște-te pe tine însuși*; ac. zicătoare era gravată pe frontispiciul templului lui Apollon de la Delfi.—9. συνείρων: partic. d. 1. συνείρω = *mereu, fdră incetare*. —10. ἐπάσομαι: viitor. d. 1. ἐπάσω.—11. πρέποι... ἐπαδόμενον (subinț. τοῦτο) = *s-ar cam potrivi... să fie cântat*.

DIALOGUL VIII.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΗΣ.

MEN. Ποῦ δὲ¹ οἱ καλοὶ εἰσιν ἦ² αἱ καλά, ὦ Ἑρμῆ; ξενάγησόν με νέηλυν ὄντα.

1. ποῦ δέ: δὲ raportându-se tot-dauna la ceva spus mai înainte, ne arată că în cazul de față Lucian ne transportă deodată în mijlocul conversației dintre Menipp și Mercur; v. p. 26, n. 2.—2. ἦ, n-are aici înțeles disjunctiv, ci coordonativ.

ΕΡΜ. Οὐ σχολή μοι,¹ ὦ Μένιππε· πλὴν κατ' ἐκεῖνο² ἀπόβλεψον, ἐπὶ τὰ δεξιὰ, ἔνθα Ὑάκινθος τέ ἐστι καὶ Νάρκισσος καὶ Νιρεὺς καὶ Ἀχιλλεὺς καὶ Τυρὼ καὶ Ἑλένη καὶ Λήδα καὶ ὄλωσ³ τὰ ἀρχαῖα κάλλη⁴ πάντα.

ΜΕΝ. Ὅσα μὲν ὄρω καὶ κρανία τῶν σαρκῶν γυμνά, ὅμοια τὰ πολλά.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν⁵ ἐκεῖνά ἐστιν,⁶ ἃ πάντες οἱ ποιηταὶ θαυμάζουσι τὰ ὄσα, ὧν⁷ σὺ ἔοικας καταφρονεῖν.

ΜΕΝ. Ὅμως τὴν Ἑλένην μοι δεῖξον⁸ οὐ γὰρ ἂν διαγνοίην⁹ ἔγωγε.

ΕΡΜ. Τοῦτ' ἐστὶ τὸ κρανίον ἢ Ἑλένη ἐστίν.

ΜΕΝ. Εἶτα διὰ τοῦτο αἱ χίλια νῆες¹⁰ ἐπληρώθησαν ἕξ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος καὶ τοσοῦτοι ἔπεσον¹¹ Ἑλληνέες τε καὶ βάρβαροι¹² καὶ τοσαῦται πόλεις ἀνάστατοι γεγόνασιν;¹³

1. οὐ σχολή μοι, subint. ἐστὶ = *n-am vreme*; v. p. 7, n. 4. — 2. κατ(ὰ) ἐκεῖνο = *in spre partea ceia*. — 3. καὶ ὄλωσ = *și-ntr'un cuvânt*. — 4. τὰ κάλλη = *frumusețele*, adică persoanele frumoase; abstractul în locul concretului, ca și în rom. — 5. καὶ μὴν ἐκεῖνα = *d'apoi tocmai aceea*. — 6. ἐστίν: v. p. 5, n. 5. — 7. ὧν, depinde de καταφρονεῖν, care se construște cu genet. — 8. δεῖξον: d. l. δείκνυμι. — 9. οὐκ ἂν διαγνοίην (opt aor. 2, d. l. διαγιγνώσκω = *n-ași putea-o recunoaște*. — 10. αἱ χίλια νῆες = *cele o mie de nave*, de la expediția Troiei; n-or fi fost exact o mie, dar s-a pus o cifră rotundă, pentru a se arăta un număr mare și nedeterminat; cf. lat. *mille*. — 11. ἔπεσον: aor. 2, d. l. πίπτω. — 12. βάρβαροι: ac. cuvânt în gr. nu însemnează barbar, om necivilizat, ci se aplica indiferent la orîcine nu era de neam grec = *străini*. — 13. ἀνάστατοι γεγόνασιν (perf. 2, d. l. γίγνομαι) = *aū fost distruse*.

ERM. Ἄλλ' οὐκ εἶδες,¹ ὦ Μένιππε, ζῶσαν τὴν γυναῖκα² ἔφησ γὰρ ἄν³ καὶ σὺ ἀνεμέσῃτον εἶναι⁴

τοιγῶδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν⁵

ἐπεὶ⁶ καὶ τὰ ἀνθη ξηρὰ ὄντα εἴ τις βλέποι ἄμορφα δῆλον⁷ ὅτι αὐτῷ δόξει,⁸ ὅτε μέντοι ἀνθεὶ καὶ ἔχει τὴν χροάν, κάλλιστά⁹ ἐστίν.

MEN. Οὐκοῦν τοῦτο,¹⁰ ὦ Ἑρμῆ, θαυμάζω, εἰ μὴ συνίεσαν οἱ Ἀχαιοὶ περὶ πράγματος οὕτως¹¹ ὀλιγοχρονίου καὶ ῥαδίως ἀπανθοῦντος πονοῦτες.

ERM. Οὐ σχολή μοι,¹² ὦ Μένιππε, συμπιλασοφεῖν σοι. Ὅστε σὺ μὲν ἐπιλεξάμενος τόπον, ἔνθα ἂν ἐθέλῃς,¹³ κείσο¹⁴ καταβαλὼν¹⁵ σεαυτόν, ἐγὼ δὲ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἤδη μετελεύσομαι.¹⁶

1. εἶδες: aor. 2, d. 1. ὁράω.— 2 τὴν γυναῖκα: v. p. 28, n. 3.— 3. ἔφησ (d. 1. φημί) γὰρ ἄν = *căci ai fi spus*.— 4. εἶναι: acus. c. inf.— 5. τοιγῶδ' ἀμφὶ... πάσχειν: e un vers din Iliada lui Homer (cart. III); *băirânil Troieni vëzënd pe Elena cit era de frumoasã, ar fi zis aceste vorbe de admirațiune*.— *τοιγῶδε*: formã ionicã pentru *τοιγᾶδε*.— *ἀμφὶ* = *pentru*, în poezie.— *ἄλγεα*: în dialectul atic sã aflã numai forma contrasã *ἄλγη*, d. 1. *ἄλγος*.— 6. ἐπεὶ = *căci*.— 7. δῆλον: subint. *ἐστίν*.— 8. δόξει: viit. d. 1. *δοκέω*; v. p. 5, n. 5.— 9. κάλλιστα: superl. absolut d. 1. *καλός*.— 10. τοῦτο, e explicat de următoarele *εἰ μὴ συνίεσαν* (d. 1. *συνήμι*).— 11. οὕτως, se rapoartã la *ὀλιγοχρονίου* și la *ῥαδίως ἀπανθοῦντος*.— 12. οὐ σχολή μοι: v. p. 32, n. 1.— 13 ἂν ἐθέλῃς = *ai voi*.— 14. κείσο: imperat. d. 1. *κείμαι*.— 15. καταβαλὼν: part. aor. 2, d. 1. *καταβάλλω*.— 16. μετελεύσομαι: viit. d. 1. *μετέρομαι*.

DIALOGUL IX.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΤΑΝΤΑΛΟΣ.

MEN. Τί κλέεις, ὦ Τάνταλε, ἢ τί σεαυτὸν ὀδύρη ἐπὶ τῇ λίμνῃ¹ ἐστῶς;²

TAN. Ὅτι, ὦ Μένιππε, ἀπόλωλα³ ὑπὸ τοῦ δίφους.

MEN. Οὕτως ἀργὸς εἶ, ὡς μὴ ἐπικύψας πιεῖν⁴ ἢ καὶ νῆ Δί' ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρὶ;⁵

TAN. Οὐδὲν ὄφελος,⁶ εἰ ἐπικύψαιμι· φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπειδὴν προσιόντα⁷ αἰσθηταί⁸ με· ἦν δέ ποτε καὶ ἀρύσωμαι καὶ προσενέγκω⁹ τῇ στόματι, οὐ φθάνω βρέξας¹⁰ ἄκρον τὸ χεῖλος,¹¹ καὶ¹² διὰ τῶν δακτύλων διαρρυσθῆναι¹³ οὐκ οἶδ' ὅπως αὐθις ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μοι.

1. ἐπὶ τῇ λίμνῃ = *pe marginea laculūi*. — 2. ἐστῶς: part. perf. d. l. ἴστημι. — 3. ἀπόλωλα: part. 2, d. l. ἀπόλλυμι, cu sens neutru = *am perit, am murit*; aci însă e construit ca un verb pasiv; v. p. 17, n. 6. — 4. πιεῖν: inf. aor. 2, d. l. πίνω. — 5. κοίλῃ τῇ χειρὶ = *cu adîncul palmei*; aci adj. n-are rol calificativ, nu însemnăză *cu palma cea adîncă*, f-că atunci s-ar fi zis τῇ κοίλῃ χειρὶ; ci are rol *determinativ orî predicativ*; sensul complet e: *cu palma, pe care o veî fi făcut adîncă*. Te buesc bine deosebite areste două întrebuintări ale adj., care se pot ușor recunoaște după locul ocupat de adj. — 6. οὐδὲν ὄφελος, subînț. ἂν εἴη = *n'asî avea nici un folos*. — 7. προσιόντα (acus. sg) part. pres. d. l. πρόσειμι. — 8. αἰσθηταί: subij aor 2, d. l. αἰσθάνομαι; ac. verb. se spune numai despre ființe vii; aici e întrebuințat pentru apă, par-că ar fi în-ufletită. — 9. προσενέγκω: subij aor. 2, d. l. προσφέρω. — 10. οὐ φθάνω βρέξας = *n'arue se ud*. — 11. ἄκρον τὸ χεῖλος: v. n. 5; ἄκρον trebuie tradus cu un subs. — 12. καὶ, arată că acțiunea udăreî buze'or și a scurgereî apei sunt simultane. — 13. διαρρυσθῆναι: part. aor. 2, d. l. διαρρῶ.

MEN. Τεράστιόν τι πάσχεις, ὦ Τάνταλε. Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί δαί και δέη τοῦ πιεῖν;¹ Οὐ γὰρ σάμα ἔχεις, ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἐν Λυδία που τέθραπται, ὅπερ και πεινῆν και διψῆν² ἐδύνατο, σὺ δὲ ἢ ψυχὴ π.ι.ς ἂν ἔτι διψῶης;³

TAN. Τοῦτ' αὐτὸ⁴ ἢ κόλασίς ἐστι, τὸ διψῆν τὴν ψυχὴν ὡς σάμα οὔσαν.⁵

MEN. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτως πιστεύσομεν, ἐπεὶ φῆς τί δ' οὖν σοι τὸ δεινὸν ἔσται;⁶ Ἡ δέδιας μὴ ἐνδεία⁷ τοῦ ποτοῦ ἀποθάνης;⁸ Οὐχ ὄρω γὰρ ἄλλον Ἄιδην⁹ μετὰ τοῦτον.

TAN. Ὅρθῶς μὲν λέγεις· και τοῦτο¹⁰ δ' οὖν μέρος¹¹ τῆς καταδίκης, τὸ ἐπιθυμεῖν πιεῖν μηδὲν δεόμενον.¹²

MEN. Ληρεῖς, ὦ Τάνταλε, και ὡς ἀληθῶς¹³ ποτοῦ δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκράτου γε ἔλλεβόρου¹⁴ νῆ Δία, ὅστις¹⁵ τούναντίον τοῖς ὑπὸ τὰν λυττώντων κυνῶν δεδηγμένοις¹⁶ πέπονθας¹⁷ οὐ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τὴν δίψαν πεφοβημένος.

1. τοῦ πιεῖν = *de beŭtură*; inf. e luat ca subst. — 2. πεινῆν .. διψῆν: verbele πεινάω διψάω, ζάω, contrag pe *ae* în η nu în *α* ca τιμάω. — 3. διψῶης: optat. numit *atic*. — 4. τοῦτ(ο) αὐτὸ = *tocmai asta*. — 5. τὸ διψῆν... οὔσαν: ac. propos. întregă e luată ca subst. grație articolului, și servește ca un fel de opositie pe lângă τοῦτ' αὐτό. — τὴν ψυχὴν: acus. d. relațiune: v. p. 3. n. 2. — 6. ἔσται: viit. d. I εἰμί — 7. ἐνδεία: dat. cau. al. — 8. ἀποθάνης: subj. aor. 2. d. I. ἀποθνήσκω. — 9. ἄλλον Ἄιδην = *un alt infern, o altă moarte*. — 10. και τοῦτο: e expl. cat. de următoarele τὸ ἐπιθυμεῖν πιεῖν. — 11. μέρος: subint. ἐστὶ. — 12. δεόμενον, sē rapoartă la ἐμὲ, subint. — 13. ὡς ἀληθῶς = *într'adevăr*. — 14. ἔλλεβόρου: c. I vechi credeau că spînzul vindecă nebunia; de aci a o și recomandă Menipp lui Tantal. — 15. ὅστις = *tu care într'adevăr*. — 16. τούναντίον (crasă, pentru τὸ ἐναντίον) τοῖς.. δεδηγμένοις: e o construcțiune prescurtată pentru: τούναντίον ἐκεῖνος & πύχουσαν οἱ δεδηγμένοι (part. perf. pas. d. I. δάκνω). — 17. πέπονθας: perf. d. I. πάσχω.

TAN. Οὐδὲ τὸν ἐλλέβορον, ὦ Μένιππε, ἀναίνομαι
πίεῖν γένοιτό μοι μόνον.¹

MEN. Θάρρει, ὦ Τάνταλε, ὡς² οὔτε σὺ οὔτε ἄλλος
πίεται³ τῶν νεκρῶν ἀδύνατον γάρ.⁴ Καίτοι⁵ οὐ πάντες
ὥσπερ σὺ ἐκ καταδίκης⁶ διψῶσιν ὕδατος⁷ αὐτοὺς οὐχ
ὑπομένοντος.

1. γένοιτό μοι μόνον = *numai de-ași avea*; γένοιτο: opt. aor. 2, d. l. γίγνομαι, care foarte des are sensul *a fi* (εἶναι); construit deci cu dat. μοι = *a avea*; v. p. 7, n. 4. — 2. ὡς = *fiind-că*. — 3. πίεται: viit. d. l. πίνω; forma e medie dar sensul activ. — 4. ἀδύνατον γάρ, subînt. ἐστὶ. — 5. καίτοι = *măcar că*. — 6. ἐκ καταδίκης = *din pricina unei condamnări*. — 7. ὕδατος (d. l. ὕδωρ) *depinde de διψῶσιν* = (li e sete) *de o apă*.

DIALOGUL X.

ΝΙΡΕΥΣ, ΘΕΡΣΙΤΗΣ¹ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

NIP. Ἴδου δὴ² Μένιππος οὔτοσι δικάσει, πότερος
εὐμορφότερός ἐστιν. Εἰπέ,³ ὦ Μένιππε, οὐ καλλίων⁴ σοι
δοκῶ;

MEN. Τίνες δὲ καὶ ἔστε; Πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ⁵
τοῦτο εἰδέναι.⁶

NIP. Νιρεὺς καὶ Θερσίτης.

1. Νιρεὺς, Θερσίτης: v. Dicț. — 2. ἴδου δὴ = *uite toc-mai*. — 3. εἰπέ: d. l. λέγω. — 4. καλλίων: d. l. καλός. — 5. γὰρ trebuie construit cu πρότερον = *căci mai întâi*. — 6. εἰδέναι: inf. d. l. οἶδα.

MEN. Πότερος οὖν ὁ Νιρεὺς καὶ πότερος ὁ Θεραΐτης :
Οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον.¹

ΘΕΡΣ. Ἐν μὲν ἤδη τοῦτο ἔχω, ὅτι² ὁμοίος εἰμί σοι
καὶ οὐδὲν τηλικούτον διαφέρεις, ἤλικον σε ὁ τυφλὸς
ἐκεῖνος³ ἐποίησεν,⁴ ἀπίντων εὐμρφότερον προσειπών,
ἀλλ' ὁ φοξὸς ἐγὼ καὶ ψεδνὸς οὐδὲν χείρων⁵ ἐφάνην⁶
τῷ δικαστῇ. Ὅρα δὲ σύ, ὦ Μένιππε, ὄντινα καὶ εὐμρ-
φότερον ἦγῃ.

NIP. Ἐμέ γε τὸν Ἀγλαΐας καὶ Χάροπος,⁷

ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.⁸

MEN. Ἄλλ' οὐχὶ καὶ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι, κάλλιστος
ἦλθες, ἀλλὰ τὰ μὲν ὁσῶ ὁμοία, τὸ δὲ κρανίον ταύτη
μόνον⁹ ἄρα διακρίνοιτ' ἂν ἀπὸ τοῦ Θεραΐτου κρανίου,
ὅτι εὐθρυπτον τὸ σόν· ἀλαπαδὸν γὰρ αὐτὸ καὶ οὐκ
ἀνδρῶδες ἔχεις.

NIP. Καὶ μὴν ἐροῦ¹⁰ Ὅμηρον, ὁποῖος ἦν, ὁπότε συν-
εστράτευον¹¹ τοῖς Ἀχαιοῖς.

1. πότερος... δῆλον : cum s'a putut observa, in grec. sē omite foarte des verbul ἐστὶ; aci trebuie subînțeleș după Νιρεὺς, Θεραΐτης și δῆλον.— 2. ἐν.... ὅτι = p'ână acum am un lucru în favoarea mea, anume că.— 3. ὁ τυφλὸς ἐκεῖνος = orbul acela; articolul arată că e vorba de un orb cunoscut de toată lumea; v. p 28. n. 3; într'adevăr. e vorba de Homer, pe care legenda îl prezenta ca orb.— 4. ἐποίησεν (de unde derivă vorba ποιητής, poet) însemnează aci a cânta pe cineva în poezie.— 5. χείρων : comp. d. l. καχός.— 6. ἐφάνην : aor. 2, pas. d. l. φαίνω.— 7. τὸν Ἀγλαΐας καὶ Χάροπος = fiul Aglaiei și al lui Charop; in grec. mai nicî odată nu sē pune vorba υἱός, spre a arăta filiația ; articolul (aci τὸν) și cu genet. numelui părinților e de ajuns.— 8. ὃς.... ἦλθον : un vers din Iliada.— 9. ἀπὸ Ἴλιον = sub zidurile Troiei.— 10. ἐροῦ : imperat. aor. 2 d. l. εἰρσθαι, care nu sē întrebuintează la pres.— 11. συνεστράτευον : d. l. συστράτευω.

MEN. Ὀνειράτῃ μοι λέγεις· ἐγὼ¹ ἃ βλέπω καὶ ἃ νῦν ἔχεις, ἐκεῖνα δὲ² οἱ τότε³ ἴσασιν.⁴

NIP. Οὐκουν⁵ ἐγὼ ἐνταῦθα⁶ εὐμορφότερός εἰμι, ὦ Μένιπτε ;

MEN. Οὔτε σὺ οὔτε ἄλλος τις εὐμορφος⁷ ἰσοτιμία γὰρ ἐν Ἄιδου⁸ καὶ ὅμοιοι ἅπαντες.

ΘΕΡΣ. Ἐμοὶ μὲν καὶ τοῦτο⁹ ἰκανόν.

1. ἐγὼ, subint. οἶδα. — 2. ἐκεῖνα δὲ = *iar lucrurile acelea, adică frumuseţea de care vorbeşti tu.* — 3. οἱ τότε = *cei de atunci.* — 4. ἴσασιν : pers. 3-a pl. d. l. οἶδα. — 5. οὐκουν = *nu aşă că...?* — 6. ἐνταῦθα = *aici, aici în infern* — 7. εὐμορφος... ἰσοτιμία... ὅμοιοι : v. p. 37, n. 1. — 8. ἐν Ἄιδου : v. p. 12, n. 6. — 9. καὶ τοῦτο = *şi asta. că totî sunt egalî.*

DIALOGUL XI.

ΚΝΗΜΩΝ ΚΑΙ ΔΑΜΝΙΠΠΟΣ.

ΚΝΗΜ. Τοῦτο ἐκεῖνο τὸ τῆς παροιμίας,¹ ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα.²

ΔΑΜ. Τί ἀγανακτεῖς, ὦ Κνήμων ;

ΚΝΗΜ. Πυνθάνη ὃ τι ἀγανακτῶ ; Κληρονόμον ἀκού-

1. τοῦτο... παροιμίας, subint. ῥῆμά ἐστι = *asta-î vorbă corbă zicătoare.* — 2. ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα, subint. αἰρεῖ = *puinul de cerb prinde pe leu* ; acest proverb se aplică la în-tâmplări neaşteptate, când lucrurile vin pe dos de cum gândiam noi.

σιος καταλέλοιπα¹ κατασοφισθείς ὁ ἄθλιος,² οὕς³ ἐβουλόμην ἄν μάλιστα σχεῖν τὰμὰ⁴ παραλιπῶν.

ΔΑΜ. Πῶς τοῦτο ἐγένετο ;⁵

ΚΝΗΜ. Ἐρμόλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἀτεκνον ὄντα ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ,⁶ κἀκεῖνος⁷ οὐκ ἀηδῶς τὴν θεραπείαν προσίετο.⁸ Ἔδοξε δὴ μοι καὶ σοφὸν τοῦτο εἶναι,⁹ θέσθαι διαθήκας ἐς τὸ φανερόν,¹⁰ ἐγ αἷς ἐκείνῳ καταλέλοιπα τὰμὰ πάντα, ὡς κἀκεῖνος ζηλώσειε¹¹ καὶ τὰ αὐτὰ πράξειεν.

ΔΑΜ. Τί οὖν δὴ ἐκεῖνος ;¹²

ΚΝΗΜ. Ὁ τι μὲν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἑαυτοῦ διαθήκας, οὐκ οἶδα· ἐγὼ δ' οὖν¹³ ἄφνω ἀπέθανον¹⁴ τοῦ τέγους μοι ἐπιπεσόντος,¹⁵ καὶ νῦν Ἐρμόλαος ἔχει τὰμὰ ὡσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγκατασπάσας.¹⁶

1. καταλέλοιπα: perf. 2, d. 1. καταλείπω. — 2. ὁ ἄθλιος = *nenorocitul de mine*. — 3. οὕς, *să rapoartă la un antecedent subînț.* τούτους, *care servește de obiect direct pe lingă παραλιπῶν* (aor. 2, d. 1. παραλείπω). — 4. οὕς ἐβουλόμην... σχεῖν (inf. aor. 2, d. 1. ἔχω), τὰμὰ (*crasă, τὰ ἐμά*) = *care așî fi dorit mai mult să aibă bogățiile mele*; οὕς σχεῖν acus. c. inf. — 5. ἐγένετο: aor. 2, d. 1. γίγνομαι. — 6. ἐπὶ θανάτῳ = *în nădejdea că are să moară*. — 7. κἀκεῖνος: καὶ ἐκεῖνος. — 8. προσίετο: imperf. med. d. 1. προσίημι. — 9. τοῦτο... εἶναι: acus. c. inf. — 10. θέσθαι (inf. aor. 2, med. 1. τίθημι) διαθήκας ἐς τὸ φανερόν = *să-mi dau testamentul în vileag, ca să-l știe toată lumea*. — 11. ζηλώσειε = *ar voi să mă imitez*; e opt. aor. 1, ea și mai jos πράξειεν. — 12. ἐκεῖνος, subînț. ἔπραξε. — 13. δ' οὖν = *eu însă*; δ' οὖν arată un lucru sigur, față de neșiguranța exprimată mai sus prin vorbele οὐκ οἶδα. — 14. ἀπέθανον: d. 1. ἀποθνήσκω. — 15. τοῦ τέγους μοι ἐπιπεσόντος: genet. abs.; v. p. 17, n. 1. — ἐπιπεσόντος: part. aor. 2, d. 1. ἐπιπίπτω. — 16. τὸ ἄγκιστρον... συγκατασπάσας: comparațiune luată de la pescuit: Cremon nici peștele nu l-a prins, și undița a perdut-o, căci murind a lăsat prin testament averea sa lui Ermolaos.

ΔΑΜ. Οὐ μόνον,¹ ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν ἀλιέα² ὥστε τὸ σόφισμα³ κατὰ σαυτοῦ συντέθεικας.⁴

ΚΝΗΜ. Ἔοικα⁵ οἰμώζω τοιγαροῦν.

1. οὐ μόνον: subint. τὸ ἀγκιστρον. — 2. τὸν ἀλιέα: subint. συγκατέσπασε. — 3. τὸ σόφισμα = *causa ta*. — 4. συντέθεικας: perf. d. 1. συντίθημι. — 5. ἔοικα = *asa-i; cred si ești*.

DIALOG'UL XII.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΗΣ.

ΖΗΝ. Σὺ δὲ¹, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες;² Ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτι παράσιτος ὢν Δεινίου πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἐμφραγῶν ἀπεπνίγην, οἶσθα³ παρήσθα⁴ γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι.

ΚΑΛ. Παρήν, ὦ Ζηνόφαντε· τὸ δὲ ἐμὸν⁵ παράδοξόν τι ἐγένετο⁶. Οἶσθα γὰρ καὶ σύ που⁷ Πτωρόδωρον τὸν γέροντα.

ΖΗΝ. Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον, ᾧ σε τὰ πολλὰ⁸ ἤδδεν συνόντα;⁹

1. σὺ δέ: *de arată că suntem în mijlocul unei convorbiri*; v. p. 31, n. 1. — 2. ἀπέθανες: aor. d. 1. ἀποθνήσκω. — 3. ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτι... οἶσθα: constr.: οἶσθα μὲν γὰρ ὅτι ἐγὼ... ἀπεπνίγην aor. 2, pas. d. 1. ἀποπνίγω). — ἐμφραγῶν: part. aor. 2 d. 1. ἐνεσθίω. — 4. παρήσθα: pers. 2-a imperf. d. 1. πάρεμι. — 5. τὸ δὲ ἐμὸν = *afacerea mea, chestia cu mine*. — 6. ἐγένετο: d. 1. γίγνομαι. — 7. που = *probabil*. — 8. τὰ πολλὰ = *cea mai mare parte a vremei*; v. p. 3, n. 5. — 9. ἤδδεν (d. 1. οἶδα; συνόντα: v. p. 20, n. 7.

ΚΑΛ. Ἐκείνον αὐτὸν αἰεὶ ἐθεράπευον ὑπισχνούμενον ἐπ' ἔμοι¹ τεθνήξασθαι.² Ἐπει δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μήκιστον ἀπετείνετο³ καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν⁴ ὁ γέρον ἔζη,⁵ ἐπιτομόν τινα ὁδὸν ἐπὶ τὸν κληῖρον ἐξηῦρον.⁶ Πριάμενος⁷ γὰρ φάρμακον ἀνέπεισα⁸ τὸν οἶνοχόον, ἐπαίδαν τάχιστα ὁ Πτωδῶρος αἰτήσῃ πιεῖν,⁹ — πίνει δὲ ἐπιεικῶς ζωρότερον¹⁰ — ἐμβαλόντα ἐς κύλικα ἔτοιμον ἔχειν αὐτὸ¹¹ καὶ ἐπιδοῦναι¹² αὐτῷ· εἰ δὲ τοῦτο ποιήσεις, ἐλεύθερον ἐπωμοσάμην¹³ ἀφήσειν¹⁴ αὐτόν.

ΣΗΝ. Τί οὖν ἐγένετο; Πάνυ γὰρ τι παράδοξον ἐρεῖν¹⁵ ἔοικας.

ΚΑΛ. Ἐπει τοίνυν λουσάμενοι¹⁶ ἤκομεν, δύο δὴ ὁ μαιρακίσκος κύλικας ἐτοίμους ἔχων, τὴν μὲν τῷ Πτωδῶρι τὴν δὲ ἐτέραν ἔμοι, σφαλεῖς¹⁷ οὐκ οἶδ' ὅπως ἔμοι μὲν τὸ φάρμακον, Πτωδῶρι δὲ τὴν ἀφάρμακτον¹⁸ ἔδωκεν.¹⁹

1. ἐπ' ἔμοι = *pentru mine, în folosul meu*; *lăsându-mă moștenitor*. — 2. τεθνήξασθαι: viit. 2, med. d. 1. θνήσκω. fo. mat. din tema perf. τέθηκα. — 3. ἐς μήκιστον ἀπετείνετο = *să trăgăna prea multă vreme*. — μήκιστος: superl. d. 1. μακρός. — 4. ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν = *mai mult de cât Tithonos*; v. Dict. — 5. ἔζη: v. p. 35, n. 2. — 6. ἐξηῦρον: aor. 7, d. 1. ἐξευρίσκω. — 7. πριάμενος: d. 1. ὠνόμασι. — 8. ἀνέπεισα: d. 1. ἀναπείθω. — 9. πιεῖν: inf. aor. 2, d. 1. πίνω. — 10. ἐπιεικῶς ζωρότερον = *destul de curat*. Grecii și Romanii nu beau nici odată vin curat, ci tot-deauna amestecat cu apă; Ptoodor însă n'avea obiceiul ăsta. — 11. αὐτὸ = τὸ φάρμακον; depinde de ἐμβαλόντα și de ἔτοιμον ἔχειν. — 12. ἐπιδοῦναι: inf. aor. 2, d. 1. ἐπιδίδωμι. — 13. ἐπωμοσάμην: d. 1. ἐπόμνημι. — 14. ἀφήσειν: viit. d. 1. ἀφήμι; împreună cu ἐμὲ subint. formează un acus. c. inf. — 15. ἐρεῖν: inf. viit. d. 1. λέγω. — 16. λουσάμενοι: cei vechi sê scaldau înainte de a șede la masă. — 17. σφαλεῖς: part. aor. 2, pas. d. 1. σφάλλω. — 18. τὴν ἀφάρμακτον, subint. κύλικα. — 19. ἔδωκεν: aor. 1, d. 1. δίδωμι. v. p. 20, n. 2.

εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός. Τί τοῦτο ἐγέλασας, ὦ Ζηνόφαντε; Καί μὴν οὐκ ἔδει γε ἐταίρω ἀνδρὶ ἐπιγελαῖν.

ΖΗΝ. Ἀστεία γάρ, ὦ Καλλιδημίδη, πέπονθας.¹ Ὁ γέροντων δὲ τί πρὸς ταῦτα;²

ΚΑΛ. Πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον, εἶτα συνεῖς,³ οἶμαι, τὸ γεγενημένον ἐγέλα καὶ αὐτός, οἷά με ὁ οἰνοχόος εἴργασται.⁴

ΖΗΝ. Πλὴν ἀλλ'⁵ οὐδὲ σὲ τὴν ἐπίτομον ἐχρῆν τραπέσθαι. Ἦκε γάρ ἄν' σοι διὰ τῆς λειωφόρου⁷ ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγω βραδύτερον.

1. πέπονθας; perf. d. l. πάσχω. — 2. τί πρὸς ταῦτα, subint. ἔφη — 3. συνεῖς; part. aor. 2, d. l. συνήμι. — 4. οἷά με ... εἴργασται (perf. d. l. ἐργάζομαι) = *cum m-a lucrati*; v. p. 29, n. 4. — 5. πλὴν ἀλλ'... τραπέσθαι (inf. aor. 2, med. d. l. τρέπω): acus. c. inf., depinde de ἐχρῆν (d. l. χρῆ) — τὴν ἐπίτομον, subint. ὁδόν; v. mai sus ἐπίτομόν τινα ὁδὸν ἐξηῦρον; si not. 7. — 6. ἦκε γάρ ἄν, subint. ὁ κληρός = *cāci mo- stenirea ar si venit*. — 7. διὰ τῆς λειωφόρου, subint. ὁδοῦ.

DIALOGUL XIII.

ΠΛΟΥΤΩΝ ΚΑΙ ΕΡΜΗΣ.

ΠΛΟΥΤ. Τὸν γέροντα οἶσθα, τὸν πάνυ γεγηρακότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτην, ὃ παῖδες μὲν οὐκ εἰσίν,¹ οἱ τὸν κληρον δὲ θηρῶντες πεντακισμῦριοι;²

1. ὃ... οὐκ εἰσίν: v. p 7, n. 4 = *cave n-are capii*. — 2. πεντακισμῦριοι: e o hyperbolă, spre a spune că sunt foarte mulți.

ΕΡΜ. Ναί, τὸν Σικυώνιον φῆς. Τί οὖν;

ΠΛΟΥΤ. Ἐκεῖνον μὲν, ὃ Ἐρμῆ, ζῆν¹ ἔασον ἐπὶ² τοῖς ἐνεγήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα, εἰ οἶόν τε,³ ἢ ἔτι πλείω,⁴ τοὺς δὲ κόλακας αὐτοῦ Χαριῶνον τὸν νέον καὶ Δάμωνα καὶ τοὺς ἄλλους κατάσπασαν ἐφεξῆς ἅπαντας.

ΕΡΜ. Ἄτοπον ἂν δόξειε τὸ τοιοῦτον.

ΠΛΟΥΤ. Οὐ μὲν οὖν⁵, ἀλλὰ δικαιοτάτον. Τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες⁶ εὐχονται ἀποθανεῖν ἐκεῖνον⁷ ἢ τῶν χρημάτων ἀντιποιοῦνται οὐδὲν προσήκοντες;⁸ Ὁ δὲ πάντων ἐστὶ μαρώτατον ὅτι⁹ καὶ τὰ τοιαῦτα εὐχόμενοι ὁμῶς θεραπεύουσιν¹⁰ ἐν γε τῇ φανερῇ, καὶ νοσοῦντος¹¹ ἃ μὲν βουλευόνται πᾶσι πρόδηλα,¹² θύσειν δὲ¹³ ὁμῶς ὑπισχνοῦνται, ἦν βραῖσση, καὶ ὅλως ποικίλη τις ἢ κολακεία τῶν ἀνδρῶν.¹⁴ Διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔστω ἀθάνατος, οἱ δὲ προαπίτωσαν¹⁵ αὐτοῦ μάτην ἐπιχανόντες.

1. ζῆν: v. p. 35, n. 2. — 2. ἐπὶ = *peste, pe de-asupra*. — 3. εἰ οἶόν τε: *subintj. ἐστὶ = de e cu putinjd.* — 4. πλείω: *comparat. d. 1. πολὺς; e la acus. neut. plur.* — 5. οὐ μὲν οὖν: = *ba nici de loc* — 6. τί... παθόντες, d. 1. πάσχω) = *ce li s-a întemplat? Din ce pricină?* — 7. ἀποθανεῖν (d. 1. ἀποθνήσκω) ἐκεῖνον: *acus. c. inf.* — 8. οὐδὲν προσήκοντες, *subintj. αὐτῷ = neşind de loc intruditi cu el.* — 9. ὃ δὲ... ὅτι: *frasa complexă ar fi: ὃ δὲ πάντων ἐστὶ μαρώτατον, ἐστὶ τοῦτο, ὅτι = ca-i mai criminal din toate, e că...* — 10. θεραπεύουσιν, *subintj. αὐτόν.* — 11. νοσοῦντος, *subintj. αὐτοῦ: genet. abs. v. p. 17, n. 1.* — 12. πρόδηλα, *subintj. ἐστὶ.* — 13. θύσειν δέ: *să vede limpede opoziţiunea ideilor, şi să înţelege aici f. bine rolul jucat de particolele μὲν — δὲ, care sunt aşa de des întrebuintate; v. p. 2, n. 3.* — 14. ποικίλη... ἀνδρῶν: *frasa completă e: ἢ κολακεία τῶν ἀνδρῶν ἐστὶ ποικίλη τις κολακεία.* — 15. προαπίτωσαν: *imperat. d. 1. προάπειμι.*

ΕΡΜ. Γελοία πείσσονται,¹ πανούργοι ὄντες· ἀλλὰ κακείνος² εὖ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐπελπίζει, καὶ ὄλως ἀσθενοῦντι εὐκίως ἔρρωται³ πολὺ μᾶλλον τῶν γένων. Οἱ δὲ ἤδη τὸν κλῆρον ἐν σφίσι διηρημένον⁴ βόσκονται, ζῶν ἡμακαρίαν πρὸς ἑαυτοὺς τιθέντες.⁵

ΠΛΟΥΤ. Οὐκοῦν ὁ μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας ὡσπερ Ἴόλεως ἀνηβησάτω, οἱ δὲ ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων,⁶ τὸν ὄνειροποληθέντα πλοῦτον ἀπολιπόντες,⁷ ἡκέτωσαν⁸ ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες.

ΕΡΜ. Ἀμέλησον, ὦ Πλούτων· μετελεύσομαι⁹ γάρ σοι ἤδη αὐτοὺς καθ' ἓνα¹⁰ ἐξῆς· ἑπτὰ δέ, οἶμαι, εἰσί.

ΠΛΟΥΤ. Κατάσπα· ὁ δὲ παραπέμφει ἕκαστον ἀντὶ γέροντος¹¹ αὐθις πρωθήβης γενόμενος.¹²

1. πείσσονται: d. l. πάσχω. — 2. κακείνος, erasă pentru
καὶ ἐκαίτος. — 3. ἔρρωται: perf. pas. d. l. ῥώννυμι, cu sens de
pres. = e sănătos. — 4. διηρημένοι: perf. m. d. d. l. διαίρω =
divă ce au împărțit între dînși. — 5. πρὸς ἑαυτοὺς τιθέντες
(d. l. τίθημι) = rupeându-și în minte, închipuindu-și. — 6. ἀπὸ
μέσων τῶν ἐλπίδων = din mijlocul speranțelor lor; v. p. 33,
n. 5. și 11. — 7. ἀπολιπόντες: d. l. ἀπολείπω. — 8. ἡκέτω-
σαν: imperat d. l. ἴχω ca m. sus προαπίτωσαν; aceste forme
în — τωσαν sunt mai rar întrebuintate de cît cele în — ντων.
9. μετελεύσομαι: viit d. l. μετέρχομαι. — 10. καθ' ἓνα =
unul câte unul. — 11. ἀντὶ γέροντος = din bătrîn. — 12. γένο-
μενος: d. l. γίγνομαι.

DIALOGUL XIV.

ΑΙΑΣ ΚΑΙ ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΑΓΑΜ. Εἰ σὺ μανεῖς,¹ ὦ Αἴαν, σαυτὸν ἐφόνευσας, ἐμέλλησας² δὲ καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰτιᾶ τὸν Ὀδυσσεᾶ καὶ πρόφην οὔτε προσέβλεψας αὐτόν, ὅποτε ἦκε μαντευτόμενος,³ οὔτε προσειπεῖν⁴ ἠξίωσας ἄνδρα συστρατιώτην καὶ ἑταῖρον, ἀλλ' ὑπεροπτικῶς μεγάλα διαβαίνων⁵ παρῆλθες;⁶

ΑΙΑΣ. Εἰκότως, ὦ Ἀγάμεμνον· αὐτὸς γάρ μοι τῆς μανείας αἴτιος κατέστη,⁷ μόνος ἀντεξετασθεὶς ἐπὶ τοῖς ὅπλοις.⁸

ΑΓΑΜ. Ἡξίους δὲ ἀνανταγώνιστος εἶναι καὶ ἀκονιτὶ⁹ κρατεῖν ἁπάντων;

ΑΙΑΣ. Ναί, τί γε τοιαῦτα¹⁰ οἰκεία γάρ μοι ἦν ἡ πανοπλία τοῦ ἀνεψιοῦ¹¹ γε οὔσα. Καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολὺ ἀμείνους ὄντες ἀπέπασθε¹² τὸν ἀγῶνα καὶ παρεχωρήσατέ μοι τῶν ἄθλων, ὁ δὲ Λαέρτου,¹³ ὃν ἐγὼ πολλάκις

1. μανεῖς: part. aor. 2, d. 1. μαινομαι. — 2. ἐμέλλησας, subint. φονεῦσαι = *și eraî să ucizi*. — 3. ἦκε μαντευτόμενος: in *Odysseia*, se spune că Ulysse s-ar fi dus în infern ca să întrebe umbra profetului Tiresias, asupra modului cum s-ar putea întoarce acasă. — 4. προσειπεῖν: d. 1. προσλέγω. — 5. μεγάλα διαβαίνων, subint. διαβήματα; v. p. 16, n. 5; = *mergând cu pași mari*. — 6. παρῆλθες: aor. 2, d. 1. παρέρχομαι. — 7. κατέστη: aor. 2, d. 1. καθίστημαι; are sens intransitiv = *a devenit, a fost*. — 8. ἐπὶ τοῖς ὅπλοις = *pentru armele*; articolul arată că e vorba de niște arme bine cunoscute; după legendă erau armele lui Achille. — 9. ἀκονιτὶ = *fără praf, adică fără luptă*. — 10. τί γε τοιαῦτα = *cel puțin în această privință*. — 11. ἀνεψιοῦ = *a vărului meu*; Telamon tata lui Ajax, și Peleu, tata lui Achille, erau frați. — 12. ἀπέπασθε: aor. med. d. 1. ἀπαγορεύω = *ați renunțat*. — 13. ὁ δὲ Λαέρτου = *iar fiul lui Laerte, Ulysse*; v. p. 37, n. 7.

ἔσωσα κινδυνεύοντα κατακεκόφθαι ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων ἡξίου εἶναι καὶ ἐπιτηδειότερος ἔχειν τὰ ὄπλα.

ΑΓΑΜ. Αἰτιῶ¹ τοιγαροῦν, ὦ γενναῖε τὴν Θέτιν, ἢ δέον² σοὶ τὴν κληρονομίαν παραδοῦναι³ τῶν ὄπλων συγενεῖ γε ὄντι, φέρουσα ἐς τὸ κοινὸν κατέθηκεν⁴ αὐτά.⁵

ΑΙΑΣ. Οὐκ, ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσεά, ὃς ἀντεποιήθη μόνος.

ΑΓΑΜ. Συγγνώμη,⁶ ὦ Αἴαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν ὠρέχθη δόξης, ἡδίστου πράγματος,⁷ ὑπὲρ οὗ καὶ ἡμῶν ἕκαστος κινδύνους ὑπέμενεν, ἔπειτα καὶ ἐκράτησέ σου καὶ ταῦτα⁸ ἐν Τρωσὶ δικασταῖς.⁹

ΑΙΑΣ Οἶδα ἐγώ, ἦτις¹⁰ μου κατεδίκασεν· ἀλλ' οὐ θέμις¹¹ λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν. Τὸν δ' οὖν¹² Ὀδυσσεά μὴ οὐχὶ μισεῖν οὐκ ἂν δυναίμην,¹³ ὦ Ἀγάμεμνον, οὐδ' εἰ αὐτῇ¹⁴ μοι ἢ Ἀθηναῖ τοῦτ' ἐπιτάττοι.

1. αἰτιῶ : imperat. d. l. αἰτιάομαι. — 2. δέον : part. neut. d. l. δεῖ; e întrebuintat aieî absolut și s'ă la acus. = *me car că treb...* — 3. παραδοῦναι : inf. aor. 2, d. l. παραδίδομι. — 4. κατέθηκεν : aor. 1 de la κατατίθημι; v. p. 20, n. 2; 5. αὐτά = τὰ ὄπλα — 6. συγγνώμη, subint. ἐστὶ = e de ertat — 7. ἡδίστου (d. l. ἡδύς; πρὶ γματος, apositiune pe lingă δόξης — 8. καὶ ταῦτα = și asta. — 9. ἐν Τρωσὶ δικασταῖς = în fața unor Trojenî, care o jăducau. Agamemnon ca să nu supere nici pe Ajax nici pe Ulysse, a însărcinat pe niște prisonierî Trojenî să hotărască, cine e mai demn s'a aibă armele, Ajax ori Ulysse? Trojenii s'au pronunțat în favoarea lui Ulysse. — 10. ἦτις = care (femei) anume; e vorba de zeița Minerva, Athena — 11. οὐ θέμις, subint. ἐστὶ = nu-i permis. — 12. τὸν δ' οὖν = cât pentru. — 13. μὴ οὐχί... δυναίμην = n-azi putea să nu-l urdesc; că d. verbul princ. e negativ, iar acel al prop. subordinat. stă la inf. și e tot negativ, atunci în propos subordinată se pune o negațiune dublă. μὴ οὐχί, în loc de o negațiune simplă, cum e în rom. — 14. αὐτῇ = însăși.

DICTIONAR.

A.

ἀβαρής, — ἐς, adj., ușor.

ἀγαθός, — ἦ, — ὄν, adj.;
comparat. βελτίων, ἀμείνων; su-
perl. βέλτιστος, ἀριστος, bun,
cinstit, curagios.

Ἀγαμέμνων, — ονος (ὁ), A-
gamemnon, fiul lui Atreu; era
reg. le Mycēnēi; în expediția
troiană a fost comandantul su-
prem al armatei grecești.

ἀγανακτέω-ῶ, viit. — ἦσω,
mă supăr, mă indignez.

ἀγεννής, — ἐς, adj., de neam
prost, josnic, fricos.

ἀγκιστρον, — ον (τὸ), un-
diță.

ἀγκυρα, — ας (ἡ), ancoră.

ἀγκύριον, — ον (τὸ), ancoră
mică

Ἀγλαΐα, — ας (ἡ), Aglae.

ἀγνοέω-ῶ, viit. — ἦσω, nu
știu.

ἀγρυπνία, — ας (ἡ), in-
somnia.

ἀγρυπνος, — ον, adj., treaz,
lipsit de somn.

ἄγγω, viit. ἄξω, sugrum.

ἄγω, viit. ἄξω, aor. 2, ἤγα-
γον, duc, conduc, port.

ἄγων, — ὄνος (ὁ), luptă.

Ἄϊδης, — ον (ὁ), Hades sau

Pluton fratele lui Zeus și di-
vinitatea supremă a infernului.

|| moarte, infern.

ἄδύνατος, — ον, adj. slab,
incapabil; la neut. ἄδύνατον,
imposibil.

ἄδω, viit. ἄσομαι, cânt.

ἄει, adv. tot-deauna, mereu.

ἀγρῶς, adv. cu desgust, fără
plăcere.

ἀθλῆνατος, — ον, adj. nemu-
ritor.

Ἀθηνᾶ, ἄς (ἡ), Athena sau
Minerva; una din divinitățile
Olimpului; era fca lui Jupi-
ter; atribuțiunile ei principale
erau de a fi zeița înțelepciunii
și a artelor, protectoarea ora-
șelor în t mp de pace și epă-
rătorea lor în t mp de război.

ἀθλητής, — ος (ὁ), atlet.

ἄθλιος, — α, — ον, adj., ne-
norocit.

ἄθλον, — ον, (τὸ), premiū
(de la luptă).

ἄθροος, — α, — ον, adj., nu-
meros.

Αἰακός, — ος (ὁ), Eac; era
fiul lui Jupiter; a dus o viață
foarte dreaptă și pioasă, de
aceia după moarte a fost numit
și el judecător în infern, alături
de Minos și de Rhadamanthys.

Αἶας, — αντος (ὁ), Ajax fiul lui Telamonios; cel mai viteaz erou grec, după Achille; după mórtea acestui din urmă, muma lui i-a pus armele maestre la concurs; concurenți erau Ajax și Ulysse; acesta a fost învingător și atunci Ajax de mânie a innebunit și s-a sinucis

Αἰδωνεύς, — εως (ὁ). Pluton; un alt nume pentru Ἄιδης.

αἶμα, — ατος τὸ, singe.

αἰσθάνομαι, viit. αἰσθήσομαι,

aur. 2, ἤσθόμην, perf. ἤσθημαι, simțesc

αἰτέω-ῶ, viit. — ἤσω, cer.

αἰτιάομαι-ᾶμαι, viit. — ἄσομαι, acuz.

αἷτιος, — α, — ον, adj., de vină.

αἰφνίδιος, — α, — ον, adj. neașteptat.

ἀκανθώδης, — ες, adj. spinos, încureat.

ἀκέστρα, — ας (ἡ) ac.

ἀκολουθέω-ῶ, viit. — ἤσω, urmez. însoțesc.

ἀκονιτί, adv. fără muncă.

ἀκούσιος, — ον, adj., involuntar, forțat.

ἀκούω, viit. ἀκούσομαι, aur.

ἤκουσα perf. ἀκήκοα, aud.

ἀκρατος, — ον, adj. curat, neamestecat.

ἀκριβής, — ες, adj., exact, deplin.

ἀκριβῶς, adv. exact, chiar așa.

ἄκρος, — α, — ον, adj., extrem din capăt, din virf.

ἄκων, — ουσα, — ον, adj., involuntar, silit

ἀλαζονεία, — ας (ἡ), fudulie. îngimfare.

ἀλαζών, — ὄνος (ὁ), fudul, fanfaron.

ἀλαπαδνός, — ἡ, — ὄν, adj. slab, subred.

ἄλγος — εος — ούς (τὸ), durere, suferință.

ἄληθής, — ες, adj., adevărat. — Τὸ ἀληθές, adevărul.

ἄληθῶς, adv. într'adevăr.

ἄλιεὺς, εως (ὁ), pescar.

ἄλλὰ, conj., dar, însă.

ἄλλήλων, pron. unii pe alții.

ἄλλος, — ἡ, — ο, adj., altul.

ἄλλότριος, — α, — ον, adj., străin. al altuia.

ἄλλως, adv. alt-fel.

ἄλυπος, — ον, adj., fără dureri, fără întristări. — Τὸ ἄλοκον, veselia.

ἄμα, adv., împreună, în același timp.

ἄμαθής, — ες, adj., ignorant, prost.

ἄμαθία, — ας (ἡ), prostie.

ἄμαξα, — ης (ἡ), car, trăsură.

ἄμαρτινω, viit. ἄμαρτήσομαι, aur. 2, ἤμαρτον, mă înșel, greșose.

ἀμελέω-ῶ, viit.—ήσω, sunt
fără grijă.

ἄμορφος,—ον, adj. inform,
urit.

ἀμφί, prep. cu 3 casuri; cu
genet. pentru; || cu dat. (poet.),
pentru; || cu acus., în jurul.

ἀμφίβολος,—ον, adj., ne-
hotărit, nesigur.

Ἀμφίλοχος,—ου (ὁ), Am-
filoh; a luat parte la expediția
troiană, și după distrugerea
Troiei a rămas în Asia-Mică,
unde a fundat diferite oracole;
era renumit mai ales oracolul
din Mallos, în Cilicia.

ἄν, particulă, care cu tim-
purile secundare ale indic. și
cu optat. formează condiționa-
lul: ἔλεγον ἄν sau λέγοιμι ἄν,
ași zice.

ἄν, conj., dacă; v. ἐάν.

ἀναβιόω-ῶ, viit.—ώσω, re-
inviez.

ἀναγκάζω, viit.—άσω, si-
lesc.

ἀναγκαῖος,—α,—ον, adj.,
trebuincios.

ἀναδίδωμι (v. δίδωμι), daŭ,
înapoiez.

ἀναίνομαι, refuz.

ἀναιρέω-ῶ, viit.—ήσω, aor.
2, ἀνεῖλον, ridic, scot din loc.

ἀναισχυντία,—ας (ῆ), ne-
rușinare.

ἀνακηρύσσω, saŭ — ύττω,
viit.—ύξω, proclam.

ἀναλαμβάνω (v. λαμβάνω),
reiaŭ.

ἀνανταγώνιστος,—ον, adj.,
fără rival.

ἀναπείθω, viit.— πείσω,
conving.

ἀναπετάννυμι (v. πετάννυμι),
desfac (o pînză), întind.

ἀνάπλευς,—ων, adj. plin.

ἀνασπάω-ῶ, viit.— άσω,
trag, ridic.

ἀνάστατος,—ον, adj. dis-
trus.

ἀναστρέφω, viit.—έψω, perf.
— έστροφα, întorc, schimb, răs-
torn.

ἀνατείνω, viit.—τενῶ, aor.
— έτεινα, ridic, imflu.

ἀναφαίνω (v. φαίνω), arăt.

ἀνδράποδον,—ου (τὸ), slav.

ἀνδρεῖος,—α,—ον, adj.,
curagios.

ἀνδριάς,—άντος (ὁ), statue.

ἀνδρώδης,—ες, adj., băr-
bătesc, tare.

ἀνεμέσητος,ον, adj., de ne-
clevetit, de neblamat.

ἄνεμος,—ου (ὁ), vânt.

ἀνέραστος,—ον, adj., o-
dios, urit.

ἀνέρχομαι (v. έρχομαι), mă
urc.

ἀνέχομαι, viit ἀνέξομαι, aor.

2, ἀνεσχόμεν, suport, sufer.

ἀνεψιός,—οῦ (ὁ), văr.

ἀνηβάω-ῶ, viit.—ήσω, re-
întineresc.

ἀνήρ, — δρός (δ), barbat.
ἀνθέω-ῶ, viit. — ἦσω, in-
florese.

ἄνθος, — εος-ους (τὸ), floare.
ἀνθρώπινος, — η, — ον, adj.,
omenesc.

ἀνθρωπίνως, adv. omeneste.
ἀνθρωπος, — ου (ὁ), om.
ἀνιάω-ῶ, viit. — ἄσω. in-
tristez.

ἄνοια, — ας (ἡ), prostie, ne-
bunie.

ἀνοίγω, viit. — οίξω, aor.
ἀνέφξα, deschid.

ἀντεξετάζομαι, viit. — ἄσο-
μαι, rivalisez, mă întrec cu
cine-va.

ἀντεραστής, — οῦ (ὁ), rival.
ἀντί, prepos. cu genet., pen-
tru, în locul, în schimbul.

ἀντίθεσις, — εως (ἡ), anti-
tesă, o figură stilistică.

ἀντιποιέομαι — οῦμαι, viit.
— ἦσομαι, disput cui-va ceva.
ἀντλέω-ῶ, viit. — ἦσω, scot
apă.

ἄνω, adv. sus.
ἄξιος, — α, — ον, adj. vred-
nic, demn, în preț de...

ἄξιόω-ῶ, viit. — ὴσω, găsesc
cu cale.

ἄξιωμα, — ατος (τὸ), titlu,
demnitate.

ἄξίως, adv. în mod demn.
ἀπαγγέλλω, viit. — ἐλῶ,
aor. — ἐλλα, perf. — ἐλλα, a-
nunț, spun.

ἀπαγορεύω, viit. ἀπερῶ,
aor. 2, ἀπειπον, interzic. || La
med., renunț.

ἀπάγω, viit. — ἄξω, aor. 2,
ἀπήγαγον, duc, conduc.

ἀπαίδευτος, — ον, adj., ne-
instruit, neînvațat.

ἀπαιτέω-ῶ, viit. — ἦσω, cer,
pretind.

ἀπανθέω-ῶ, viit. — ἦσω,
pierd floarea, mă ofilese.

ἄπας, — ασα, — αν, adj., tot,
orî-care.

ἄπειμι (v. εἶμι), plec, mă duc.

ἀπεραντολογία, — ας (ἡ),
vorbă lungă, flecărie.

ἀπέρχομαι (v. ἔρχομαι),
plec.

ἀπιστέω-ῶ, viit. — ἦσω, nu
cred, n-am încredere.

ἀπὸ, prep. cu genet., de, de
de la, du, ă.

ἀποβάθρα, — ας (ἡ), punte.

ἀποβάλλω, viit. — βαλῶ, aor.
2, — ἐβαλον, perf. — βέβληκα, a-
runc, pierd.

ἀποβλέπω, viit. — ἐφω, pri-
vesc.

ἀπόγεια, — ων (τά), odgon
(de corabie).

ἀποδειλιάω-ῶ, viit. — ἄσω,
mă tem, perd curajul.

ἀποδίδωμι (v. δίδωμι), daŭ
îndărăt, înapoiez, plătesc.

ἀποδύω, viit. — ὴσω, des-
brac; || aor. 2, ἀπέδυν are sens
mediŭ, m-am desbrăcat.

ἀποθνήσκω (v. θνήσκω), mor.
 ἀποκαλέω-ῶ (v. καλέω), chiem.
 ἀποκείρω, viit. — κερῶ, aor. — ἐκείρα, tund.
 ἀποκερδαίνω viit. — ανῶ, aor. — ανα, cāstig, trag folos.
 ἀποκλείω, viit. — εἶσω, las de-o-parte, exclud.
 ἀποκόπτω, viit. — κόψω, taiū.
 ἀποκρίνομαι, viit. — νοῦμαι, aor. — νάμην, răspund.
 ἀπολαμβάνω (v. λαμβάνω), capēt, trag folos.
 ἀπολείπω, viit. — λείψω, aor. 2, ἀπέλιπον, perf. 2, ἀπολέλοιπα, las, părăsesc.
 ἀπόλλυμι, viit. — ολέσω, perf. — ολώλεκα, distrug; || perf. 2, ἀπόλωλα are sens de pres. pier, mor.
 ἀποπνίγω, viit. — ἴξω, aor. 2, pas. ἀπεπνίγην, sugrum, înec, (stringënd de gît).
 ἀπορία, — ας (ῆ), lipsă, să-răcie.
 ἄπορος, — ον, adj., incurcat, greū.
 ἀπορρίπτω, viit. — ἴψω, arunc.
 ἀποτείνω, viit. — τενω, aor. — εἶνα, întind, prelungesc.
 ἀποτίθημι (v. τίθημι), pun de o parte, las.

ἀποφέρω (v. φέρω), duc, port cu mine.
 ἀπράγμων, — ον, adj., liniștit, fără grijă, fără încercătură.
 ἀπραγιμονέστερος, — α, — ον, compar. d. l. ἀπράγμων.
 ἄρα, conj. decl.
 ἀργός, — ον, adj. trîndav, leneș.
 ἀργύριον, — ου (τὸ), ban (de argint).
 ἀριθμέω-ῶ, viit. — ἴσω, număr, socotesc.
 ἀριστεύω, viit. — εύσω, mă disting.
 ἀρτίως, adv., de curînd.
 ἀρύω, viit. — ὑσω, scot apă.
 ἀρχαῖος, — α, — ον, adj., vechiū.
 ἄσημος, — ον, adj., nein-sēmnat, comun, de rînd.
 ἀσθενέω-ῶ, viit. — ἴσω, sunt bolnav.
 ἄσμενος, — η, — ον, adj., multumit.
 ἀστεῖος, — α, — ον, adj. glumeț, de ris.
 ἀσφαλῆς, — ἔς, adj., sigur.
 ἄταρ, conj., dar.
 ἄτεκνος, — ον, fără copii.
 ἀτελής, — ἔς, adj., neisprăvit, necomplet.
 ἄτοπος, — ον, adj., nepotrivit, absurd.
 ἄτρεπτος, — ον, adj., statornic, curajos.

αὖθις, adv., din nou.

αὖριον, adv., mâine.

αὐτίκα, adv., îndată, în
curând.

αὐτὸς, — ἡ, — ὁ, pron. și
adj., el, el însuși; || ὁ αὐτὸς,
ἡ αὐτή, același, aceeași.

αὐτοῦ, v. ἑαυτοῦ.

αὐχέω-ῶ, viit. — ἦσω, mă
laud.

ἀφαιρέω-ῶ (v. ἀναίρω), iaș,
răpesc; || lipsesc pe cine-va de
ceva.

ἀφάρμακτος, — ον, adj.,
fără otravă.

ἄφθονος, — ον, adj., mult,
abundent.

ἀφίημι, viit. ἀφήσω, aor. 1,
ἀφήκα, aor. 2, ἄφην, perf.
ἀφεῖκα, las liber, dau drumul.

ἀφικνέομαι-οῦμαι, viit. ἀ-
φίξομαι, aor. 2, — ἰκόμην, perf.
— ἔγμαι, sosesc, ajung.

ἀφίστημι (v. ἔστημι), depăr-
tez; || aor. 2, și perf. aș sens
mediu, mă depărtez, mă des-
part.

ἄφρων, adv. de-odată, pe
neasteptate.

Ἀχαιὸς, — ἄ, — ὄν, adj., A-
chaian, locuitor al Achaiei; ||
prin extensiune, Grec.

ἄχθομαι, viit. ἀχθεσθήσομαι,
aor. ἤχθεσθην, imi pare rău.

Ἀχιλλεύς, — ἔως (ὅ), A-
chille, fiul lui Peleu și al
Thetidei, cel mai viteaz dintre

eroii Greci adunați la asediul
Troiei; minia lui Achille for-
mează subiectul Iliadei lui
Homer.

B.

βαβαῖ, interj. oh!

βαβύς, — εἶτα, — ὄ, adj., des.

βάκτρον, — ον (τό), toiag

βαρβαρισμός, — οῦ (ὅ), bar-
barism, cuvânt sau expresiune
barbară.

βάρβαρος, — ον (ὅ), străin.

βαρέω-ῶ, viit. — ἦσω, in-
cerc, îngreuiez.

βάρος, — ερος-ους (τό), po-
vară, greutate.

βαρύνω, viit. — ονῶ, ingre-
uiez, încerc, atirn greu.

βαρύς, — εἶτα, — ὄ, adj., greu.

βεβαίως, adv., sigur.

βίος, — ον (ὅ), viață.

βιόω-ῶ, viit. — ὄσω, aor.
2, ἐβίων, trăiesc.

βλέπω, viit. — ψω, ved.

βλοσυρός, — ρά, — ρόν, adj.,
crunt la chip.

βοάω-ῶ, viit. βοήσομαι, strig.

Βοιωτία, — ας (ἡ), Beotia
o provincie a Helladei.

βόσκομαι, mă hrănesc cu
nădejdea.

βουλεύω, viit. — εῶσω, plă-
nuiesc; || la med. același sens.

βούλομαι, — ει, viit. — ἦσο-
μαι, voiesc.

βοῦς, βοός (ὁ), boŭ.

βραδύς, — εἶα, — ὕ, adj.,
incet.

βρενθύομαι, viit. — ὕσομαι,
mē fudulesc, privesc cu dispreț.

βρέφος, — εος - ους (τὸ),
prune.

βρέχω, viit. — ἔξω, ud.

Γ.

γάρ, conj., căci, într'adevăr.

γαστήρ, — τέρος (ἦ), pân-
tece.

γέ, conj., cel puțin ; || de
sigur.

γελᾶω-ῶ, viit. — ἄσομαι,
aor. — ἔλασα, rid.

γελοῖος, — α, ον, adj., ri-
dicol, caraghios.

γελοῖως, adv., in mod. ri-
dicol.

Γελῶς, — φου (ὁ), Ge-
lean, locuitor, din Gela, un o-
raș pe coasta Siciliei.

γέλως, — ωτος (ὁ), ris.

γεννάδας, — ου (ὁ), nobil.

γενναῖος, — α, — ον, adj.,
brav, curagios, nobil.

γένος, — εος-ους (τὸ), neam.

γέρων, — οντος (ὁ) bătrîn.

γῆ, — ἧς (ἦ), pămînt.

γῆρας, — ατος-αος-ως (τὸ),
bătrînețe.

γηράσκω, viit. — γηράσομαι,
imbătrînesc.

γίγνομαι și γίνομαι, viit.

γενήσομαι, aor. 2, ἐγενόμην,
perf. 1, γεγέννημαι, perf. 2,
γέγονα, mē fac, devin, mē in-
têmplu, sunt.

γινώσκω și γινώκω, viit.
γνώσομαι, aor. 1, ἔγνωσα, aor.
2, ἔγνω, cunosc.

γίνομαι, v. γίγνομαι.

γινώσκω, v. γινώσκω.

γόης, — ητος (ὁ), șarlatan.

γοητεία, — ας (ἦ), șarla-
tanie.

γοῦν, conj. doar ; || decî.

γραῦς, — γραῖς (ἦ), babă.

γυμνός, — ἦ, — ὄν, adj. gol.

γυνή, — αικὸς (ἦ), femée.

γυψ, — υπὸς (ὁ), vultur.

Δ.

δαί, conj., decî.

δάκνω, viit. δῆξομαι, aor.

2 ἔδακον, mușc.

δακρύω, viit. — ὕσω, pling

δάκτυλος, — ου (ὁ), deget.

Δαμασίας, — ου (ὁ). n. pr.,

Damasias.

Δάμνιππος, — ου (ὁ), n. pr.

Damnîp.

Δαμῶξενος, — ου (ὁ), n, pr.

Damoxen.

Δάμων, — ωνος (ὁ), n. pr.

Damon.

δὲ, conj., dar ; || opus lui
mên, pe de altă parte.

δέδια, mē tem ; v. δεῖδω.

δεῖ, impers., viit. δεήσει, aor.

ἔδεησε, imperf. ἔδει, trebue.

δεῖδω, viit. δείσω, perf. 1
δέδοικα, perf. 2 δέδια, (cu sens
de pres.), mă tem.

δείκνυμι, viit. δείξω, aor.
ἔδειξα, arăt.

Δείνιας, — ου (ὄ), n. pr.,
Dinias.

δεινός, — ἡ, — ὄν, adj., teri-
bil, reŭ; || τὸ δεινόν, subst., ne-
norocire.

δειπνέω-ῶ, viit. — ἦσω, ci-
nez.

δειπνον, — ου (τὸ), cină.

δέλεαρ, — έατος (τὸ), mo-
meală.

δεξιός, — ἄ, — ὄν, adj., drept
(despre mină), cel ce se află
la dreapta.

δέομαι, viit. δεήσομαι, am
nevoie de ceva.

δέον, — οντος, partic. d. 1.
δεῖ, ceia-ce trebue.

δέρμα, — ατος (τὸ), piele.

δέχομαι, viit. — ξομαι, prii-
nesc.

δῆ, adv., de sigur.

δῆθεν, adv., ca și când, în
aparență.

δηρόω-ῶ, — ὴσω, stîrlesc.

δηλονότι, adv., evident, fără
ndoială.

δηλος, — ον, adj., clar, lă-
murit.

διά, prepos. cu 2 casuri;
cu genet. prin, cu mijlocul; ||
cu acus. pentru, din cauza.

Δία, acus. d. 1. Ζεός

διαβαίνω, viit. — βήσομαι,
aor. 2 διέβην, perf. διαβέβηκα,
îmblu, trec.

διαβουκολέω-ῶ, viit. — ἦσω,
hrănesc pe cine-va cu speranțe
goale, cu promisiuni.

διαγιγνώσκω (v. γιγνώσκω),
examinez, trec în revistă, re-
cunosc.

διάδημα, — ατος (τὸ), dia-
demă.

διαθήκη, — ης. (ῆ), testa-
ment.

διαιρέω-ῶ (v. ἀναιρέω), im-
part.

διακρίνω, viit. — νῶ, aor. —
ινα, deosebesc, disting.

διαλανθάνω (v. λανθάνω),
scap din vedere.

διαλύω, viit. — ὴσω, despice,
desfac.

διαμέλλω, viit. — μελλήσω,
întîrzi.

διαπορθμεύω, viit. — εῦσω,
trec pe cine-va peste o apă.

διαρρέω, viit. — ρεύσομαι,
aor. διέρρευσα, curg, mă scurg;
|| las să intre apă prfntre cră-
pături.

διάταξις, — εως (ῆ), orin-
duire.

διατάσσω, sau — ττω, viit.
— τάξω, orînduesc, stabilesc,
ordon.

διαφέρω (v. φέρω), mă deo-
sebesc.

διάφορος, — ον, adj., deosebit.

διδάσκω, viit. — δάξω, invēt (pe altul, doceo).

δίδωμι, viit. — δώσω, aor. 1 ἔδωκα, aor. 2, ἔδων, perf. δέδωκα, daŭ.

διέξειμι, imperf. διεξήειν, declam, pronunț un discurs.

διηγέομαι-οὔμαι (v. ἡγέομαι), povestesc.

δικάζω, viit. — άσω, judec.

δικαίος, — α, — ον, adj., drept.

δικαστήριον, — ου (τὸ), tribunal.

δικαστής, — οῦ (ὁ), judecător.

Διογένης, — εος-ους (ὁ), Diogene, un renumit filosof *cinic*; în toată viața lui a desprețuit și și-a bătut joc de bunurile omenești, trăind într'un mod foarte simplu, dormind într'un butoiu; din această cauză a fost poreclit ὁ κύων, câinele, întocmai ca și Menip.

Διόφαντος, — ου (ὁ), n. pr., Diofant.

δίς, num., de două ori.

διψάω-ῶ, viit. — ήσω, mi-e sete.

δίψος, — εος-ους (τὸ), sete.

δοκέω-ῶ, viit. δόξω, aor.

ἔδοξα, perf. δέδογμαi, par.

δόξα, — ης (ἡ), glorie.

δοξάζω, viit. — άσω, cred, presupun.

δορυφορέω-ῶ, viit. — ήσω, ajut, servesc.

δραχμή, — ης (ἡ), drachmă, o monedă în valoare de vre-o 98 de bani.

δύναμαι, viit. — ήσομαι, aor. pas. ἐδυνήθην, pot.

δύο și δύο, num. doi, două.

E.

ἑαυτοῦ, — ης. — οῦ, pron. refl. fără nomin.; al lui însuși.

ἔάω-ῶ, viit. — άσω, las, permit.

ἐγγράφω, viit. — ψω, înscriu.

ἐγὼ, gen. ἐμοῦ și μου, pron. pers., eu.

ἔθειλόςιος, — ον, adj., volnic, de bună voie.

ἔθέλω, viit. — λήσω, voesc.

εἰ, conj. dacă.

εἶεν, interj., fie.

εἰκότως, adv. cu drept cuvânt.

εἰληθερέω-ῶ, mă pălesc la soare.

εἶμι, viit. ἔσομαι, sunt.

εἶμι, cu sens de pres. și de viit., merg.

εἶναι, inf. d. l. εἶμι.

εἰρήνη, — ης (ἡ), pace.

εἶρομαι, neusitat la pres.; aor. 2 εἶρόμην, întreb.

εἰς sau ἔς, prep. cu acus., in, spre, către.
 εἷς, μία, ἓν, num., un, una.
 εἰσέρχομαι (v. ἔρχομαι), intru.
 εἴσω, adv. înăuntru.
 εἶτα, adv., în urmă.
 εἶς și εἶς (în fața unei vocale), prepos. cu genet., din, de la, în urma, după.
 ἕκαστος, — η, — ον, adj., fie-care.
 Ἑκάτη, — ης (ῆ), Hecate, o zeiță cu multe atribuțiuni : purtătoare de foc și de lumină, zeița nașterilor, a farmecelor; dar în special era personificarea lunii, de aceea, se făceau foarte multe sacrificii la lună nouă și plină; i se ofereau mâncări, plăcinte cu mere, brinză, ouă, într'un cuvânt, ceia ce purta numele de θεῖπνον Ἑκάτης, adică *cina Hecatei*.
 ἐκεῖ, adv., acolo.
 ἐκεῖνος, — η, — ο, pron., acela, ceia.
 ἐκκλησία, — ας (ῆ), adunarea poporului.
 ἐκλύω, viit.—ύσω, slăbesc, moleșesc.
 ἐκτάδην, adv., în lung.
 ἐκὼν, — οὔσα. — ὄν, adj., de bună voe, voluntar.
 ἐλάχιστος, — η, — ον, adj., (v. μικρός), cel mai mic; || τὸ ἐλάχιστον, cel puțin.

ἔλεγχος, — ον (ός), probă.
 Ἐλένη, — ης (ῆ), Elena, fiica lui Jupiter și a Ledei, nevasta lui Menelau, regele Spartei; a fugit cu Paris, fiul regelui Trojei, și asta a fost pricina renumitului război troian.
 ἐλευθερία, — ας (ῆ), libertate.
 ἐλεύθερος, — α — ον, adj., liber.
 Ἑλλάς, — άδος (ῆ) Ellada, Grecia.
 ἐλλέβορος, — ον (ός), spinz.
 Ἕλλην, — ηνος (ός) Grec.
 ἐμβαίνω (v. διαβαίνω), intru.
 ἐμβάλλω (v. ἀποβάλλω), torn, vârs.
 ἐμπίπλημι, viit.—ἐμπλήσω, aor. ἐνέπλησα, satur.
 ἐμφαίνω (v. φαίνω), arăt, fac să pară.
 ἔμψυχος, — ον, adj., viu, însuflețit.
 ἐν, prep. cu dat., în.
 ἐναντιος, — α, — ον, adj., contrar, opus.
 ἔνδεια, — ας (ῆ), lipsă, trebuință.
 ἐνδοθεν, adv., din năuntru.
 ἐνεμι, (v. εἰμι), sunt înăuntru; || ἐνεστι e posibil, e permis.
 ἐνεκα, adv., din pricina, pentru.
 ἐνενήκοντα, num., nouă-zeci

ἐνεσθίω, aor. 2 ἐνέφαγον, mâinic.
 ἐνθα, adv., acolo, unde.
 ἐνθάδε, adv., aici, incoace.
 ἐνιοι, — αι, — α, adj., uniĭ, unele.
 ἐνίοτε, adv., une-orî.
 ἐννοια, — ας (ή), ginĭ, in-
 țeles.
 ἐνοπλος, — ον, adj., inar-
 mat.
 ἐνοχλέω-ῶ, viit. — ήσω, supër.
 ἐνταῦθα, adv., aici.
 ἐνταφίον, — ου (τό), podoabă
 de imormintare.
 ἐντεκνος, — ον, adj., care
 are copiĭ.
 ἐντέλλω, viit. — τελῶ, aor.
 ἐντέιλα, perf. ἐντέταλλα, re-
 comand, daŭ o însărcinare; ||
 la med. același sens.
 ἐντεῦθεν, adv., de aici.
 ἐντροφάω-ῶ, viit. — ήσω, a
 petrece pe seama cui-va.
 ἔξ, v. ἐκ.
 ἔξαπατάω-ῶ, viit. — ήσω,
 înșel.
 ἔξάρχω, viit. — ξω, incep,
 daŭ semnalul.
 ἔξευρίσκω, (v. εὐρίσκω), gă-
 sesc, nascocesc.
 ἔξῆς, adv., in rënd.
 ἔξοιδέω-ῶ, viit. — ήσω, mē
 imflu.
 ἔξοινεῖδίζω, viit. — ίσω, in-
 sult.

ἔξω, adv., afară.
 ἔοικα, perf. de la un verb.
 neusitat εἶκω; plusq. p. ἐφίκειν,
 par, seamăn.
 ἐπάδω, viit — άσομαι, cint.
 ἐπαινέω-ῶ, viit. — έσω,
 laud.
 ἐπαίρω, viit. ἐπαρῶ, aor.
 ἐπῆρα, perf. ἐπήρα, ridic,
 înalt.
 ἐπεὶ, conj., cind, după ce;
 || de oare ce.
 ἐπειδάν, conj., după ce, in-
 dată ce.
 ἐπειδῆ, conj., de oare-ce.
 ἐπειπερ, conj., de oare-ce.
 ἐπεπλίζω, viit. — ίσω, hră-
 nesc pe cine-va cu speranțe.
 ἐπέραστος, — ον, adj., dră-
 gruț, frumos.
 ἐπί, prepos. cu 3 casurĭ;
 || cu genet., pe; || cu dat., a-
 proape de, peste, pentru, în
 vederea; || cu acus., citre, spre.
 ἐπιβαίνω, (v. διαβαίνω), mē
 urc
 ἐπιβάτης, — ον (ός), călător,
 pasager.
 ἐπιβουλεύω, viit. — εῦσω,
 întind curse.
 ἐπιγελάω-ῶ, viit. — άσω,
 rid, imĭ bat joc de cine-va.
 ἐπιγραφῆ, — ης (ή), in-
 scriptie.
 ἐπιδημέω-ῶ, viit. — ήσω,
 merg într'o țară oare-care.
 ἐπιδίδωμι, (v. δίδωμι), dăru-

εἰς sau ἔς, prep. cu acus.,
în, spre, către.

εἷς, μία, ἓν, num., un, una.

εἰσέρχομαι (v. ἔρχομαι), in-
tru.

εἴσω, adv. înăuntru.

εἶτα, adv., în urmă.

ἐκ și ἐξ (în fața unei vo-
cale), prepos. cu genet., din,
de la, în urma, după.

ἐκαστος, — η, — ον, adj.,
fie-care.

Ἐκάτη, — ης (ῆ), Hecate,
o zeiță cu multe atribuțiuni :
purtaătoare de foc și de lumină,
zeița nașterilor, a farmecelor;
dar în special era personifica-
rea lunii, de aceea, se făceau
foarte multe sacrificii la lună
nouă și plină ; i se ofereau
mîncări, plăcinte cu mere,
brinză, ouă, într'un cuvînt,
ceia ce purta numele de δεῖπ-
νον Ἐκάτης, adică *cina Hecatei*.

ἐκεῖ, adv., acolo.

ἐκεῖνος, — η, — ο, pron.,
cela, ceia.

ἐκκλησία, — ας (ῆ), adu-
narea poporului.

ἐκλύω, viit.—ύσω, slăbesc,
moleșesc.

ἐκτάδην, adv., în lung.

ἐκὼν, — οὔσα.—όν, adj., de
bună voe, voluntar.

ἐλάχιστος, — η, — ον, adj.,
(v. μικρός), cel mai mic ; || τὸ
ἐλάχιστον, cel puțin.

ἔλεγχος, — ον (ό), probă.

Ἐλένη, — ης (ῆ), Elena,
fica lui Jupiter și a Ledei,
nevasta lui Menelau, regele
Spartei. a fugit cu Paris, fiul
regelui Trojei, și asta a fost
pricina renumitului război
troian.

ἐλευθερία, — ας (ῆ), liber-
tate.

ἐλεύθερος, — α — ον, adj.,
liber.

Ἐλλάς, — άδος (ῆ) Ellada,
Grecia.

ἐλλέβορος, — ον (ό), spînz.

Ἐλλην, — ηνος (ό) Grec.

ἐμβαίνω (v. διαβαίνω), intru.

ἐμβάλλω (v. ἀποβάλλω),
torn, vîrs.

ἐμπίπλημι, viit.—ἐμπλήσω,
aor. ἐπέπλησα, satur.

ἐμφαίνω (v. φαίνω), arăt,
fac să pară.

ἐμψυχος, — ον, adj., viu,
însufletit.

ἐν, prep. cu dat., în.

ἐνάντιος, — α, — ον, adj.,
contrar, opus.

ἐνδεια, — ας (ῆ), lipsă, tre-
buintă.

ἐνδοθεν, adv., din năuntru.

ἐνεμι, (v. εἰμι), sunt înăun-
tru ; || ἐνεστι e posibil, e per-
mis.

ἐνεκα, adv., din pricina,
pentru.

ἐνενήκοντα, num., nouă-zeci

ἐνεσθίω, aor. 2 ἐνέφαγον,
măninc.

ἐνθα, adv., acolo, unde.

ἐνθάδε, adv., aici, incoace.

ἐνιοι, — αι, — α, adj., uniți,
unele.

ἐνίοτε, adv., une-orî.

ἐννοια, — ας (ῆ), ginđ, in-
teles.

ἐνοπλος, — ον, adj., inar-
mat.

ἐνοχλέω-ῶ, viit. — ἦσω,
supăr.

ἐνταῦθα, adv., aici.

ἐνταφίον, — ον (τό), podoabă
de imormintare.

ἐντεκνος, — ον, adj., care
are copii.

ἐντέλλω, vitt. — τελῶ, aor.

ἐντέιλα, perf. ἐντέταλλα, re-
comand, daŭ o însărcinare ; ||
la med. același sens.

ἐντεῦθεν, adv., de aici.

ἐντρυφάω-ῶ, viit. — ἦσω, a
petrece pe seama cui-va.

ἐξ, v. ἐκ.

ἐξαπατάω-ῶ, viit. — ἦσω,
înșel.

ἐξάρχω, viit. — ξω, incep,
daŭ semnalul.

ἐξευρίσκω, (v. εὐρίσκω), gă-
sesc, nascocesc.

ἐξῆς, adv., în rënd.

ἐξοιδέω-ῶ, viit. — ἦσω, mă
imflu.

ἐξονειδίζω, viit. — ἴσω, in-
sult.

ἔξω, adv., afară.

ἔοικα, perf. de la un verb.
neusitat εἶκω ; plusq. p. ἐφικειν,
par, seamăn.

ἐπάδω, viit. — ἄσομαι, cint.

ἐπαινέω-ῶ, viit. — ἔσω,
laud.

ἐπαίρω, viit. ἐπαρῶ, aor.

ἐπήρα, perf. ἐπήρκα, ridic,
înalt.

ἐπεὶ, conj., cînd, după ce ;
|| de oare ce.

ἐπειδάν, conj., după ce, in-
dată ce.

ἐπειδῆ, conj., de oare-ce.

ἐπείπερ, conj., de oare-ce.

ἐπελπίζω, viit. — ἴσω, hră-
nesc pe cine-va cu speranțe.

ἐπέραστος, — ον, adj., dră-
gruț, frumos.

ἐπί, prepos. cu 3 casurî ;
|| cu genet., pe ; || cu dat., a-

proape de, peste, pentru, în
vederea ; || cu acus., cître, spre.

ἐπιβαίνω, (v. διαβαίνω), mă
urc

ἐπιβάτης, — ον (ός), călător,
pasager.

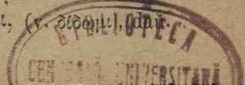
ἐπιβουλεύω, viit. — εῶσω,
întind curse.

ἐπιγελάω-ῶ, viit. — ἄσω,
rid, imi bat joc de cine-va.

ἐπιγραφῆ, — ῆς (ῆ), in-
scriptie.

ἐπιδημέω-ῶ, viit. — ἦσω,
merg într'o țară oare-care.

ἐπιδίδωμι, (v. δίδωμι), dăru-

ἐπεικῶς, adv., destul de.
 ἐπιθυμέω-ῶ, viit. — ἦσω, doresc.
 ἐπίσκοπος, —ου (ῆ), tăietóre.
 ἐπικύπτω, viit. — ὄψω, mẽ plec, plec capul.
 ἐπιλέγω, viit. — λέξω, aleg.
 ἐπιμετρέω-ῶ, viit. — ἦσω, mẽsor maĩ mult, adaog.
 ἐπινοέω-ῶ, viit. — ἦσω, născocesc, inchipnesc.
 ἐπιπίπτω (v. πίπτω), cad peste cineva.
 ἐπιπλα, —ων (τά), bagaj, mobile.
 ἐπιπλάσσω, și—ττω, viit. — ἄσω, dreg, repar.
 ἐπιπτυχῆ, —ῆς (ῆ), alipire.
 ἐπισκοπέω-ῶ, viit. — ἦσω, privesc, examinez, observ.
 ἐπισκῶπτω, viit. — ψω, iaũ in rîs.
 ἐπίσταμαι, —σαι, —ται, viit. — στήσομαι, știũ, mẽ pricep
 ἐπιταράσσω și — ττω, viit. ἄξω, turbur, neliniștesc.
 ἐπιτάσσω și — ττω, viit. — ἄξω, poruncesc.
 ἐπιτάφιος, —ον, adj., funebru.
 ἐπιτήδειος, —ον, adj., potrivit, propriũ.
 ἐπιτιμάω-ῶ, viit. — ἦσω, reproșez.
 ἐπίτομος, —ον, adj. scurt.
 ἐπιφέρω (v. φέρω), aduc, adaog.

ἐπιχαίνω, viit. — χανοῦμαι, perf. 2 — κέχηνα, casc gura, admir, doresc.
 ἐπόμνυμι, viit. ἐπομοῦμαι, aor. ἐπόμοσα, mẽ jur.
 ἑπτὰ, numer. șapte.
 ἔραστῆς, — οῦ (ὅ), iubitor.
 ἔράω-ῶ, viit. — ἄσω, in-drăgesc, iubesc.
 ἐργάζομαι, imperf. εἰργάζομην, viit. — σομαι, lucrez, fac.
 ἔρίζω, viit. — ἴσω, mẽ cert, disput.
 ἔρις, —ιδος (ῆ), ceartă, gust de ceartă.
 Ἐρμῆς, — οῦ (ὅ), Hermes, un zeũ; corespunde cu Mercur al Romanilor; avea diferite atribuțiuni; cea maĩ principală era de a fi crainicul zeilor, de aceia e reprezentat ca avënd aripĩ la picioare și un toiag de cãlãtor în mină; maĩ era zeul comerțuluĩ; tot el însoția până-n infern sufletele morților, de unde i s-a dat și numele de ψυχοπομπὸς (ψυχῆ, suflet, πέμπω, trimit); în fine era și ocrotitorul luptelor și exercițiilor gimnastice.
 Ἐρμόλαος, —ου (ὅ), n. pr., Hermelaus.
 ἔρομαι, viit. ἐρήσομαι, in-treb.
 ἔρρωμένος, —η, —ον, part. perf. pas. d. l. ῥώννυμι, sănãtos.
 ἐρύθημα, —ατος (τὸ), roșetã.

ἔρχομαι, viit. ἐλεύσομαι, aor.
 2 ἦλθον, perf. 2, ἐλήλυθα, vin,
 sosesc.
 ἔρωσ, —ωτος (ὁ), iubire.
 ἐρωτάω-ῶ, viit. —ήσω, in-
 treb.
 ἐρώτησις, —εως (ἡ), între-
 bare.
 ἔς, prep., v. εἰς.
 ἐσερπύζω, viit. —ύσω, intru
 tiriș, pe bîncl.
 ἐσέρχομαι, v. εἰσέρχομαι.
 ἐσπέμπω, viit. —ψω, trimit,
 daũ.
 ἐσποιέω-ῶ, viit. —ήσω, mē
 indes, mē ingrămădese.
 ἑταῖρος, —ου (ὁ), prieten.
 ἕτερος, —α, —ον, adj., altul,
 unul din doi.
 ἔτι, adv., încă.
 ἔτοιμος, —η, —ον, adj., gata.
 ἔτος, —εος-ους (τό), an.
 εὖ, adv., bine
 εὖγε, interj., bravo, foarte
 bine
 εὖζωνος, —ος, adj, ușor
 îmbrăcat.
 εὖθρυπτος, —ον, adj., fragil,
 ușor de spart.
 εὐθύνω, viit —υνῶ, îndrep-
 tez, conduc.
 Εὐκράτης, —ους (ὁ), n pr.,
 Eucrate.
 εὐμορφος, —ον, adj, fru-
 mos.
 εὐπλοέω-ῶ, viit. —ήσω, fac
 drum bun pe mare.

εὐρίσκω, viit. εὕρησω, aor.
 2 εὕρον și ἤυρον, găsește.
 εὕτονος, —ον, adj., tare,
 viguros.
 εὕφορος, —ον, adj., ușor de
 purtat.
 εὕχομαι, viit. εὕξομαι, rog,
 mē rog de cineva.
 ἐφεξῆς, adv., îndată.
 ἐφεστρίς, —ιδος (ἡ), mantie.
 ἐπίστημι (v ἵστημι), asist.
 ἔχω, impe:f. εἶχον, viit.
 ἔξω, aor. 2 ἔσχον, perf. ἔσχηκα,
 am, posed.
 ἔως, adv., până la.

Z.

ζάω-ῶ, viit. —ήσω, trăesc.
 Ζεὺς, gen. Διός, dat.* Δι, acus.
 Δία, voc. Ζεῦ, Jupiter, fiul lui
 Cronos și al Rheeli, divinitatea
 supremă a Grecilor, părintele
 zeilor și al oamenilor.
 ζηλόω-ῶ, viit. —ώσω, riva-
 lizez iaũ drept pildă, imitez.
 Ζηνόφαντος, —ου (ὁ), n. pr.
 Zenofant.
 ζόφος, —ου (ὁ), întuneric,
 besnă.
 ζώη, —ῆς (ἡ), viață.
 ζωρὸς, —ά, —ον, adj., cu-
 rat, neamestecat.

H.

ἦ, conj., sau ; || după un
 compar., de cât.

ἡγγέομαι-οὔμαι, viit. — ἡσομαι perf. ἡγγήμαι, cred, consider.

ἡδῆ, adv., deja, acum.

ἡδονή, — ἡς (ῆ), plăcere, voluptate.

ἡδυπάθεια, — ας (ῆ), plăcere, desfriū,

ἡδύς, — εἶα, ὀ, adj., compar. ἡδιών, — ον, superl. ἡδιστος, — η, — ον, plăcut, dulce.

ἡκω, viit. — ξω, viū sosesc; presentul are de ordinar sens de perfect, *am venit*.

ἡλικία, — ας (ῆ), vîrstă.

ἡλίχος, — η, — ον, adj., cit de mare, cit de mult.

ἡλος, — ου (ὀ), cuiū.

ἡμίτομον, — ου (τὸ), jumătate.

ἦν, conj., dacă.

ἦπερ, conj., de cit.

ἦρως, — ωος (ὀ), erou, emizeū.

ἦσυχία, — ας (ῆ), liniște.

ἦών, — ὀνος (ῆ), tĕrm.

Θ.

θάνατος, — ου (ὀ), moarte.

θάπτω, viit. — θάψω, aor.

2 ἔταπον, perf. τέταπα, îngrop.

θαρρέω-ῶ, viit. — ἦσω, am curaj, am răbdare, rahd.

θαυμάζω, viit. — ἄσομαι, admir.

θεατής, — οῦ (ὀ), spectator.

θεῖος, — α, — ον, adj., divin dumnezeesc.

θέμις, — ιδος (ῆ), drept, lege.

θεός, — οῦ (ὀ), zeū.

θεραπεία, — ας (ῆ), îngrijire, serviciū, lingușire.

θεραπεύω, viit. — εὔσω, îngrijesc. servesc, lingușesc.

θέριμος, — ου (ὀ) lupin, o legumă.

Θερσίτης, — ου (ὀ), n. pr., Thersite, cel mai urit dintre toți Grecii, care se adunase la Troja: șchiop, ghebos, șasiū și gură rea; cel puțin, așa ni-l descrie Omer.

Θέτις, — ιδος (ῆ), Thetis, o zeiță marină; după legendă, a fost nevasta lui Peleu, deci mama lui Achille.

θηράω-ῶ, viit. — ἄσω, vinez.

θησαυρός, — οῦ (ὀ), comoară.

θνήσκω, viit. θανοῦμαι, aor

2 ἔθανον, perf. τέθνηκα mor.

θρήνος, — ου (ὀ), bocet, cântec de jale.

θρίξ, τριχός (ῆ), fir de păr, păr.

θύω, viit. — ὕσω, sacrific.

I.

ἰδοῦ, inter. iată, uite.

ἱκανός, ῆ, ὀν, adj., destul, indestulător; || capabil, în stare.

ἱκανῶς, adv., destul, de ajuns.

Ἴλιον, -- ου (τό), n. pr.,
Ilion, Troja.

ἱμάτιον, — ου (τό), haină,
manta.

ἴνα, conj., pentru ca.

Ἰξίων, — ωνος (ὅ), n. pr.,
Ixion; era renumit pentru pe-
deapsa pe care i-a aplicat-o
Jupiter: l-a legat de o roată
de foc, care se învîrtia mereu,
și i-a dat drumul prin aer.

Ἰόλεως, — ω (ὅ), n. pr.,
Ioleus, tovarășul nedespărțit al
lui Hercul, pe care l-a ajutat
în diferite întreprinderi. Zeii
i-au acordat o a doua tinerețe,
ca se apere Attica de dușmani.

ἴσοστάσιος — ον, adj., egal,
de o-potrivă.

ἴσοτιμία, — ας (ῆ) egalitate.

ἴστημι, viit. στήσω, aor. 1
ἔστησα, așez, pun (în picioare);
|| aor. 2 ἔστην, perf. ἔστηκα,
aș sens intransitiv, staș (în
picioare).

ἰστίον, — ου (τό), pînză (de
corabie).

ἰσχυρός, — ἄ, — ὄν, adj.,
tare, puternic.

K.

καθάπερ, conj., precum.

κάθαρμα, — ατος (τό), mur-
dărie; || om murdar, ticălos.

καθάρσιον, — ου (τό), jertfă
de espiațiune.

καθέζομαι, viit. — εδοῦμαι,
șed.

καθίγημι, viit. καθήσω, aor.
1 καθήκα, trimit în jos; || la
med., las să crească.

καθίστημι, viit. καταστήσω,
(v. ἕστημι), fixezi, stabilești, a-
șezi; || mă fac.

καί, conj., și.

καινός, — ῆ, — ὄν, adj., nou.

καίτοι, conj., deși.

κακός, — ῆ, — ὄν, adj., comp.

κακίων, — ον, superl. κάκιστος, —
η, — ον, rău, netrebnic.

καλέω — ῶ, viit. — ἔσω, perf.

κέκληκα, chiem.

Καλλιδημιδης, — ου (ὅ),
n. pr., Callidemide.

κάλλος, — εος — ους (τό), fru-
musețe.

καλός, — ῆ, — ὄν, adj., comp.
καλλίων — ον, superl. κάλλιστος,
η, — ον, frumos, bun, instit.

καλώδιον, — ου (τό), frin-
ghiuță, sfoară.

καρτερός, — ἄ, — ὄν, adj.,
tare, voinic, puternic.

κατά, prepos. cu genet. și
cu acus.; || cu genet. pe, con-
tra; || cu acus. pe, în, în spre,
între; || cite, (sens distributiv).

καταβάλλω (v. ἀποβάλλω),
trînesc; || plătesc, cheltuiesc.

καταγελάω — ῶ, (v. γελάω),
rîd, imi bat joc de cineva.

καταδικάζω, viit. — ἄσω,
condamn.

καταδίκη, — ης (ή), condemnare, pedeasă.

καταδύω, viit. — δύσω, a-fund, scufund.

κατάδω, viit.—άσομαι, cânt în batjocură.

καταθρασύνομαι, viit. — νοῦμαι, mă prefac voinic, curajos.

κατακόπτω, viit. — κόψω, taiu în bucăți.

κατακύπτω, viit. — κύψω, mă plec.

καταλείπω (v. ἀπολείπω), las, părăsesc.

καταξίβομαι-οῦμαι, viit.—ωθήσομαι, am parte de ceva.

καταπέμπω, viit.—πέμψω, trimit (în jos).

καταπίνω, (v. πίνω), beau, înghit.

καταπλέω (v. πλέω), abordez, ajung.

κατάπλοος-ους, όου-ου (ό), drum pe mare.

κατάρατος,—ον, adj., blăstemat.

κατασοφίζω, viit. — ίσω, înșel.

κατασπάω, viit.—άσω, trag în jos.

κατατίθημι (v. τίθημι), pun jos, depun.

καταφρονέω-ῶ, viit.—νήσω, disprețuiesc.

κατέρχομαι, (v. έρχομαι), mă cobor, mă dau jos.

κατεσθίω, aor. 2 κατέφαγον, măninc mult.

κατηγορέω-ῶ, viit.—ήσω, acus, calomniez.

κατορύττω sau — σσω, viit. — ύξω, îngrop.

κεῖμαι, — σαι, -- ται, viit. κείσομαι stau culcat, zac.

κελεύω, viit.—εύσω, ordon, poruncesc, recomand.

κενοδοξία, — ας (ή), vanitate.

κέρας, — ατος și — ως (τό), corn (de animal).

Κέρβερος, — ου (ό), n. pr. Cerber, un câine monstru, cu trei capete, care sta de strajă la ușa infernului, ca să nu fugă vre-un mort.

κηρός, — οῦ (ό), ceară.

κήρυγμα, — ατος (τό), proclamațiune.

κινδυνεύω, viit. — εύσω, sunt în primejdie.

κίνδυνος, — ου (ό), primejdie.

κλάω, viit. κλάσομαι aor. έκλαυσα, plâng.

κληρονομία, — ας (ή) moștenire.

κληρονόμος, — ου (ό), moștenitor.

κληρος, — ου (ό), moștenire

Κνήμων, — ωνος (ό), n. pr., Cnemon.

κοίλος, — η, — ον, adj., gol, adinc.

κοινός, — ή, — όν adj., comun ; || τὸ κοινόν, lucru public.

κολάζω, viit. — άσω, pedep-
sesc, chinuesc.

κολακεία, — ας (ή), lingu-
șire.

κόλαξ, — ακος (ό), lingu-
șitor.

κόλασις, — εως (ή), pedear-
să, chin.

κόμη, — ης (ή), păr, coamă.

κομίζω, viit. — ίσω, aduc.

κόνις, — εως (ή) praf.

κόραξ, — ακος (ό), corb.

Κορίνθιος, — α, — ον, Co-
rintian.

Κόρινθος, — ου (ή) Corintul,
un oraș din Achaia.

κοῦφος, — η, — ον, adj., u-
șor, gol.

Κράνειον, — ου (τό), Cra-
neum, o pădurice de cyparoși
la Nord-Vestul orașului Co-
rint, unde mergea lumea să se
plimbe.

κρανίον, — ου (τό), craniu,
tidvă.

κρατέω-ω, viit. — ήσω, în-
trec, înving.

Κράτων, — ωνος (ό), n. pr.,
Crațon.

κραυγή, — ης (ή), strigăt.

κροκόδειλος, — ου (ό) cro-
codil.

Κροΐσος, — ου (ό), Cresus,
regele Ly.liei, renumit pentru
bogățiile sale.

κτημα, — ατος (τό), pro-
prietate, avere.

κυβερνήτης, — ου (ό). pilot,
conducătorul unei corăbii.

κύλιψ, — ικος (ή), cupă, pa-
har.

κύων, κυνός (ό), câine; ||
filosof cinic.

κωκύω, viit. — ύσω, plîng,
mă vaiet.

κώνειον, — ου (τό), cucută.

κώπη, — ης (ή), vislă.

Λ.

λάβραξ, — ακος (ό), lup de
mare, (un fel de pește).

Λακεδαιμόνιος, — α, — ον,
adj., Lacedemonian.

Λάκων — ωνος (ό), Lacede-
monian.

λαλέω-ω, viit. — ήσω, vor-
besc, flecăresc.

λαμβάνω, viit. λήφομαι, aor.
2 έλαβον, perf. έληφα, iaă,
priimesc.

Λάμπιχος, — ου (ό), n. pr.
Lampich.

λανθάνω, viit. λήσω, aor.
2 έλαθον, perf. έληθα, stău
ascuns, trec neobservat.

λάσιος, — ον, adj., përos.

Λεβαδεία, — ας (ή), Leba-
deia, un oraș din Beotia, re-
numit pentru oracolul lui Tro-
phonios.

λέγω, viit. λέξω și έρω, aor.
1 έλεξα, aor. 2 έπρον, perf.
είρηκα, zic, spuă.

λέων—οντος (ὅ), leū. ³¹¹

λεωφόρος,—ου (ῆ), drumul
mare.

Λήδα,—ας (ῆ), n. pr., Leda,
nevasta lui Tyndareu, renu-
mită pentru frumusețea ei.

ληρέω—ῶ, viit. — ἦσω, fle-
căresc, spun mofturi.

λήρος,—ου (ὅ), prostie, moft.

λίθος,—ου (ὅ), piatră, stîncă.

λίμνη,—ης (ῆ), lac.

λογίζομαι, viit. — ἴσομαι,
socotesc.

λογισμός,—οῦ (ὅ), socoteală.

λόγος,—ου (ὅ), vorbă, cu-
vîntare.

λοιμός,—οῦ (ὅ), pestilență.

λοιπός,—ῆ, — ὄν, adj., cel
care rămîne; || τὸ λοιπὸν, restul.

λούω, viit.—ούσω, îmbăiez,
scald.

Λυδία,—ας (ῆ), Lydia, o
provincie pe coasta vestică a
Asiei-mici, cu capitala Sarde;
în Lidia era muntele Sipylos,
unde se afla mormîntul lui
Tantal.

Λύκειον,—ου (τὸ), Liceul,
un gimnasiu la nord-estul A-
thenei; în Lyceu era o școală
filosofică.

λυπέω—ῶ viit.—ἦσω, întris-
tez.

λυπηρός,—ᾶ, — ὄν, adj.,
întristător; || de nesuferit.

λυττάω și — σάω—ῶ, tur-
bez.

λύω viit. λύσω, desleg, des-
prind.

M.

μάζα,—ης (ῆ), pâine, plăcintă.

μαίνομαι, viit. μανῶμαι, aor.
2 pas. ἐμάνην, perf. μέμηνα,
înebunesc.

μακάριος,—α, — ον, adj.,
fericit.

μακρός,—ᾶ, — ὄν, adj.,
comp. μακρότερος,—α, — ον,
superl. μήκιστος,—η, — ον,
lung, care ține mult.

μάλα, adv. mult, foarte; ||
chiar așa.

μαλακία,—ας (ῆ) moleșire.

μαλακός,—ῆ, — ὄν, adj.,
moale, moleșit, desfrinat.

μάλη,—ης (ῆ), subsioară.

μαλθακός,—ῆ, — ὄν, adj.,
v. μαλακός.

μάλιστα, adv., superl. d. l.
μάλα, foarte mult; || (în res-
punsuri), da, de sigur.

μᾶλλον, adv., compar. d. l.
μάλα, mai, mai mult.

μανία,—ας (ῆ), furie, ne-
bunie.

μαντεύομαι, viit.—εὔσομαι,
consult oracolul; || prezic.

μάντις,—εως (ὅ), profet.

ματαιοπονία,—ας (ῆ), mun-
că zădarnică.

μάταιος,—α, — ον, adj.,
zădarnic, nefolositor; || îngimfat,
ușuratec, prost.

μάτην, adv. în zadar; || de geaba, gratis.

μεγαλοδωρία, —ας (ή) dărnicie.

Μέγαρα, —ων (τά), Megara, un oraș al Greciei.

Μεγαρικὸς, —ή, —ον, din Megara.

μέγας, μεγάλη, μέγα, genet. μεγάλου, —λης, —λου, comp. μείζων, —ον, superl. μέγιστος, η, —ον, mare.

Μέγιστος, —ου (ὁ) n. pr. Megil.

μεθίστημι, viit. μεταστήσω (v. ἵστημι), transport.

μειρακίσκος, —ου(ὁ) flăcău.

μέλας, —λαινα, —λαν, adj., negru.

μέλει, verb impers., viit.: —λήσει, a avea grijă, a păsa.

μέλλω, viit. μελλήσω, sunt gata să; || întirzi, șovăiesc.

μέν, conj., pe de o parte.

Μένιππος, —ου (ὁ), n. pr. Menip, un renumit filosof cinic; după legendă, s-a spânzurat; v. Διογένης.

μέντοι, conj., totuși.

μέρος, —εος-ους (τὸ), parte.

μέσος, —η, —ον, adj., mijlociū.

μεσὸς, —η, —όν, adj., plin.

μετά, prepos. cu genet. și acus.; || cu genet., cu, împreună; || cu acus., după.

στανοῦω-ῶ, viit. —ήσω, mă căiesc.

μεταξύ, adv., între, în mijlocul.

μετέρχομαι, (v. ἔρχομαι), aduc.

μετοικέω-ῶ, viit. —ήσω, mă mut.

μέτωπον, —ου (τὸ), frunte.

μή, negat., nu, ca să nu.

μηδამῶς, adv. nici de loc.

μηδεῖς, —δεμία, —θέν, adj., nimeni, nici unul.

μηκέτι, adv., nu... mai.

μήν, adv., de sigur.

μήτε, conj., nici.

μήτηρ, —τρὸς (ή), mamă.

μιαρὸς, —ᾶ, —όν, adj., scelerat, ticălos.

Μίδας, —ου (ὁ), Midas, un rege al Frygiei, renumit pentru averile lui.

μικρολογία, —ας (ή), flecărire, vorbă plină de mofturi.

μικρὸς, —ᾶ, —όν, adj. comp.

μικρότερος, —α, —όν și ἐλάττων,

—ον, superl. μικρότατος, —η, —ον, și ἐλάχιστος, —η, —ον, mic.

μιμνήσκω, viit. μνήσω, viit.

pas. μνησθήσομαι, aor pas. ἐμνήσθην, perf. μέμνημαι, amintesc; || la med. mi-aduc aminte.

μισέω-ῶ, viit. —ήσω, urăsc.

μνᾶ, —ᾶς (ή), mină; ca monedă valora 98 fr., ca măsură aproape 440 grame.

μνημονεύω, viit. —εῶσω, mi-

aduc aminte ; || pomenesc, amintesc.

μόγεις, adv., abia.

μοῖρα, — ας (ῆ), soartă, destin.

μόλις v. μόγεις.

μόνον, adv. numai.

μόνος, — η, — ον, adj., singur.

Μύκονος, — ου (ῆ), Mykonos, una din insulele Ciclade.

μύχιος — α, — ον, adj., intim, din adînceul inimii.

μωραίνω, viit. — ανῶ, aiurez, mă prostesc.

N.

ναί, adv., da, de sigur.

ναός, — οῦ (ὁ), templu.

Νάρκισσος, — ου (ὁ), Narcis; un tînăr foarte frumos, pe care zeii l-au transformat într-o floare, în narcis, poate crinul nostru.

ναυπηγικός, — ῆ, — ὄν, adj., care servește la construirea corăbiilor.

ναῦς, genet. ναός și ναῶν (ῆ), navă, corabie.

νεανίσκος, — ου (ὁ), făcăciandru.

νεβρός, — οῦ (ὁ), pușcă de cerb.

νέγλος, — υδος (ὁ, ῆ), venit de curînd.

νεκρός, — ἄ, — ὄν, adj., mort; || ca subst., cadavru.

νεογνός, — οῦ (ὁ), copil mic.

νέος, — α, — ον, adj., tînăr.

νεοττός, — οῦ (ὁ), pușcor.

νεῦρον, — ου (τὸ), nerv., mușchiu.

νέω viit. νεύσομαι, înnot.

νεωλκέω-ῶ, viit. — ἤσω, trag la mal.

νή, pratic. afirm., să întrebuintează în jurăminte, νῆ Δία pe Jupiter.

νικάω-ῶ, viit. — ἤσω, înving.

Νιρέυς, — έως (ὁ), Nireu, fiul Aglaiei și al lui Charopos, cel mai frumos dintre toți Grecii adunați la Troja.

νομοθετέω-ῶ, viit. — ἤσω, legiuesc, fac legi.

νοσέω-ῶ, viit. — ἤσω, sunt bolnav.

νοῦς, — οῦ (ὁ), minte.

νῦν, adv., acum.

Ξ.

Ξανθός, — ῆ, — ὄν, adj., bălăstru, blond.

Ξανθέω-ῶ viit. — ἤσω, conving pe un strain.

ξηρός, — ἄ, — ον, adj. uscat.

ξύλον, — ου (τὸ), bătă, baston.

Ο.

ὄ, ἦ, τὸ, artic. — 1, — a, cel, cea.

ὄβολος, — οὔ (ὄ), obol, o monedă în valoare de 15 banl.

ὄδους, — ὄντος (ὄ), dinte.

ὀδύρομαι, viit.—ροῦμαι, mă vaiet.

Ὀδυσσεύς — ἔως (ὄ), Ulysse regele Ithacei, unul din șefii Grecilor în expediția de la Troia; era renumit pentru istețimea lui.

ὀθόναι, — ὦν (αι), pânză albă de in.

ὀίδα, ὀίσα, ὀίδε, e un perf. cu sens de pres; plsq. p. ἤθειν, viit. εἶσομαι, știū.

ὀικεῖτος, — α, — ον, adj., al casei, al familiei, înrudit.

ὀικέτης, — ου (ὄ), servitor, sclav.

ὀικτίρω, viit. — ἰρῶ, mă pling.

ὀικτρὸς, — ἄ, — ὄν, adj., superl. ὀικτιστος, — η, — ον, grozav, de plins.

οἶμαι, v. οἴομαι.

οἶμωγῆ, — ἦς (ἦ) vaiet, plins.

οἰμῶζω, viit.—ώξομαι, mă vaiet, mă pling.

οἶνοχόος, — ου (ὄ) paharnic.

οἶομαι și οἶμαι, imperf.

ὀφύην și ὀφύην, viit. οἰήσομαι, cred, gândesc.

ὀϊός, — α, — ον, adj., ce fel; ||

οἶός τε, capabil; || οἶόν τε posibil.

οἶχομαι, viit.—χήσομαι, plec.

ὄλεθρος, — ου (ὄ), flagel;

|| luat a adj., ticălos, om de nimic.

ὀλίγος, — η, — ον, adj., puțin.

ὀλιγοχρόνιος, — ον, adj., vremelnic, de scurtă durată.

ὄλος, — η, — ον, adj., tot, întreg.

ὄλωσ, adv., în totul; || και ὄλωσ într'un cuvânt.

Ὀμηρος, — ου (ὄ), Homer, autorul legendar al celor două frumoase epepe, Iliada și Odyssea; să zice că era orb și că mergea din oraș în oraș cântându-și poemele.

ὄμμα, — ατος (τὸ), ochiū.

ὄμοιος, — α, — ον, adj., asemenea.

ὄμοίως, adv., de asemeni.

ὀμόνεκρος, — ον, adj., tot mort.

ὀμόψηφος, — ον, adj., de aceeași părere.

ὄμως, conj., însă, totuși.

ὄναρ, ὄνειρατος (τὸ), vis.

ὄνειροπολέω-ῶ, viit.—ήσω, visez, sper lucruri deșarte.

ὄνίνημι, viit. ὄνήσω, viit. med. ὄνήσομαι, aor. 2 med.

ὄνάμην, servesc, folosesc; || la med., trag folos, ciștig.

ὄπλον, — ου (τὸ), armă.

ὄποϊός, — α, — ον, adj., ce fel, de ce natură.

οπόσος, — η, — ον, adj., cât de mare, cât de mult.

όπόταν, conj., când.

όπότε, conj., când.

όπως, adv., cum; || conj., spre a.

όρώω-ω, imperf. έώρων. viit. όψομαι, aor. 2 έιδον, perf. έώρακα, ved.

όργή, — ής (ή), mânie.

όρέγομαι, viit. — έξομαι. do-resc.

όρθώς, adv., bine, drept, exact.

όρίζω, viit. — ίσω, fixez, hotărâsc.

ός, ή, ο, pron. relat., care.

όσος, — η, — ον, adj., cât de mare, cât de mult; || τοσούτω όσω, pe cât... pe atit.

όσπερ, ήπερ, έπερ, pron. rel., care.

όστις, ήτις, ότι, pron. ne-hot., orî-care.

όστούν, — ού (τό), os.

ότε, conj., când.

ότι, conj., că.

ού, în fața unei vocale ούκ, iar când vocala are spirit aspru ούχ, negat., nu.

ούδαμώς, adv., nici de loc.

ούδέ, adv., nici.

ούδεις, ουδεμία, ουδέν, ni-menî, nici unul.

ούδέπω, adv., nici de loc.

ούκουν, interrog., nu-i așa că.... ?

ούκοῦν, afirm., deci, d'apoî.

ούν, conj., deci, prin urmare.

ούτε, adv., nici.

ούτος, αυτή, τοῦτο, adj. și pron., acest, aceasta.

ούτοσί, αυτήι, τουτί, ca și οὔτος.

ούτω, în fața unei vocale οὔτως, adv., ast-fel, atit.

όφείλω, viit. — λήσω, dato-resc, sunt dator.

όφελος (τό), folos.

όφλημα, — ατος (τό), datorie.

όφλισκάνω, viit. όφλήσω, mă expun la ceva.]

όφρυς, — υος (ή), sprinceană.

όψις, — εως (ή), chip, față.

Π.

παιδίον, — ου (τό), copil mic

παίς, παιδός (ό, ή), copil.

πάλαι, adv., odinioară, de mult.

παλαιός, — ά, — όν, adj., ve-chiū.

παλαιστής, — ού (ό), luptător.

παλαίστρα, — ας (ή), palestră, loc pentru luptă.

πανοπλία, — ας (ή), armură completă, arme.

πανουργία, — ας (ή) viclenie.

πανούργος, — ον, adj., vi-clean, isteț.

παντοῖος, — α, — ον, adj., de tot felul.

πάντως, adv., orī-cum, în totul, de sigur.

πάνυ, adv. mult, foarte.

παρά, prepos. cu 3 casurī;

|| cu genet., de la, din partea;

|| cu dat., la; || cu acus., spre în cursul, lingă.

παραγγέλλω (v. ἀγγέλλω) ordon, poruncesc.

παραγίγνομαι (v. γίγνομαι), mă întemplu, mă presint, mă affu.

παράδεχομαι (v. δέχομαι), priimesc, admit.

παραδίδωμι (v. δίδωμι), daŭ, predaŭ.

παράδοξος, — ον, adj., curios, straniŭ.

παραλείπω, (v. λείπω), daŭ la o parte, omit.

παραλογίζομαι, viit. — ἴσσομαι, înșel la socoteală.

παραμένω, viit. — μενῶ, aor.

παρέμεινα, aștept, staŭ lingă.

πανάπαν și τὸ παράπαν, de tot.

παραπέμπω, viit. — πέμψω, trimit; || însoțesc convoiul.

παράσιτος, — ου (ὀ), parazit.

παρατείνω, viit. — τεινῶ, întind, lungesc.

παραχωρέω-ῶ, viit. — ἴσω, cedez.

παρεγγυάω-ῶ, viit. — ἄσω, recomand, ordon.

παρειά, — ἄς (ἦ), obraz.

πάρειμι (v. εἶμι), sunt de față, asist.

παρέρχομαι (v. ἔρχομαι), trec pe lingă cine-va, trec, traversez.

παρίσωσις, — εως (ἦ), parisosă, (egalitatea a două membre de frasă), figură de stil.

παροικέω-ῶ, viit. — ἴσω, staŭ lingă cine-va, sunt vecin.

παροιμία, — ας (ἦ), proverb.

παρρησία, — ας (ἦ), libertate la vorbă, sinceritate.

πάς, πάσα, πᾶν, adj., tot.

πάσχω, viit. πείσομαι, aor. 2 ἔπαθον, perf. πέπονθα, sufăr, pățesc.

πατάσσω, viit. — ἄξω, lovesc.

παύω, viit. — σω, pun capăt; || le med., încetez.

παχύς, — εῖα, — ύ, gros, gras.

πεινάω-ῶ, — ἦς, — ἦ, viit. — ἴσω, mī-e foame.

πέλεκυς, — εως (ὀ), secure.

πένης, — ητος (ὀ), sărac.

πεντακισμύριοι, — α, num., cincī-zeci de miŭ.

πέντε, num. cincī.

πεντηκόντορος, — ου (ἦ), corabie cu 50 de vislași.

περί, prepos. cu 3 casurī; || cu genet., despre, relativ la; || cu dat. în jurul; || cu acus., în jurul, cu privire la.

περιβάλλω (v. ἀποβάλλω),
 inconjur, incing, imbrac.
 περιέχομαι (v. ἔχω), sunt
 prins, sunt stăpînit.
 περικρύπτω, viit. — κρύψω,
 ascund cu îngrijire, acoper
 bine.
 περιμένω, viit. — μενῶ, as-
 tept.
 περίοδος, —ου (ῆ), perioadă.
 περιπόθητος, —ον, adj.,
 foarte de dorit.
 περισσός, v. περιττός.
 περιτρέπω, (v. τρέπω), res-
 torn.
 περιττός, —ῆ, —όν, adj., ne-
 folositor, superfluu.
 πετάννυμι, viit. πετάσω,
 aor. ἐπέτασα, perf. πέπτακα,
 întind, desfac.
 πηδάλιον, —ου (τό), cîrmă.
 πῆρα, —ας (ῆ), desagă.
 πικρῶς, adv., amar, cu as-
 prime.
 πίνω, viit. πιῶμαι, aor. 2
 ἐπιον, perf. πέπωκα, blaū.
 πίπτω, viit. πεσοῦμαι, aor.
 2 ἔπεσον, perf. πέπτωκα, cad.
 πιστεύω, viit. — εὔσω, cred.
 πλάσσω și πλάττω, viit.,
 πλάσω, fac; || la med. mă fac,
 mă prefac.
 πλέω, viit. πλεύσομαι, aor.
 ἔπλευσα, perf. πέπλευκα, navi-
 ghez, călătoresc pe mare.
 πληγή, —ῆς (ῆ), rană.
 πλῆν, adv., afară de; || dar.

πληρώω-ῶ, viit. — ὠσω, im-
 plu.

πλόος-οῦς, gen. — ἴου — οῦ
 (ὄ), navigațiune, drum pe mare.
 πλούσιος, —α, —ον, adj., bo-
 gat.

πλουτέω-ῶ, viit. — ἦσω,
 sunt bogat.

πλοῦτος, —ου (ὄ), bogăție.

Πλούτων, —ωνος (ὄ), Pluton
 zeul infernului; v. Ἰδιδης.

πῶθεν, adv., de unde.

ποῖ, adv., încotro?

ποι, adv., încotro-va.

ποιέω-ῶ, viit. — ἦσω, fac;

|| cânt în poezie.

ποιητής, — οῦ (ὄ), poet.

ποικίλος, — η, — ον, adj.,
 pestriț.

ποῖος, — α, — ον, adj., ce
 fel? de ce natură?

πόλεμος, — ου (ὄ) războiū.

πόλις, — εως (ῆ), oraș, stat.

πολλάκις, adv., adese.

Πολυδεύκης, — εος-ους (ὄ),

Pollux, fratele lui Castor; Cas-
 tor s'ă născuse muritor iar Pol-
 lux nemuritor; de aceea după
 moartea lui Castor, Pollux îm-
 părți cu el nemurirea; anume:
 fie-care din ei, petrecea pe rënd
 o zi în infern și una în Olimp.
 Ei erau fiii lui Tindareu, re-
 gele Spartei, de aceea une-orî
 li s'ă dă numele de Λάκων,
 Spartan.

Πολυδεύκιον. — ου (τὸ), dimin. d. l. Πολυδεύκης.

πολύθυρος, — ον, adj., cu multe uși, plin de găuri.

πολύπλοκος, — ον, adj., foarte încurcat.

πολύς, πολλή, πολύ gen. πολυλοῦ, — ἦς, — οῦ, adj., mult, mare.

πολύσαρκος, — ον. adj., gras, cărnos.

πολυτελής, — ἐς, adj., măret, splendid, somptuos.

πονέω-ῶ, viit. — ἦσω, muncesc, mă obolesc.

πορθμεῖα, — ων (τά), pretul călătoriei.

πορθμεύς, — ἐως (ὁ), luntraș.

πόρρωθεν, adv., de departe.

πορφυρίς, — ἰδος (ἡ) mantie de purpură.

πόσος, — η, — ον, adj., cât? cât de mare? cât de mult.

ποταμός, — οῦ (ὁ), fluviu.

πότε, adv. inter., când?

ποτέ, adv. nedef., când-va, vreodată.

πότερος, — α, — ον, adj., care doî?

ποτόν, — οῦ (τὸ), băutura.

ποῦ, adv. inter., unde?

πού, adv. nedef., unde-va; || cum-va.

ποῦς, ποδός (ὁ), picior.

πράγμα, — ατος (τὸ), lucru, afacere.

πράσσω ἢ ττω, viit. — ξω, fac, lucrez.

πρέπει, impers., să cuvine, trebue.

πρέσβυς, — εος (ὁ), bătrân.

πρίων. — ονος (ὁ), ferestrău.

πρὸ; prepos. cu genet., înainte, pentru.

προάπειμι (v. εἶμι), plec înainte

προαπέρχομαι (v. ἔρχομαι), plec înainte, mor înainte.

προαποθνήσκω (v. θνήσκω) mor întâi.

πρόδηλος, — ον adj., vădit, clar.

προεδρία, — ες (ἡ), președenția, locul de onoare.

προέρχομαι (v. ἔρχομαι), vin în fața cuî-va, înaintez.

προθνήσκω (v. θνήσκω), mor înaintea cuî-va.

προῖκα, adv., de geaba, gratis.

προλέγω (v. λέγω), prezic.

πρόοιδα (v. οἶδα), prevăd, știu de mai-nainte.

προπέμπω viit. — φω, trimet înainte.

πρὸς, prepos. cu 3 casuri; || cu genet., de, de către; || cu dat. pe lângă; || cu acus., pentru, din pricina, contra.

προσβλέπω (v. βλέπω), privesc.

πρόσειμι (v. εἶμι), merg spre, înaintez.

προσέρχομαι (v. ἔρχομαι), merg spre, mă presint.

προσέτι, adv., afară de asta, încă.

προσέχω (v. ἔχω), am încă;

|| προσέχω τὸν νοῦν, sunt atent, bag de seamă.

προσῆμι, viit. — ἤξω, con-
vin, mă potrivesc; || apartin,
sunt înrudit.

προσίημι, viit. προσήσω, aor.

προσίημα, admit, priimesc.

προσκυνέω-ῶ, viit. — ἤσω,
mă închin, ador

προσλαμβάνω (v. λαμβάνω),
capăt, mă priimesc.

προσλέγω (v. λέγω), vor-
besc, declar.

προστίθημι (v. τίθημι), a-
daog.

προσφέρω (v. φέρω), aduc.

πρόσωπον, — ου (τὸ), față,
figură.

πρότερον, adv., măi ina-
inte, măi întâi.

πρότερος, — α, — ον, adj.,
anterior.

πρώην, adv., de curând.

πρωθήβης, — ου (ὁ) flăcău,
flăcăiandru.

πρώτον, adv., măi întâi.

πρώτος, — η, — ον, adj., pri-
mul, cel dintâi.

πτερὸν, — οῦ (τὸ), aripă.

Πτοόδωρος, — ου (ὁ), n. pr.
Ptoodor.

πώγων, — ωνος (ὁ), barbă.

πῶς, adv. inter., cum?

πώς, adv. nedef., cam așa,
cam în modul.

P.

ράδιος, — α, — ον, adj., com-
par. ράων, ρᾶον, superl. ρᾶστος
ușor, facil.

ραδίως, adv., cu ușurință.

ραίζω, viit. — ἴσω, mă fac
bine.

ράκιον, — ου (τὸ) petec.

ρήμα, — ατος (τὸ), vorbă,
discurs.

ρήτωρ, — ορος (ὁ), orator.

ῥίς, ῥινός (ἡ), nas.

ῥώννυμι, viit. ῥώσω, întă-
resc; || la med., mă însănătoșez;
perf. ἔρρωμαι, sunt sănătos.

Σ.

Σαρδανάπαλλος, — ου (ὁ),
Sardanapal, un rege al Asi-
riei, renumit pentru desfruiul
și molesirea în care trăia.

σάρξ, — ρκός (ἡ), carne.

σατράπης, — ου (ὁ), satrap.

σαυτοῦ, v. σεαυτοῦ.

σεαυτοῦ, — ἡς, — οῦ, pron.
refl., tu însuși.

σεμνός, — ἡ, — ὄν, adj., grav,
venerabil.

Σικυὼν, — ῶνος (ἡ), Sicyona,
un oraș în Pelopones.

Σικυώνιος, — α, — ον, adj.,
din Sicyona.

Σίσυφος, — ου (ὁ), Sisyf, cunoscut prin pedeapsa la care era condamnat în infern; trebuia să ridice mereu pe un munte, o piatră care mereu să rostogolea la vale.

σκαφίδιον, — ου (τὸ), luntrișoară.

σκάφος, — εος-ους (τὸ), luntre.

σκέλος, — εος-ους (τὸ) gambă, picior.

σκέπω, viit. — φω, acoper, ascund.

σορός, — οῦ (ἡ), rug.

σός, σή, ὄν, adj., pos., al tei, a ta.

σοφία, — ας (ἡ), știință, înțelepciune.

σόφισμα, — ατος (τὸ), cursă, înșelăciune.

σοφιστής, — οῦ (ὁ), înșelător, șarlantan.

σοφός, — ή, — ον, adj., înțelept, prudent.

σπεύδω, viit. — εὔσω, mă grăbesc.

σπήλαιον, — ου (τὸ), peștere, cavernă.

στασιάζω, — άσω, mă răscol.

στέλλω, viit. στελῶ, aor. ἔστειλα, perf. ἔσταλα, perf. med. ἔσταλμαι, trimit.

στεναγμός, — οῦ (ὁ), suspin, plin.

στένω, viit., στενῶ, gem.

στερέω, viit. στερήσω, privez, lipsesc pe cine-va de un lucru.

στέφανος, — ου (ὁ), coroană.

στόμα, — ατος (τὸ), gură.

στόμιον, — ου (τὸ), intrare, gură.

Στύξ, — υγός (ἡ), Styxul, un riu al infernului; era considerat ca având o putere foarte mare și misterioasă, în cât chiar zeii, când voiau să jure, jurau pe Styx, și jurământul acesta era sfint.

σύ, pron., tu.

συγγενής, — ές, adj., rudă.

συγγνώμη, — ης (ἡ), iertare, scuză.

συγκατασπάω-ῶ, viit. — άσω, trag în jos, tîresc.

συμφιλοσοφέω-ῶ, viit. — ήσω, discut cu cine-va filosofie.

συναμφοτέρος, — α, — ον, adj., amîndoi.

σύνειμι (v. εἰμι), sunt, trăese împreună cu cine-va.

συνείρω, viit. — ερῶ, repet, fac ceva mereu.

συνεπίπτω (v. πίπτω), cad la un loc.

συνεπιλαμβάνω (v. λαμβάνω), iaș || la med., pun mîna la ceva.

συνέρχομαι (v. ἔρχομαι), mă adun.

συνετός, — ή, — ὄν, adj. cu minte, deștept.

συνέχω (v. ἔχω), țin în loc.

σύνθετος, — ον, adj., com-
pus.

συνίημι, viit. συνήσω, aor.

συνήκα, perf. συνείκα, înțeleg,

pricep.

συντίθημι (v. τίθημι), com-

pun, adun, așez la un loc

συστρατεύω, viit. — εύσω,

fac o expediție cu cine-va.

συστρατιώτης, — ου (ὅ),

tovarăș de arme.

σφάλλω, viit. — αλώ, aor.

ἔσφηλα, înșel; || la med. mă

înșel, greșesc.

σφείς, σφῶν, pron. pers. 3-a,

ei înșiși.

σχῆμα, — ατος (τὸ), atitu-

dine, aparență, exterior.

σχολή, — ης (ῆ), timp liber.

σώζω, viit. — σω, scap pe

cine-va din primejdie.

Σωκράτης, — ους (ὅ), So-

crate, un mare filosof atenian,

care a fost condamnat la moarte

prin cucută, de ceî 30 de ty-

ranî.

σῶμα, — ατος (τὸ), trup,

corp.

T.

τάλαντον, — ου (τὸ), talent,

o monedă în valoare de vre-o

5895 fr.

Τάνταλος, — ου (ὅ), Tantal

un rege al Frigiei; a trădat

secrete zeilor și atunci a fost
condamnat la pedeapsa pe care
o descrie Lucian.

ταπεινός, — ῆ, — ον, adj.,

umilit, slab, mic.

τάφος, — ου (ὅ), mormânt.

ταχέως, adv., iute, repede.

τάχιστα, adv., iute, de

grabă.

τε, conj., și.

τέγος, — εος-ους (τὸ), aco-

periș.

τελευταῖος, — α, — ον, adj.,

cel din urmă; || τὸ τελευταῖον,

în fine.

τεράστιος, — α, — ον, adj.,

minunat, miraculos.

τερατεία, — ας (ῆ), înșelă-

ciune, șarlatanie.

τερατεύομαι, viit. — εύσομαι

spun minciuni, mint.

τέτταρες, — α, num., patru.

τέχνη, — ης (ῆ), artă, mese-

rie; || mijloc, iscusință.

τηλικούτος, — καύτη, — κοῦτο,

adj., așa de mare, așa de mult.

τίθημι, viit. θήσω, aor. 1

ἔθηκα, aor. 2 ἔθην, perf. τέθεικα,

pun, așez.

Τιθωνός, — οῦ (ὅ), Tithonos,

bărbatul Aurorei; aceasta a

cerut de la zei pentru el viață

eternă, dar a uitat să ceară

și tinerețe eternă, așa că Ti-

thonos a ajuns bătrân girbov.

τιμάω-ῶ, viit. — ἤσω, cin-

stesc, onorez.

τιμωρέω-ῶ, viit. — ἤσω, pe-
depsesc, chinuesc.

τίς, τί, genet. τίνος, pron.
interog., cine? ce?

τις, τι, genet. τινός, pron.
nedef. cineva, ceva.

Τιτυός, — οῦ (ὁ), Tityos, era
condamnat la următorul chin:
niște vulturi îl rodeau într'
una ficiații, care creșteaș mereu.

τοιγαροῦν, conj., deci, așa
dar.

τοίνον, conj., deci.

τοιούτος, — αὐτή, — οὔτο,
adj., așa fel, de acest fel.

τόκος, — ου (ὁ), dobîndă.

τολμηρός, — ἄ, — ὄν, adj.,
curajos, îndrășnet.

τόπος, — ου (ὁ), loc.

τοσοῦτος, αὐτή, — οὔτο, adj.,
așa de mult, așa de mare.

τότε, adv., atunci.

τραυματίας, — ου (ὁ), rănit.

τρεῖς, τρία, num., trei.

τρέπω, viit. — ψω, aor. 1
ἔτρεψα, aor. 2 ἔτραπον, perf.
τέτρεφα, întorc; || la med.,
plec pe un drum.

τριάκοντα, num., treizeci.

τριβων, — ωνος (ὁ), manta
veche, proastă.

τριβώνιον, — ου (τὸ), manta
proastă.

τρίοδος, — ου (ἡ), răspîntie,
rescruce de drumuri.

τρόπαιον, — ου (τὸ), trofeu.

τροπότηρ, — ἦρος (ὁ), curea
(pentru legat vîsla).

Τροφώνιος, — ου (ὁ), Tro-
fonius, renumit pentru ora-
colul pe care-l avea la Leba-
deia, în Beotia, unde prezicea
viitorul.

τροχός, — οῦ (ὁ), roată.

τροφή, — ἡς (ἡ), desfriș,
voluptate.

τυγχάνω, viit. τεύξομαι,
aor. 2 ἔτυχον, perf. τετύχηκα,
obțin; || mă întemplan.

τύραννος, — ου (ὁ), tiran,
rege.

Τυρῶ, — οῦς (ἡ), n. pr., Tyro,
renumită pentru frumusețea ei.

τυφλός, — ἡ, — ὄν, adj., orb.

τύφος, — ου (ὁ), trufie, aro-
ganță, vanitate, prostie.

Υ.

Υάκινθος, — ου (ὁ), n. pr.,
Hyacint, un tîner așa de fru-
mos, încît până și Apollon s'a
îndrăgit de el.

ὕβρις, — εως (ἡ), insultă.

ὕδωρ, ὕδατος (τὸ), apă.

ὑθλος, — ου (ὁ) flecărire.

ὕλακτέω-ῶ, viit. — ἤσω,
latru.

ὑπάρχω, viit. — ξω, exist,
sunt.

ὑπέρ, prepos. cu 2 casuri;
|| cu genet., peste, pentru, în

interesul; || cu acus. peste, dincolo de.

ὑπέρα, — ας (ῆ), odgon, fringhie (pentru condus pînza corăbiei.

ὑπερβάλλω (v. ἀποβάλλω), întrec, înving.

ὑπεργήρως, — ων, adj., fórte bătrîn, moşneag.

ὑπερεκτίνω, viit. — τίσω, plătesc pentru cine-va.

ὑπεροπτικῶς, adv., cu dispreţ.

ὑπεροψία, — ας (ῆ), fudulie, aroganţă.

ὑπερτίθημι (v. τίθημι), pun, aşez peste ceva.

ὑπισχνέομαι-οὔμαι, viit. ὑποσχέομαι, aor. 1 ὑπεσχέθη, aor. 2, ὑπεσχόμην, făgăduiesc, promit.

ὑπὸ prepos. cu 3 casurî; || cu genet, de către, din cauză; || cu dat., subt.; || cu acus. subt.

ὑποβολιμαίως, — ον, adj., substituit.

ὑποκρώζω, viit. — ξω, gem.

ὑπολαμβάνω (v. λαμβάνω), admit.

ὑπομένω, viit. — νῶ, aştept, sufăr.

ὑπόσαθρον, — ον, adj., putred.

ὑποστένω, viit. — νῶ suspin uşor.

ὑποταράσσω şi — ττω, viit. — ξω, turbur puţin.

ὑστερον, adv., pe urmă.

ὑψηλός, — ῆ, — ὄν, adj. înalt.

Φ.

φαίνω, viit. φανῶ, aor. ἔφηνα perf. πέφαγκα, arăt; || perf. 2 πέφηνα are sens neutru.

φαλακρός, — ἄ, — ὄν, adj., chiel, pleşuv.

φανερός, — ἄ, — ὄν, adj., clar, vădit.

φάρμακον, — ου (τὸ), otravă.

φάσκω, imperf. ἔφασκον, zic.

φέρω, viit. ὄσω, aor. 1 ἤνεγκα, aor. 2 ἤνεγκον, perf. ἐνήνοχα, duc, port, sufăr.

φεύγω, viit. φευξοῦμαι, aor. 2 ἔφυγον, fug.

φημί, viit. φήσω, aor. 2 ἔφην zic, spun.

φθάνω, viit. φθάσω, ajung la, apuc să.

φθέγγομαι, viit. — γέσομαι, vorbesc.

φιλόσοφος, — ου (ὁ) filosof. φίλτατος, v. φίλος.

φοβέω-ῶ, viit. — ἤσω, înspăimânt; || la med., mi-e teamă.

φονεύω, viit. — εύσω,ucid.

φοξός, — ῆ, — ὄν, adj., ascuţit.

φράζω, viit. — σω, zic, explic.

φροντίς, — ιδος (ή), grijă.

Φρύξ — γός (ό), Frigian, Trojan.

φυλάσσω și — ττω, viit. — ξω, păzesc.

φύσις — εος (ή), fire, natură.

φύω, viit. φύσω, nasc, produc; || aor. 2 ἔφυν, și perf. πέφυκα, aũ sens neutru: mă născuiũ, m'am născut.

X.

χαίρω, viit. — ήσω, aor. 2 ἔχαρην, mă bucur.

χαλεπός, — ή, — όν, adj., greu, obositor.

χαρίεις, — εσσα, — εν, adj., draguț, frumos, glumeț.

Χαρίνος, — ου (ό), n. pr., Charinus.

Χαρμόλεως, — ω (ό), n. pr., Charmolaus.

χαροπός, — ή, — όν, adj., vioiũ, vesel.

Χάρων, — ωνος (ό), Charon, luntrașul care avea însărcinarea să treacă peste Acheron, în infern, sufletele morților.

Χάρωψ, — οπος (ό), n. pr., Charope.

χάσμα, — ατος (ό), prăpastie.

χείλος, — εος-ους (τό) buză.

χείρ, χειρός (ή), dat. pl. χερσὶ, mină.

χείρων, ον, compar. nereg. d. l. κακός, mai rău.

χράομαι-ώμαι, viit. — ήσομαι, mă servesc.

χράω-ώ, prezic, daũ oracol.

χρή, impers., imperf. ἔχρην, viit. χρήσει, trebuie.

χρήμα, — ατος (τό), lucru; || la pl. banĩ.

χρησιμεύω, viit. — εύσω, folosesc.

χρήσιμος, — ή, — ον, adj., folositor.

χρόα, — ας (ή), culoare.

χρόνος, — ου (ό), timp.

χρυσίον, — ου (τό), aur (in monedă).

χρυσός, — οũ (ό), aur (ca metal).

χώννυμι, viit. χώσω, aor. ἔχωσα, săp.

χωρίον, — ου (τό), loc.

Ψ.

ψεδνός, — ή, — όν, adj., chel, pleșuv.

ψεῦδος, — εος-ους (τό), minciună.

ψεύδομαι, viit. ψεύσομαι, aor. ἔψευσάμην, mint.

ψιλός, — ή, — όν, adj., gol.

ψυχή, — ής (ή), suflet.

Ω.

ὦ, interj. o! (cu vocat.).

ώθειω-ώ, viit. ώθήσω im-
ping.

ώμος, — ου (ό), umăr.

ώμότης, — ητος (ή) cruzime.

ώνέομαι-οὔμαι, viit. ώνήσο-
μαι, cumpăr; || la aor. face
επιράμην..

ώνον, — ον (τό), ou.

ώρῶ, viit. — ὕσω, url., la
med. același sens.

ώς, adv. ca, ca și.

ώς, conj., că; || căci.

ώς, adv., așa.

ώσπερ, adv., așa, așa cum.

ώστε, conj., încit.

ώχρῶς, — ἄ, — ὄν, adj., gal-
ben, palid.

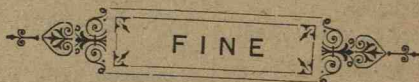

TABLA DE MATERII

	Pag.
Introducere	III
Introducere: Viața și operele lui Lucian	VII
Abreviațiuni	XVI
I. Diogene și Pollux	1
II. Charon, Mercur și diferiți morți	7
III. Charon, Menip și Mercur	19
IV. Mercur și Charon	22
V. Menip și Cerber	24
VI. Menip, Amfiloh și Trofoniu	26
VII. Cresus, Pluton, Menip, Mida și Sarpedon	29
VIII. Menip și Mercur	31
IX. Menip și Tantal	34
X. Nireu, Thersite și Menip	36
XI. Cnemion și Damip	38
XII. Zevs și Calidomide	40
XIII. Pluton și Mercur	42
XIV. Menip și Agamemnon	45
XV. Menip și	47

E R A T A

Pag. IV, l. 8 de sus	in l. d. lacurele,	citește lacunele.
" 4, l. 6 de jos	" " " ἐμέ	" ἐμέ.
" 6, l. 8 de jos	" " " αὐτῶν	" αὐτῶν.
" 10, l. 2 de jos	" " " ἰδῶν	" ἰδῶν.
" 11, l. 11 de jos	" " " ὑπερτίθημι	" ὑπερτίθημι.
" 13, l. 1 de sus	" " " τοῦτον	" τοῦτον.
" 16, l. 13 de jos	" " " τομῆ	" τομαῖ.
" 25, l. 11 de jos	" " " κωνεῖω	" κωνεῖφ.
" 32, l. 8 de sus	" " " ὄν	" ὄν.
" 40, l. 3 de jos	" " " ποῦ	" που.
" 41, l. 2 de jos	" " " ἀφάρμακτον	" ἀφάρμακτον.
" 44, l. 12 de jos	" " " κακείνος	" κακείνος.
" 45, l. 11 de sus	" " " εἶναι	" εἶναι.
" 46, l. 16 de jos	" " " παραδίδομι	" παραδίδομι.
" 49, col. II, l. 34	" " " ἄμαξα	" ἄμαξα.
" 60, col. I, l. 11	" " " viū sosesc	" viū, sosesc.

